

Open Gate

20

GATE CHOP

Předmluva zakladatelky školy

Vážené dámy a pánové,

publikace, která se vám dostává do rukou, je oslavou 20 let Open Gate. Na její úvod mi dovoluji, abych se s vámi podělila o to, co pro mě tato jedinečná škola znamená a co stálo za jejím vznikem.

Open Gate je pro mě v první řadě naplněním toho, co bylo kdysi jen pouhým snem. Cesta k jeho naplnění nebyla krátká ani jednoduchá. Nápadem vytvořit v Česku kolejní školu jsem se totiž začala zabývat už před téměř 30 lety. Přemýšleli jsme tehdy společně s Petrem, jak pomoci dětem z dětských domovů, a přitom nás napadlo, že by bylo dobré vybudovat pro ně vzdělávací zařízení. Po mnoha diskusích jsme nakonec náš záměr rozšířili na pomoc všem nadaným dětem z celé republiky, bez ohledu na jejich sociální zázemí.

Inspirovali jsme se na různých zahraničních cestách, zejména v anglosaských zemích, kde jsou takzvané boarding schools běžné a současně i velmi prestižní. Už si přesně nevzpomínám, kdo přišel s názvem Open Gate, ale dodnes je pro mě symbolem otevřenosti a příležitostí pro všechny nadané studenty.

Pro mě osobně měla a dodnes má myšlenka Open Gate velký sociální rozměr – byla za ní snaha pomáhat a něco konkrétního u nás v Česku zlepšit. Zároveň pro mě bylo hned od začátku velmi důležité být u toho. Nešlo jen o to vložit peníze do nějakého projektu a pak z dálky pozorovat, jak se vyvíjí. Naopak, s Petrem jsme si chtěli vše poctivě odpracovat. A právě vzdělání byl pro nás způsob, jak dát talentovaným dětem ze sociálně nebo ekonomicky znevýhodněných poměrů smysluplnou šanci na lepší vyhlídky v jejich dalším životě.

Do příprav jsme se vrhli s celým týmem opravdu po hlavě. Zpětně viděno jsme byli možná až idealisticky naivní, ale rozhodně nám nechyběl zápal pro věc. Navzdory důkladnému plánování jsme pochopitelně nemohli vědět, co vše provoz osmiletého kolejního gymnázia, prvního svého druhu v Česku, v praxi obnáší. Začátky Open Gate byly velmi intenzivní, učili jsme se mnoho věcí za pochodu, a jak už to bývá, určitě jsme udělali i nějaké chyby.

Otevření Open Gate předcházely nej-různější diskuse s odborníky a náročný

byl i samotný výběr místa, kde měla škola stát. Přesto se nám areál v Babicích podařilo vybudovat a vybavit za pouhých 15 měsíců. Mezitím jsme oslovovali veřejnost i různé sociální instituce, aby nám pomohly s výběrem dětí, které bychom mohli pozvat na přijímací pohovor. Hledání to opravdu nebylo jednoduché, naráželi jsme i na nedůvěru a přirozené předsudky. Bylo nám jasné, že jen děti velmi motivované dokážou na gymnáziu uspět. Mnohé z nich přitom vyrůstaly jen s maminkou samoživitelkou nebo je v touze po vědění jejich okolí příliš nepodporovalo. Nadané děti se nám dařilo nacházet i v dětských domovech.

Velkou výzvou bylo přijmout hned první rok skoro 130 nových gymnazistů. Tato náročná práce spočívala zejména na bedrech Hanky Halfarové, tehdejší psycholožky školy, se kterou jsem pak byla mnoho let v těsném kontaktu.

A pak, po necelých třech letech organizování, konečně nadešel den D – 1. září 2005 gymnázium Open Gate poprvé otevřelo svou bránu. Nálada byla slavnostní, byli jsme se všemi spolupracovníky i učiteli pyšní na to, že se naše úsilí konečně proměňuje v něco hmatatelného. Stála tu nová supermoderní a nadstandardně vybavená škola, ale nejvíce pozornosti poutali pochopitelně hlavně studenti v uniformách. Vidím je, jako by to bylo dnes. Děvčata v kostkovaných zelenomodrých sukničích s tmavomodrou vestou přes bílou halenku, chlapci v tmavomodrých oblecích s kravatou a bílou košilí. Na všech bylo vidět nadšení, ale současně i obavy z neznámého. Dodnes si také pamatuji většinu jmen dětí, které jsme na gymnázium přijali. Byla jsem u výběru studentů a poté jsem s velkým zájmem

sledovala, jak si vedou nejen po celou dobu studia, ale následně i jejich cestu na vysokých školách. Podařilo se nám totiž téměř nemožné a mnohými odborníky i nepředpokládané – 100 % našich studentů po absolvování Open Gate pokračovalo ve studiu na univerzitách.

V prvních letech platilo na gymnáziu plně školné jen velmi málo žáků. Většinou děti na něj přispívala z velké části naše nadace Educa, kterou později nahradila The Kellner Family Foundation. Po několika dalších letech se Open Gate stala jednou z prvních škol v Česku, která nabízela možnost získat mezinárodní maturitu IB, a tím začala lákat ve větší míře i další studenty z řad platících. To školu posunulo vpřed. Při poskytování skutečně kvalitního vzdělání je promíchání dětí z různého sociálního prostředí stejně cenné jako dobří učitelé a vychovatelé. Děti pak mohou vyrůstat v pestrém kolektivu, což je vede k respektu k druhým, spolupráci, ale i zdravému soupeření. Věřím, že z toho pak mohou těžit v dalším životě.

Během 20 let odmaturovaly na Open Gate stovky mladých lidí. Nepochybuji o tom, že většina z nich škola změnila život k lepšímu. Naši absolventi pokračovali ve studiu na světových i českých univerzitách, obstáli ve světě nebo se vrátili do Česka a žijí „běžný“ život. I to vnímám jako nesamozřejmé a mám z toho radost. Tím spíše, pokud šlo o děti, které k nám přišly z komplikovaného sociálního prostředí a díky našemu gymnáziu dokázaly naplno rozvinout svůj potenciál.

I když je naše škola zařazována do nejrůznějších žebříčků, svým pojetím a různorodostí studentů se jim zcela vymyká. Vždy jsem obdivovala naše učitele a vedení školy, kteří svým

přístupem dokázali skloubit výuku všech studentů – motivovaných i nemotivovaných rodinným zázemím – a zaujmout je ve vzdělávacích procesech tak, že se Open Gate díky svým výsledkům zařadila mezi nejlepší gymnázia v naší zemi.

Při založení školy jsme si s Petrem přáli přispět k rozvoji společnosti, která podporuje kvalitní vzdělávání. Mám proto radost, že se Open Gate svým modelem školního spojeného se stipendii stala inspirací pro další soukromé školy, které u nás postupně vznikaly. Na mém přesvědčení, že podpora motivovaných a vzdělaných lidí je budoucností každého národa, se nic nemění, a proto hodlám Open Gate prostřednictvím rodinné nadace podporovat i v dalších letech.

Ráda bych upřímně poděkovala stovkám učitelů, vychovatelů, ale i dalším zaměstnancům, kteří během 20 let pomohli a nadále pomáhají Open Gate naplňovat její misi. Přeji také škole, jejím absolventům i stávajícím studentům a žákům mnoho úspěchů v životě.

Renáta Kellnerová
zakladatelka školy Open Gate

Obsah

Úvodní slovo ředitelky — 9

PŘÍBĚHY ABSOLVENTŮ

Absolventi gymnázia Open Gate — 12

Tereza Milošová: Jedna výzva střídá druhou — 14

Marek Svoboda: Ze Slušovic na Manhattan — 20

Lukáš Kotlár: Nebýt Open Gate, skončil jsem v pastáku — 26

Darek a Jana Jakubowiczovi: Velký tábor jménem koleje — 30

Ibolya Běláková: Vždycky budu cizinka — 36

Daniel Strnad: Open Gate mu dalo směr, v Delftu teď nabírá výšku — 42

Dominika Srna: Dostala jsem šanci, a dokonce i podruhé — 46

Tomáš Titěra: Moderní škola má děti připravit na celoživotní učení — 50

Michaela Šimáček: Hlavu nezastavíš — 54

Martin Kábrt: Závodit může úplně každý — 60

Nikola Pavlová: Z dětského domova až na univerzitu do Skotska — 66

Michal Kalina: Světová medicína z Ústí nad Labem — 70

Thea Kratochvílová: Příliš mnoho proměnných — 74

Medailonky: Jáchym J. Kulhánek, Ondřej Sitta, Jasmína Švarcová, David Výboch,

Šimon Podhajský, Nicolas Ivanov, Jan Hřebík — 78

Jmenný seznam absolventů — 82

PŘÍBĚH ŠKOLY

Historie Open Gate — 88

20 let Open Gate v číslech — 90

Hana Halfarová: Každému dítěti bych přála projít touto školou — 92

Luděk Michalík: Na Open Gate nikdy nebyl čas se nudit — 94

Open Gate v současnosti — 96

Open Gate 20

Vydavatel
OPEN GATE – gymnázium
a základní škola, s. r. o.
Na Návsí 5, 251 01 Babice
IČO: 270 89 941
DIČ: CZ27089941
info@opengate.cz

Koncept
Michal Kříž

Autoři
Adéla Dražanová, Barbora Postránecká,
Jana Potužníková, Aneta Šaferová,
Michal Kříž

Fotografie
Maxim Stano, Hynek Glos, Jan Hrdý,
Aleš Král, Jana Mensatorová, Jan Černý,
archiv Open Gate

Editor
Luboš Kratochvíl

Jazyková korektura
Katalin Amrichová, Daniel Storch

Grafický design & sazba
Studio Marvil

Tisk
Tiskárna Helbich
první vydání, 2025

© Open Gate, 2025

Úvodní slovo ředitelky

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
milí rodiče,

ve školním roce 2025/2026 slaví
Open Gate dvacet let existence.
Takové výročí vybízí k ohlédnutí
a umožňuje s odstupem zhodnotit,
jak škola naplňuje poslání, pro které
byla založena.

Open Gate je vskutku výjimečná škola.
Poznáte to hned, jakmile projdete
jednou z bran jejího kampusu: rozlehlý
areál plný zeleně, školní uniformy,
moderní vybavení, studentské koleje.
Hlavní výjimečnost Open Gate přesto
spočívá v něčem úplně jiném. V atmo-
sféře a hodnotách, které na první
pohled nejsou vidět.

V Open Gate se společně učí studenti,
kteří by se v jiné škole nikdy nepo-
tkali. Pocházejí ze všech koutů České
republiky – od Mariánských Lázní po
Šumperk, od Prachatic po Litoměřice,
od Příbrami po Brno. Někteří mají milu-
jící rodiče, jiní takové štěstí neměli.
V Open Gate ale nikdo neřeší, odkud
kdo pochází. Tady studenti zjišťují, že
mají stejné zájmy, radosti i starosti.
A že důležitější než původ je to, čeho
chtějí v životě dosáhnout. Do života si
tak odnášejí zkušenosti, které jim dají
mnohem víc, než si teď možná sami
uvědomují.

Open Gate vznikla s vizí poskytnout
kvalitní vzdělání dětem, které by jinde
takovou příležitost nedostaly. Už dva-
cet let jim tak škola otevírá bránu do
lepšího života a dává jim svobodu
věnovat se tomu, co je naplňuje. Od
roku 2005 prošly naší školou již stovky
studentů. Po maturitě vystudovali
prestižní univerzity po celém světě
a našli uplatnění v nejrůznějších profe-
sích. Dnes z nich jsou lékaři, právníci,
podnikatelé, učitelé, ekonomové i další

odborníci. Jejich příběhy potvrzují, že
když dostanou motivované děti šanci,
mohou v životě dokázat velké věci.
Doma i kdekoli v zahraničí.

Za úspěchy absolventů je nejen jejich
nesmírná píle, ale také oddaná práce
našich učitelů, vychovatelů, školních
poradců i dalších zaměstnanců, kteří
byli studentům na jejich cestě oporou.
Patří jim uznání, stejně jako všem
mým předchůdcům v pozici ředitele
školy, kteří se podíleli na jejím rozvoji.
Myslím, že mohou být na výsledky
své práce právem hrdí. Zvláštní
poděkování si pak zaslouží manželé
Kellnerovi, kteří měli odvahu založit
takto unikátní školu a po celou dobu ji
podporovali.

V publikaci, kterou právě držíte v ruce,
najdete přesně dvacítku příběhů absol-
ventů Open Gate. Jsou to příběhy
motivace, vůle, nadání, pracovitosti,
vytrvalosti, úspěchů i těžkých životních
zkoušek. Každý je jedinečný, ale jedno
mají společné: dokazují, že kvalitní
vzdělání skutečně otevírá bránu do
lepší budoucnosti.

Petra Dobešová
ředitelka školy Open Gate

Příběhy absolventů

Absolventi gymnázia Open Gate 2005–2025

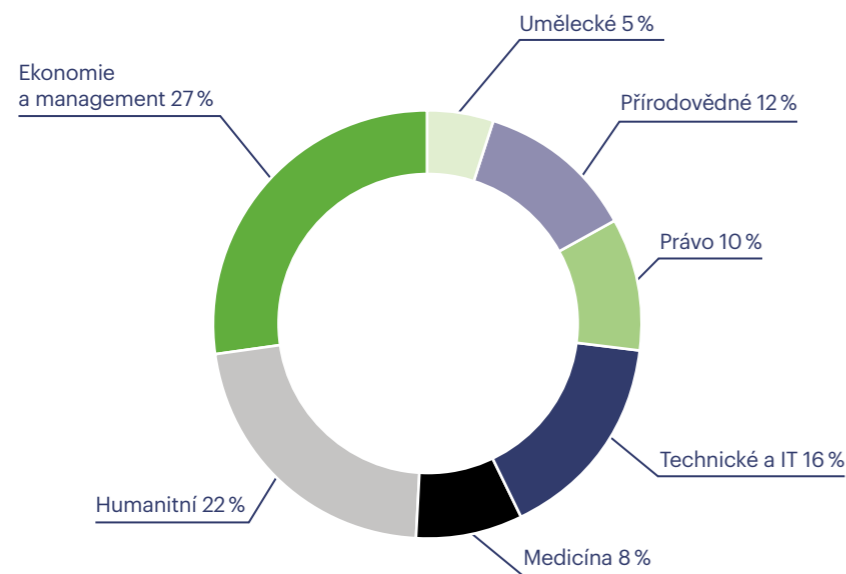
První absolventi opustili brány Open Gate na konci školního roku 2008/2009. Byli to studenti, kteří v roce 2005 nastoupili rovnou do kvinty. Od té doby úspěšně složilo maturitní zkoušku na gymnáziu celkem 414 studentů.

Naprostá většina absolventů pokračovala po maturitě ve studiu na vysoké škole. Přibližně 60 % z nich zaměřilo na univerzity v zahraničí, ostatní vystudovali vysoké školy v České republice. Nejčastěji vedly jejich kroky do Velké Británie, Nizozemska, USA, Irska a Švýcarska. Další pak studovali například ve Francii, Japonsku, Singapuru, Austrálii či Kanadě.

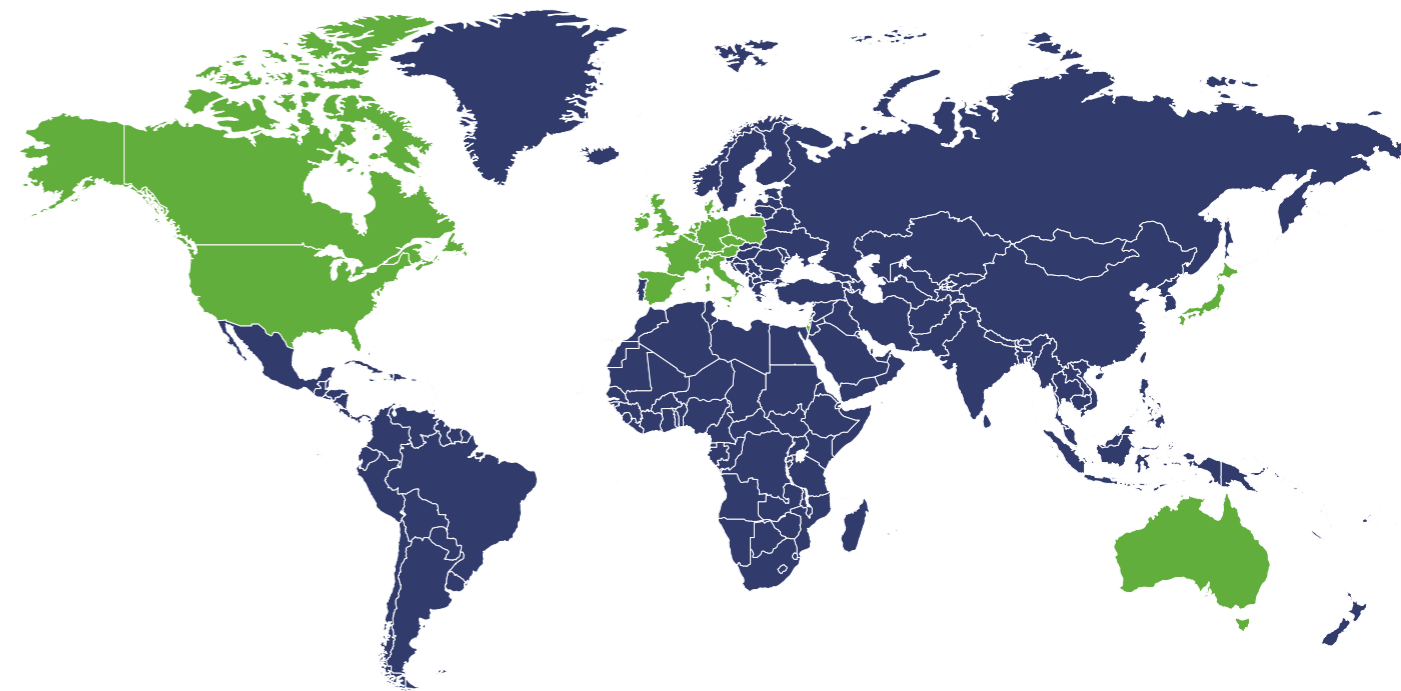
Mezi univerzitami, na které byli absolventi Open Gate přijati, figurují i jména nejprestižnějších vysokých škol světa: University of Cambridge, University of Oxford, Harvard University, Yale University, Imperial College London, Columbia University nebo University College London.

Po dokončení studií našli absolventi uplatnění v rozmanitých profesích. Dnes působí jako lékaři, právníci, ekonomové, programátoři, ale také jako specialisté v oblasti marketingu, školství, stavebnictví či v neziskovém sektoru.

Studijní obory

Kam zaměřili absolventi Open Gate

■ Česká republika, Velká Británie, Nizozemsko, USA, Irsko, Rakousko, Itálie, Španělsko, Švýcarsko, Malta, Francie, Izrael, Německo, Austrálie, Belgie, Dánsko, Japonsko, Kanada, Polsko, Singapur.

Jedna výzva střídá druhou

TEREZA MILOŠOVÁ
Maturitní ročník 2017

Jako malá holka si řekla, že jednou vystuduje Cambridge. A její sen se stal skutečností, když odvedla spoustu tvrdé a vytrvalé práce. Ve svých sedmadvaceti letech dnes Tereza Milošová pracuje jako právnička NATO v Bruselu a její dny jsou i kvůli konfliktu na Ukrajině velmi pestré. Tím ale její ambice rozhodně nekončí.

Text:
Aneta Šaferová

Když jí byly pouhé dva roky, její rodiče se rozvedli a Tereza vyrůstala ve vesničce u Uherského Hradiště jen s maminkou. Ta ji coby učitelka českého jazyka a literatury nenásilně vedla ke čtení širokého spektra knih a ke vzdělání jako zásadní hodnotě. „Nikdy jsem necítila tlak na to, že bych se měla hodně učit a mít dobré známky. Na druhou stranu všechny naše výlety se točily kolem poznávání, vzdělávání, takže jsem si k tomu sama vypěstovala vztah,“ vrací se do svého dětství sedmadvacetiletá Tereza, se kterou vedeme rozhovor těsně poté, co jí skončila pracovní doba v její bruselské kanceláři NATO, kde pracuje v právním oddělení.

Kromě maminky ji ovlivnila její teta, která pro změnu vyučovala dějepis. Tereze připravovala nejrůznější hádanky a později si na ní zkoušela testy, které chystala pro své studenty. „Když mi bylo asi deset, zadala mi několik otázek a přinesla pár knih, kde prý najdu odpovědi. Test jsem splnila a jako odměnu dostala časopis od Mensy, kde byl článek o Cambridge,“ vzpomíná Tereza, kterou prý okamžitě zaujaly obrázky jako vystřižené z Harryho Pottera.

„Na začátku to pro mě byla estetická volba více než cokoli jiného. Prohlašovala jsem, že tam jednou chci studovat, a lidé se na mě nevěřícně dívali. Vyrůstala jsem na malé moravské vesnici, rozhodně jsem kolem sebe neměla nikoho, kdo by na takových školách studoval. Moje maminka byla první, kdo v naší rodině dosáhl vysokoškolského titulu. Jsem hodně soutěživá, vzala jsem si to jako výzvu,“ popisuje Tereza, která v jedenácti letech nastoupila do primy uherskohradištského osmiletého gymnázia. Po čtyřech letech přešla na brněnské Gymnázium Slovanské náměstí, ale ani to nebylo to pravé. Hledala školu s výukou většiny předmětů v anglickém jazyce.

Cesta na Cambridge

„Na webových stránkách jsem si pak našla gymnázium Open Gate v Babičích, kde mě zaujal právě důraz na výuku v angličtině. Velkou motivací byla i mezinárodní IB maturita, která by mi mohla na zahraniční univerzitu pomoci spíše než česká. Jenže na webu stálo, že nové studenty momentálně nepřijímají,“ líčí Tereza. Prohlášením se nenechala odradit a napsala

do školy e-mail, že by měla o studium zájem. Pozvali ji na pohovor a i přes avizovanou plnou kapacitu ji přijali, takže další školní rok mohla nastoupit do sexty. Už tehdy měla jasnou představu o své další cestě – vysněnou metou bylo studium práv na University of Cambridge.

„Vždycky jsem měla ráda jazyk a literaturu, můj mozek navíc pracoval analytickým a exaktním způsobem. Mám hodně ráda jasné rozlišení mezi určitými koncepty. Připadalo mi, že v právu mohu zkombinovat právě lásku ke slovu, ale i svoji tendenci k preciznosti, až pedantství.“

Její nadšení ale přerušily rozsáhlé zdravotní problémy, kvůli kterým velkou část školního roku v sextě zameškala. Vrátila se až na poslední tři měsíce, během kterých dokázala dohnat celý rok, a po prázdninách tak mohla nastoupit se spolužáky do septimy. „Hodně mi v tom pomohl učitel angličtiny Peter Sommers, který pro mě měl hodně porozumění a snažil se mi vyjít vstříc, takže jsem vše zvládla. Krátce poté ze školy odešel, pamatuji si, jak jsme pro něj vytvářeli vzpomínkové video.“

Nejvýrazněji si tak Tereza Milošová pamatuje poslední dva roky studia na Open Gate, které se nesly v duchu příprav na IB maturitu a také na přijímací zkoušky na vysokou školu. „V mém pojetí to byly dva roky záměrného plánu. Sepsala jsem si vše, co bych mohla na přijímačky aspoň vzdáleně potřebovat, chtěla jsem se vyvarovat jakékoli mezery ve vzdělání. Věděla jsem, že Cambridge dává důraz na řečnictví, proto jsem si vytiskla padesát slavných řečnických projevů různých státníků, které jsem si po večerech kromě právních knížek četla. Poprosila jsem i jednu z profesorek, aby mi pokládala otázky a já mohla cvičit pohotové odpovědi,“ popisuje Tereza, jak se prokousávala svým vytyčeným plánem. Jak si zjistila, spíše než na volnočasové aktivity kladou v Anglii velký důraz na známky a akademický potenciál, proto většinu času věnovala studiu.

I tak se ale stihala věnovat školním novinám OG Chronicle, kde působila jako jedna z hlavních editorek a v soutěži Školní časopis roku 2016 spolu s týmem vyhrála čtyři ceny. Během studia se zapojila i do vzdělávacího programu Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, v rámci kterého jezdila doučovat angličtinu na základní školu nedaleko Babic.

„Nejsilnější vzpomínky z Open Gate mám na skvělou komunitu studentů. V oktávě jsme na kolejích bydleli už na single pokojích a vždycky se našel někdo, s kým bylo možné se do noci učit. S velkým kýblem kafe. Nikdy jsem nebyla jediná, stala se z toho zábava. Všichni jsme byli na jedné lodi. Moc ráda vzpomínám třeba na učení se spolužačkou Terezou Podhajskou, která se dostala na americkou Yale,“ líčí Tereza.

Kolejní prezidentka

Systematická příprava se vyplatila a přijímací zkoušky na cambridgeskou univerzitu, které sestávaly z psaní několika esejí a dvou pohovorů, se jí podařily. V roce 2017 začala na jedné z nejlepších škol světa studovat anglické právo. „Přišlo mi tehdy zajímavější než kontinentální právo. Existuje precedens nebo nepsaná ústava, takže se skládá z více vrstev a je dynamičtější. Z hlediska právníkého řemesla poskytuje velký prostor. Tahle výzva mi přišla akademicky zajímavější a trochu náročnější.“

Zatímco na gymnáziu Open Gate jí finančně pomáhala nadace The Kellner Family Foundation, která hradila zhruba 75 procent školného, na univerzitě se Tereza rozhodla požádat o studentskou půjčku, která tehdy byla k dispozici i pro studenty mimo Británii. „Půjčka byla dalším důvodem, proč jsem se rozhodla jít na Cambridge. Když už budu splácet, tak ať studuji na co nejlepší univerzitě,“ dodává Tereza s tím, že školné na rok jí vyšlo na devět tisíc liber. Splácet ji studenti začínají ale až ve chvíli, kdy dosáhnou na určitý příjem, což se Tereze podařilo před dvěma roky. S výdaji na bydlení či jídlo jí po celé bakalářské studium nadále pomáhala The Kellner Family Foundation.

Kromě přednášek, cvičení, plnění spousty úkolů a „týdnů strávených v knihovně u stejného okna se stejným výhledem“ se její studium pochopitelně týkalo i dalších aktivit. Účastnila se několika tzv. moot courts, tedy simulovaných soudních procesů. Vyhrála kolejní moot, a protože jich několik i sama organizovala, ve druhém ročníku byla jmenována Mistress of Moots. Ve třetím ročníku byla prezidentkou kolejní Law Society, která pořádala akce jako kariérní networking nebo slavnostní večeri pro zhruba dvě stě lidí. Kromě toho dělala řadu průzkumů pro bono, i pro externí klienty.

Ačkoli by se po úspěšném získání bakalářského titulu mohla v Anglii věnovat právníké profesi, rozhodla se, že bude pokračovat ještě v magisterském programu. Zajímalo ji mezinárodní právo, proto si vybrala obor právo ozbrojeného konfliktu na Geneva Academy of

International Humanitarian Law and Human Rights.

„Ohromně mě zaujal film Oko v oblacích s Alanem Rickmanem a Helen Mirren coby plukovníci britské armády, která velí mezinárodní misi. Chtěla jsem být právníkem v podobných situacích. Ale vážně – pocházím z malé země a mezinárodní právo jsem vždy viděla jako něco, co státy, které nejsou tak velké jako Amerika nebo Rusko, mohou použít, aby si bránily svoji existenci a styl života,“ objasňuje svoji volbu.

Ve švýcarské Ženevě studovala předměty jako právo válečného konfliktu a mezinárodní trestní právo, dostala vojenské instruktáže a díky bydlení v centru města byla nablízku řadě mezinárodních organizací, které obdivovala.

Na jedné přednášce ji zaujalo vyprávění právní poradkyně z NATO a Tereza se rozhodla, že se do Severoatlantické aliance přihlásí na stáž. Její přání se vyplnilo, ale celý rok musela čekat na bezpečnostní prověrku. Poté už se mohla stěhovat do Bruselu, kde začala půlroční stáž v právní kanceláři přímo v sídle NATO. Pak jí ve stejném oddělení nabídli práci, které se věnuje už tři roky.

Domácí knihovnice

„Pracuji v právní kanceláři, která podporuje vojenský výbor, což je nejvýše postavené vojenské těleso. Hodně řešíme právo vojenských operací, pravidla použití ozbrojených sil, vývoj obranných plánů, ale i administrativní věci jako veřejné zakázky, pracovní právo týkající se zaměstnanců. Jsem v podstatě interní právník NATO a věnuji se všemu, co je zrovna

potřeba, takže moje práce je velmi pestrá,“ přibližuje Tereza.

Právníký tým NATO zahrnuje dva vojenské členy, dva civilní členy a jednoho stážistu. „Je nás málo, takže už na stáži jsem se dostala k věcem, které měly nějaký dopad. A to se mi hrozně líbilo.“

Do NATO nastoupila v září 2022 a náplň její práce i priority celé organizace pochopitelně výrazně ovlivnilo ruské napadení Ukrajiny. „Hodně projektů, na kterých pracuji, by bez tohoto konfliktu neexistovalo. Osobně si také myslím, že to, jak blízko evropským zemím se teď válka dostala, odhalilo, v jaké iluzi jsme žili a jak jsme usnuli na vavřínech. Priority členských států se kvůli tomu změnily, klademe důraz na vyšší obranyschopnost, a NATO spoustu těchto věcí koordinuje.“

„Na Open Gate mě zaujala výuka v angličtině. Velkou motivací byla i IB maturita, která mi mohla na zahraniční univerzitu pomoci spíše než česká.“

Přestože ji práce v mezinárodní organizaci naplňuje, stále pracuje na svém životopise a do budoucna má řadu plánů. Nedávno si například dodělala kvalifikační zkoušky ve státě New York. „Profesní licenci v mezinárodních organizacích technicky nepotřebuji, protože se málokdy vyskytnu před soudem, ale kdybych ji do budoucna potřebovala třeba při nějakém konkurzu, nechci si zavírat dveře. Zjistila jsem si, že v New Yorku pouštějí k této zkoušce lidi, kteří mají titul z anglických právních škol, aniž bych se tam musela stěhovat a absolvovat praxi,“ vysvětluje Tereza Milošová. „Paradoxně mě k tomu inspirovala Kim Kardashian, kterou jsem v médiích viděla s právním certifikátem, aniž by vystudovala práva. V Kalifornii je to možné i takto.“

Jak sama Tereza říká, jakmile pokoří jednu výzvu, hned si hledá novou.

A tou je teď doktorát, do kterého by se chtěla v blízké nebo střední budoucnosti pustit. „Profesně bych si chtěla zkusit i jiné obory práva, přece jen NATO je zatím moje jediná full-time pracovní zkušenost. Zajímala by mě třeba Evropská unie. Věřím, že evropská integrace nám pomůže vypořádat se s hrozbami, které nás čekají. Role Evropské unie a důraz na koordinaci s NATO v oblasti bezpečnosti by se mohly v budoucnu zvýšit a moje zkušenosti a vzdělání by se tam mohly dobře uplatnit.“

Když Tereza zrovna nepracuje, věnuje se svým koníčkům. Z bezpečnostních důvodů nemůže pracovat z domova, takže má jasně určenou pracovní dobu a volné večery a víkendy. „Doma už po mně nikdo nemůže nic pracovního chtít,“ směje se.

Během koronavirové pandemie dostala šicí stroj, ve volném čase si podle vzorů z internetu ušije třeba šaty. Kromě toho má doma amatérskou knihovnu, kde půjčuje knihy svým přátelům. „Sestavila jsem dokonce formulář pro lidi, co moc nečtou. Vyplní mi své preference a já jim na základě toho doporučím pět knih,“ říká vášnivá čtenářka, která měsíčně „přelouská“ pět nebo šest titulů. Za covidu zvládla i dvě stě svazků ročně. „Čtecí zvyk mám po mamince, jakmile je v pěti-metrovém okruhu kolem mě kniha, tak ji беру. Mám ráda detektivky, klasické sci-fi a historické romány. Čtu všechno a nevyhýbám se ani audioknihám.“

Pokořování výzev je v jejím případě spojené i s tím, že ráda vyhledává adrenalin – od té doby, co žije v belgické metropoli, skočila padákem a vyzkoušela bungee jumping. Ráda vyráží na koncerty, oblíbila si bruselskou jazzovou scénu, ale zajde také na country, rock, K-pop, ale i hip-hop. Jen čas ukáže, kam ji skvěle roztančený život ještě zavane.

Ze Slušovic na Manhattan

MAREK SVOBODA
Maturitní ročník 2010

Text:
Adéla Dražanová

Vezměme to od konce. Marku Svobodovi je pětatřicet, má manželku a dvouletou dceru, žije v New Yorku a pracuje jako pediatr v manhattanské nemocnici Mount Sinai, která podle různých žebříčků patří mezi dvacítku nejlepších na světě. Kromě toho se věnuje vědě, konkrétně genetice, k níž si došel během studentských let. A těch bylo...

Na Open Gate chodil Marek pět roků, maturoval v roce 2010. Načež se dostal na newyorskou Columbia University, na čtyřletý bakalářský obor neurověda kombinovaný s přípravou na medicínu. Columbia, mimochodem, patří do takzvané Ivy League neboli Břečťanové ligy, skupiny osmi nejelitnějších soukromých univerzit v USA.

Po bakalářské promoci Marek rok bádá v univerzitní laboratoři profesora Hynka Wichterleho, českého biologa a vnuka legendárního vynálezce kontaktních čoček; zkoumal kmenové buňky. Ale nenechte se mýlit, i během té doby se samozřejmě učil – na přijímačky na medicínu. Dostal se na Dartmouth College v New Hampshire, která je rovněž součástí „Břečťanu“, ale pozor, místo klasické medicíny si

Původně o medicíně vůbec neuvažoval, biologie dokonce patřila k jeho nejméně oblíbeným předmětům. Jenže to se změnilo na Open Gate, díky profesorce, která na něj měla klíčový vliv. Dnes Marek Svoboda nosí bílý plášť v prestižní americké nemocnici a k tomu se věnuje vědeckému výzkumu. Tohle je příběh o enormní vůli a pracovitosti, ale taky o veselé a odolné mysli.

vybral rovnou medicínu kombinovanou s doktorandským studiem. Čímž si zajistil studijní program na dalších devět let života.

Když měl pak v květnu 2024 promoci, na pódiu už s ním byly i žena s dcerou. Ale to pořád není všechno. Marek je v Mount Sinai na rezidentuře, a teprve až tato skončí, bude se moct přihlásit k atestacím. Což při hrubém výpočtu znamená, že veškeré studium, zkoušky a testy by mohl mít za sebou někdy před čtyřicátými narozeninami. „Je to tak!“ směje se Marek. „Manželka si ze mě dělá legraci, že půjdu ze studií rovnou do důchodu!“

Pevný bod

Marek Svoboda pochází ze Slušovic, městečka ve Zlínském kraji, které sice nemá ani tři tisíce obyvatel, ale svého času bylo proslulé po celém Československu (a východním bloku): samozřejmě díky legendárnímu „Čubovu impériu“, jednotnému zemědělskému družstvu, jež za totality platilo za výkladní skříň socialismu. Slušovický zážrak, říkalo se. A konec konců s tím tak trochu souvisí i fakt, že Marek Svoboda vyrůstal právě tady.

Jeho maminka je totiž profesí programátorka – a ve Slušovicích měli už v 80. letech počítače, šéf JZD, komunista František Čuba, je tu dokonce nechával i vyrábět.

„Mamka se jmenuje Viera, pochází ze Slovenska, studovala inženýrství v Martině. Pak celý život programovala, do důchodu šla až vloni,“ říká Marek. Tatiček Jiří, rozený Ostravák, je architekt a vysokoškolský pedagog. Rodiče se rozvedli, když byli Marek a jeho mladší bratr David ještě docela malí, i tak ale klukům zůstali oba: „Většinu času jsme bydleli s mámou, která pro nás byla takový pevný bod, základna. Strašně hezky se o nás starala, až dneska jako rodič vidím, co všechno musela zvládat,“ vypráví Marek.

Nicméně i kontakt s tátou byl intenzivní, Jiří si syny bral dvakrát týdně, jezdil s nimi na dovolené, hrál tenis. „Snažil se z nás udělat skoro profesionální sportovce.“ Minimálně jednu věc měli oba rodiče společnou: „Hodně si s námi povíдали, všechno nám vysvětlovali. Což považuju za strašně důležité nejen z pohledu otce, ale i pediatra. Umět dětem vysvětlovat rozhodně není lehké.“

Bratři Svobodovi byli bystří, aktivní, ambiciózní a zvědaví, dětské hlavičky jim jely na plně obrátky. Šlo jim takřka všechno, na co sáhli, včetně například fotbalu, který si chodili zakopat na plac za domem. A kopali tak dobře, až oba skončili v dorosteneckém týmu Slušovic.

Soutěživost kluků se projevovala i ve škole, Marek vzpomíná, jak měl už od prvního stupně rád „dobré výsledky“. Bavila ho matika, vyhrával okresní klokánky, olympiády. On i brácha odešli ze základky po páté třídě, na gymnázium Lesní čtvrť ve Zlíně. „Což byla super škola, hrozně kvalitní,“ říká Marek. „Jenže já chtěl nějaké větší dobrodružství.“

A budu mít počítač?

A to se pro něj mělo zhmotnit v Babičích. Marek si o Open Gate přečetl v magazínu MF DNES, článek byl prý doplněný řadou vizualizací. Psal se rok 2005, škola, toho času v českém kontextu jedinečná, měla na podzim přivítat první studenty. Marek, ač na stávajícím gymnáziu spokojený, se vydal na přijímačky nanečisto – a ty regulační pak už ani nemusel dělat, vzali ho hned. „Měl jsem hroznou radost! Těšil jsem se na všechno, i na bydlení v kampusu,“ směje se.

A ještě jedna věc se mu prý líbila, i když se nakonec nesplnila: „Na vizualizacích v časopisu jsem viděl, že každý student

na Open Gate má svůj počítač. Což mě nadchlo, protože my doma počítač dlouho vůbec neměli. Paradox, že, když mamka byla programátorka...“ A tak Marek hned po přijímačkách sedl a napsal e-mail jistě paní Elišce Zemanové, administrátorce z Open Gate. Jestli to tak opravdu bude. Jestli každý, úplně každý student v Babičích bude mít svůj počítač. „Pochopitelně mi napsala, že ne. Ale stejně jsem tam šel!“

Šel – a byl nadšený. Ze studia v angličtině, z nového, moderního kampusu. „Různá hřiště, bazén, knihovnu, koně, to všechno jsme měli a já to taky všechno využíval,“ vypráví. „Víte, o Babičích se někdy mluví jako o potterovských Bradavicích. Chápu, že se to přirovnání nabízí, Open Gate byla první kolejní škola u nás, navíc inspirovaná Británií. A určitě nebyla a není pro každého, některé děti přechodem z domova trochu trpěly. Ale já byl vážně spokojený.“ A to i akademicky, Markovi vyhovoval důraz na kritické myšlení spíše než na memorování, se spolužáky taky vytvořil první tým, který se pak účastnil Debatní ligy. Z čehož, jak říká, těží dodnes.

Do Ameriky

Skočme teď zase trochu v čase, konkrétně do jara 2016. Marek má za sebou první půlrok na Dartmouth College a na blogu píše: „Začátek medicíny je neuvěřitelnou změnou. Nejenže se každý musí

přizpůsobit novému tempu akademického života, které je citelně svižnější než na bakaláři, ale ještě důležitější je, že se studenti ocitají v naprosto nových situacích, které se stávají hlavním zdrojem stresu v každodenním životě. Mám na mysli následující zkušenosti:

- Učení se jednat s pacienty, verbálně i fyzicky, zkoušením a přehráváním se spolužáky. Odhalování vlastního těla před kolegy během nacvičování lékařské prohlídky.
- Studium „jazyka doktorů“. Profesori nám neustále připomínají, že do konce studia medicíny se naše slovní zásoba zdvojnásobí o latinské a anglické termíny, které jsme doteď nikdy neslyšeli. A taky o vtipy a slovní hříčky, kterým ostatní nerozumí.
- První cesta do pitevny a „setkání s dárcem“. Jinými slovy první pohled na mrtvé tělo a první dotyk. Pitvání skalpelem. A pak setkání s pozůstalými, kteří mrtvého zasadí do kontextu svých vzpomínek. Z „těla“ je najednou „člověk“.
- Kráčení po nemocnici v bílém pláští a opětování pozdravů plných respektu, který si teprve musíme zasloužit.
- Zjištění, že dříve, než si chceme připustit, na nás doslova může záviset život.

Medicínu, jež se nakonec stala jeho osudem, Marek původně do úvah o vlastní budoucnosti vůbec nezahrnoval. Bavila ho hlavně matematika a fyzika, biologie naopak ještě ve Zlíně patřila k jeho nejméně oblíbeným předmětům. Jenže to se změnilo právě na Open Gate, konkrétně díky profesorce Kateřině Kožnarové. „Ona mě svým přístupem formovala a myslím, že má rozhodující podíl na tom, jakým směrem jsem se vydal,“ říká Marek Svoboda.

Pokud jde o směr v geografickém smyslu slova, tam zase sehrál roli táta. Jiří Svoboda se do Spojených států podíval už zkraje 90. let, strávil několik měsíců v New Yorku i jiných koutech země. „Vrátil se se spoustou vzpomínek a fotografií a po zbytek dětství nám o Americe pořád povídal,“ vzpomíná Marek. „Což mě hodně ovlivnilo v rozhodnutí jít studovat právě sem.“ První vlastní americkou zkušenost udělal Marek v létě 2009, před maturitním ročníkem. Díky pomoci Kristýny

Borsodi, tehdejší studijní poradkyně na Open Gate, se dostal na třítydenní kurz právě na Columbia University. „Vyzkoušel jsem si jejich základní kurikulum, které kromě zvoleného zaměření sestává i ze široké škály humanitních věd. Což byl přístup, který jsem si hned zamiloval a Columbia se pro mě stala vysněnou akademickou destinací,” říká.

Skvělý rok

Příhlášku poslal Marek hned zkraje školního roku. Zbývalo ovšem ještě složit zkoušku dospělosti. Markův ročník na rozdíl od pozdějších studentů Open Gate ještě nedělal mezinárodní, ale jen českou maturitu. Ta sice nemá pro zahraniční univerzity takovou váhu jako IB, ale Marek je zpětně rád: přijímací řízení na Columbii bylo prý velmi náročné a vyžadovalo spoustu času i energie. „Kdybych býval ještě musel dělat mezinárodní maturitu, bylo by to šílené penzum práce.”

Nicméně toho roku všechno dopadlo skvěle: z Columbie přišel dopis, že Marka berou, na maturitním vysvědčení byly samé jedničky a Nadace rodiny Kellnerových navíc mladému ambicióznímu studentovi přislíbila, že mu bakalářský program v USA zaplatí. A tak se Marek na podzim 2010 sebral, přeletěl Atlantik a přistál na Kennedyho mezinárodním letišti. „A to ani nemluvíme o tom, že mě na zaoceánský let náhodou upgradovali do byznys třídy!” směje se.

Na roky na Columbii dodnes vzpomíná s radostí, byla to léta plná inspirace a takřka bezmezného poznávání. Marek studoval behaviorální neurovědu spolu s přípravou na medicínu, z Open Gate byl prý tak dobře připravený, že minimálně první semestr, ne-li celý první akademický rok, zvládl úplně hladce. „Samozřejmě, že jsem se musel učit, a to víc než kdy dřív. Ale pokud jde o předměty jako biologie, fyzika nebo chemie, byl jsem opravdu dobře připravený,” pochvaluje si.

Do bakalářských let, mimochodem, spadá i Markovo seznámení s jeho pozdější ženou. Stalo se to asi tak, že Marek, respektive jeho hlava, moc neumí odpočívat. A tak se kromě studia a dalších aktivit (včetně tenisu) rozhodl, že na Columbii spolu s pár dalšími Čechy zorganizuje něco jako východoevropský klub: dá dohromady studenty z našich končin, Čechy, Slováky, Poláky... Markova budoucí choť, ač Američanka, se do klubu přihlásila, jelikož půlka její krve je česká. „Její tatínek, můj tchán, do Ameriky emigroval z Československa v roce 1968. Je strašně fajn, mluvíme spolu česky,” říká Marek.

Horetní sumy

Na Columbii nebyl semestr, kdy by Marek Svoboda neskončil na takzvaném Dean's List, tedy seznamu nejúspěšnějších studentů v ročníku. Pracoval tvrdě – nejen kvůli sobě, ale i kvůli závazku, který cítil k Nadaci rodiny Kellnerových. „Víte, školné na univerzitách, jako je Columbia, to jsou neuvěřitelné peníze,” říká.

„Manželka si ze mě dělá legraci, že půjdu ze studií rovnou do důchodu.”

Konkrétně? Nahlédněme do univerzitního bulletinu Columbie pro akademický rok 2025/2026: bakalářské školné stojí 70 tisíc dolarů, k tomu povinné poplatky, náklady na ubytování, knihy a další studijní materiály, osobní výdaje, doprava... Úhrnem bezmála sto tisíc, a to na jeden (!) akademický rok. „Američané si většinou berou studentskou půjčku. Čili už když vyjdou z bakaláře, mají dluh 400 tisíc, na magistrovi pak přidají třeba dalších 400, nebo i víc. Takže když konečně dostanou diplom, vyrážejí do života s dluhem k milionu dolarů. Což pro mě díky podpoře od Nadace rodiny Kellnerových a později i Bakala Foundation neplatí. Jsem za to obrovsky vděčný,” říká Marek.

Během bakaláře už zcela jasně věděl, že jeho životní dráhou bude medicína. Příhlášky si poslal na celkem 19 škol (včetně těch nejprestižnějších jako

Harvard, Yale nebo Cornell), přijímací pohovory nakonec absolvoval na devíti z nich. A pozor, takový pohovor neznamená, že přijedete, sednete si na hodinku s komisí a zase jedete domů. Pohovor na prestižní americké vysoké škole znamená, že v kampusu strávíte minimálně dva, ale spíš tři dny, absolvujete řadu schůzek s profesory, prohlídku areálu, nocujete na kolejích... Marek vzpomíná, jak vyčerpávající tohle celé bylo, na druhou stranu během pohovorů zažil i momenty, na něž prý nikdy nezapomene – třeba setkání s Bohdanem Pomahačem, profesorem na Harvardu a špičkovým lékařem, který jako první v USA transplantoval obličej.

Přijetí nakonec Markovi dorazilo z Dartmouth College, slovně břečťanové univerzity sídlící v městečku Hanover ve státě New Hampshire. Vzali ho na už zmíněný program medicíny kombinované s doktorandským studiem. Ten studentům platí univerzita – což je sice výhoda, ale zároveň to znamená, že o místa je enormní zájem. „Je to obrovsky kompetitivní,” souhlasí Marek. „Musím říct, že přijetí pro mě bylo jedním z největších úspěchů v dosavadním životě.”

Právě na Dartmouth si pak Marek našel cestu ke genetice. Čímž se vlastně uzavřel jeho myšlenkový vývoj – od původního záměru stát se psychiatrem přes léta strávená neurovědou právě až ke genetice. V tomto směru na něj měl největší vliv profesor Giovanni Bosco, v jehož laboratoři Marek bádá. „Genetika mě úplně nadchla. Do té doby jsem si myslel, že jde jen o vědecký obor, ale v laboratoři profesora Bosca jsem objevil, že jde i o obor medicínský, navíc prudce se rozvíjející.” A od genetiky už byl jen „krůček” k pediatrii, zkrátka proto, že většina pacientů, s nimiž se genetik setkává, jsou děti, vysvětluje Marek. Právě u nich se nejčastěji objeví nějaká genetická porucha.

Epilog

A tak se Marek Svoboda, kluk ze Slušovic, stal lékařem v jedné z nejlepších nemocnic světa. Už 15 let žije za Atlantikem, dokáže vtipně vyprávět o tom, jak nepochopitelný pro Evropana může být americký individualismus, jak obtížné je ztotožnit se s fungováním

zdravotního pojištění v USA nebo jak nekonečné jsou debaty pediatra s rodiči pacientů o výhodách očkování. Marek Svoboda je i v pětatřiceti stále stejně ambiciózní, pracovitý, až freneticky aktivní – a také velmi povídací a usměvavý. V češtině si zachovává lehký moravský přízvuk a také suchý humor.

V budoucnu se vidí jako lékař-vědec, tedy někdo, kdo svůj čas dělí mezi pacienty a laboratoř. A také jako člověk, který pomáhá mladým Čechům, kteří chtějí studovat v USA. Sám zažil snad všechny aspekty téhle odyssey, zná ji jako málokdo jiný. A tak své zkušenosti předává dál. A ještě jedno je jisté: Marek Svoboda se bude až do konce života vzdělávat. Protože on prostě nemůže jinak.

Nebýt Open Gate, skončil jsem v pastáku

LUKÁŠ KOTLÁR
Maturitní ročník 2016

Kdybyste jeho příběh zjednodušili, viděli byste romského kluka, který se po mámině nástupu do výkonu trestu ocitl v kojeneckém ústavu a dětském domově. Pak ale přišla Open Gate a život nabral směr do sfér, v nichž Lukáš Kotlár jednoho dne povečeřel se členy britské královské rodiny, profesně září v oboru komunikace, oženil se a je starostlivým tátou dvou báječných dětí...

Text:
Jana Potužníková

„Narodil jsem se jako jeden ze šesti sourozenců a všichni jsme nějaký čas pobývali v kojeneckém ústavu. Jak jsem se dozvěděl až v pozdějším věku, já se do něj dostal ve chvíli, kdy máma nastupovala do výkonu trestu. Ale zatímco ostatní zůstali spolu a vrátili se i do rodiny, já pokračoval do dětského domova a byl v něm pak až do 24 let. Do 18 let podle nařízené ústavní výchovy, pak v rámci dobrovolného pobytu, který byl ale s ohledem na samostatný život v rámci studia vysoké školy v Praze spíše jen formální záležitostí,“ vypráví Lukáš Kotlár. Orgán sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD) se to tak tehdy rozhodl řešit v takzvaném nejlepším zájmu dítěte, ovšem Lukášovi se nikdy nepovedlo vypátrat, proč jen u něj.

S rodinou zůstával v kontaktu. Vídal fotky, vychovatelky mu o rodičích i sourozencích vyprávěly... „Ale popravdě? I když mi vykládaly o rodině, neměl jsem tušení, co se za tím slovem skrývá,“ konstatuje Lukáš, který přitom s rodiči v kontaktu být musel a potřeboval. Zůstali i nadále zákonnými zástupci a až do jeho plnoletosti tak zpovzdálí mohli o všem, co se Lukáše týkalo, stále rozhodovat.

„Potvrzovali i takové věci, jako když jsem díky škole chtěl vycestovat do zahraničí. Na základní škole jsem za nimi dokonce jezdil. Poznával jsem je i nechvalně proslulý brněnský Cejl, kde žijí. A přestože mi celá rodina vždycky dávala a dodnes dává najevo, že o mě stojí a mají mě rádi, už tehdy jsem věděl, že hlouběji v poutu s nimi jít nechci. Že dál je pro mě důležitý dětský domov, jeho zázemí, bezpečí, podpora. Cejl mi nic takového dát nemohl.“

Pasták, nebo kvalitní škola?

I když zní navzdory okolnostem řada věcí idylicky, Lukáš stál během dětství minimálně na jedné zásadní křižovatce. Už na základní škole měl podle pedagogů výrazné výchovné potíže. „Učení problém nebylo, ale byl jsem hodně nesnesitelný a pro mnoho učitelů představoval velkou výzvu,“ vzpomíná. Nesli prý těžce, že jim kluk z dětského domova odmluvá a má vlastní názor. I kvůli tomu se tehdy vážně uvažovalo o jeho umístění do výchovného ústavu. Přitom důvody, proč se děti do těchto zařízení obvykle dostávají, bývají mnohem závažnější – například útesy z domova, rizikové užívání alkoholu či

drog nebo kriminalita, což se Lukáše vůbec netýkalo.

Za to, že se tak nestalo, vděčí hlavně vedení domova a také jedné z vychovatelek, která ho podporovala třeba i ve volbě volnočasových aktivit. Už v té době, kolem roku 2009, dětské domovy věděly o možnosti podpory pro nadané děti. Z Lukášova domova dokonce na Open Gate už jedna z dívek studovala. A když za ní zamířil do kampusu na návštěvu, věděl, že si něco takového přeje i pro sebe. Zatímco přijímací zkoušky na gymnázium v Uherském Hradišti nedopadly, s Open Gate to klaplo. „Už tehdy na té škole byli lidé, kteří viděli můj potenciál a chtěli ho rozvíjet. Za to jsem jim vděčný, protože na rozdíl od svých spolužáků jsem za sebou tehdy neměl žádné akademické úspěchy. Tedy kromě samých jedniček.“

Přestože na internát do Babic neodcházel z rodiny a byl zvyklý na režim podobný kolejnímu životu, změna to pro něj byla i tak velká. Naprosto odlišné prostředí bylo to nejmenší. Náročné podle něj bylo, jak se změnil pohled vychovatelů a především přátel v dětském domově. Ti jeho odchod

vnímali spíš jako cestu za zábavou, jez-díl přeče do Prahy! Dávali mu najevo, že se změnil. A nakonec to cítil i on sám. „Vnímám jsem totiž, že jsem dostal příležitost.“ A skvěle ji vyléčil.

Večeře v paláci a princ v papučkách

Už před vstupem do Open Gate přispíval do časopisu Zámeček pro děti z dětských domovů. A během studií se postupně pracoval na pozici šéfredaktora. Bylo pro něj důležité pomáhat svým způsobem tam, kde vyrůstal, a podporovat děti bez stabilního zázemí. Právě za to získal Mezinárodní cenu vévody z Edinburghu (DOFE).

Přestože sám o ocenění mluví jako o něčem, co obdržela vedle něj i řada dalších studentů po celém světě, pravdou je, že právě Lukáš splnil všechny tři úrovně programu – bronzovou, stříbrnou a zlatou – a stal se v té době jediným Evropanem, který dostal pozvání na slavnostní večeři s princem Edwardem a jeho manželkou, vévodkyní Sophií, do královské rezidence v Londýně. „Smoking jsem si tehdy musel za kapesné půjčit z půjčovny. Spolu se mnou tam bylo několik dalších účastníků programu i významní donátoři. A najednou proti mně stál princ Edward v modrých papučkách, jak byl u sebe doma zvyklý,“ usmívá se nad vzpomínkami a jako důkaz má schované spousty fotografií.

Sám pak s DOFE začal spolupracovat ve snaze protlačit program i do dětských domovů. „Než jsem tehdy ocenění dostal, moc takových silných momentů jsem nezažil, bylo to opravdu důležité. A chtěl jsem, aby něco takového mohlo prožít víc dětí, jako jsem byl já: děti z dětských domovů, děti s poruchou attachmentu, citové vazby. Míváme sklon přilnout k tomu, co přinese dobré pocity. Někdy k lidem, někdy k příležitostem. Já přilnul k DOFE. Byl to parták, který mě tahal dál.“

Sbohem, Open Gate. A co potom?

Právě v DOFE získal také po ukončení Open Gate první pracovní příležitost. Stal se školitelem, hodnotitelem, pracoval v národní kanceláři, cestoval po českých školách. Na svém příběhu

ukazoval, jak moc se dá otočit to, co vám dá „osud“ do vínku, a také s dobrým pocitem pracoval na něčem „vlastním“, co mu dávalo smysl. „Vím, že jsem si z toho tehdy vzal opravdu maximum a ovlivnilo mě to na celý život.“

Možná by se nabízelo, aby v neziskovém sektoru zůstal dál, jenže Lukáš to cítil jinak. „I když se dnes sdílají především příběhy toho, jak jsme my studenti do gymnázia vůbec vstoupili, chci říct, že je stejně důležitý moment odchodu ze školy. Po Open Gate život pokračuje a je potřeba si ho dobře připravit. Tím spíš, že pro mě přinesl konec střední školy také loučení s dětským domovem. Najednou se odchod stal zkouškou z dospělosti, ve které nehrály roli studijní úspěchy, ale schopnost se o sebe postarat, zaplatit nájem, energie, založit OSVČ...“

Zůstat tam, kde už byl pracovně ukořtený, by tak dávalo dvojnásob smysl. V neziskovém sektoru měl spoustu kontaktů, které stačilo využít. „Jenže já se vlastně bál, že tím uvážnu ve svém vlastním příběhu. Že zakotvím třeba v nějaké neziskové organizaci kolem dětských domovů a dál se nepohnu. To jsem nechtěl. Byl jsem nastartovaný, chtěl jsem se věnovat studiu politiky, a když to pak úplně nevyšlo, zvolil jsem mediální studia,“ vypráví dál Lukáš Kotlár. A začala nová etapa orientovaná na PR a marketing.

Podle svých slov se v „komunikačním světě“ opravdu našel. Už od dob Zámečku byl zvyklý psát, měl rád focení a produkce a sedl mu život v agenturách. Z juniorních pozic přešel k pozicím PR manažera, tiskového mluvčího, věnoval se menším i opravdu zvukným klientům, objevil influencer marketing, jednu z agentur i pět let vedl. A vyzkoušel si také práci na straně klienta. „To nejdůležitější je, že pořád mám v práci kde nabírat zkušenosti a růst. A za to, že můžu, vděčím i své ženě Elišce. Příští rok spolu budeme deset let a celou dobu v ní mám obrovskou oporu.“

Láska z Jižního Banátu

Svou ženu potkal mimochodem také díky Open Gate. V rámci dobrovolnických aktivit zaměřil do Jižního Banátu pomáhat s organizací festivalu, kde Eliška tou dobou působila ze stejného důvodu. Lukáš dokonce říká, že přišla v momentě, kdy ztrácel vazby na

„Na slavnostní večeři v královské rezidenci v Londýně jsem si smoking půjčil za kapesné v půjčovně. A najednou proti mně stál princ Edward.“

dětský domov i Open Gate a dovolila mu objevit nové životní vazby v partnerském vztahu. A nebylo to pro ni zrovna dvakrát lehké.

„I když znala děti z dětských domovů jako táborová vedoucí a věděla, co všechno pro ně může vyrůstání mimo rodinu znamenat i v dospělosti, najednou s jedním z nich žila. A práce na budování našeho vztahu a dnes už také rodiny pro ni byla od začátku určitě neskutečně náročná. Protože to, co se pořád ozývá, je zmiňovaná porucha attachmentu, kterou si v sobě nesu a která se podepisuje třeba i na něčem tak zásadním, jako je otázka důvěry. Pořád v sobě mám taky strach, strach ze ztráty především.“

Ale má v sobě také velkou dávku sebedisciplíny, dělá všechno pro to, aby mohl plnit své sliby, závazky. Ty kariérní i ty osobní. A pořád jít dál, což v tuto chvíli znamená třeba i to, že dosavadní život, který místy připomínal opravdu divokou jízdu, vyměnil s pokorou za „nudný život“ táty dvou dětí. Přičemž ani ten ve skutečnosti nudný vůbec není. Zásadním momentem prý pro Lukáše v tomto ohledu byla už chvíle, kdy žádal svou ženu o ruku. Ten okamžik, kdy už věděl, že je to vážné a že se zřejmě opravdu odváží založit vlastní rodinu. A pak samozřejmě chvíle, kdy se opravdu stal tátou. Respekt z toho měl totiž obrovský.

Skutečný životní happyend

„Najednou vám v porodnici přinesou miminko a řeknou, že je vaše. To je moment, na který vás nikdo nepřipraví. Do té doby jsem sice fungoval mezi dětmi, ale mít vlastní? Cítíte lásku, poznáváte nového člověka. A úplně nově poznáváte i sebe. Já navíc s rodinou vůbec objevuju svět, který jsem do té doby neznal. A objevuju ho opravdu naplno, v každodennosti. S touhou být dobrý rodič, i když nikdy nemám pocit, že dělám všechno dobře. S tím v sobě bojuju.“

Když pak mluví o své ženě i dětech, je cítit velký respekt k tomu, že něco takového může žít. Miluje společné zážitky, přiznává, že s rodinou se cítí dospělejší. A bez ohledu na únavu z péče o malé děti (3 roky a 3 měsíce) i každodenní dlouhé dojíždění do

práce je mu v ní nesmírně dobře. „Já jako Lukáš, mladý muž a táta, chci dělat všechno, aby to doma bylo co nejlepší. Chci pro rodinu dělat maximum.“

S původní rodinou tu svou vlastní zatím neseznámil. A ani nemá promyšlené, jak celou kapitolu jednou otevře s dětmi. „S mámou si občas zavolám, dokonce jsem se dozvěděl, že ani ona to v životě neměla lehké a sama vyrostla v dětském domově. Doma občas promluvíme pár frází romsky, které mě naučili moji romští přátelé, máme doma romskou literaturu, protože sám moc dobře vím, že identita je důležitá,“ říká s tím, že své kořeny nikdy popírat nechtěl. Přeje si, aby jednou děti viděly spíš jeho skutky a životní cestu, kterou můžou vnímat jako inspiraci. Pokud budou chtít.

K téhle cestě totiž pořád patří i spousta věcí, které Lukáš Kotlár zvládá mimo práci a rodinu. Miluje muziku a díky své ženě Elišce se vrátil ke hře na housle. S kapelou Willow jezdí po festivalech, koncertech, a dokonce právě natočili desku!

A pamatujete na časopis Zámeček? Je to jeden z těch střípků, které si ponechal ve vztahu ke svým kořenům v domově i působení v neziskovém

sektoru. Věnuje se mu i nadále. Coby šéfredaktor ho letos dovedl dokonce k nominaci na ocenění Zlatý středník. „Myslím, že mimo jiné díky tomu, že stále zůstáváme autentičtí, vyprávíme skutečné příběhy, dětem do domovů přinášíme rozhled, inspiraci, rozhovory, možnost čerpat zkušenosti. A dopad je obrovský,“ uzavírá s hrdostí.

Velký tábor jménem koleje

DAREK A JANA JAKUBOWICZOVI
Maturitní ročník 2009 a 2016

Text:
Aneta Šaferová

Mezi kavárenskými stolky vesele pobíhá dvouletý Darek, který se zklidní až nad kouskem sladkého pečiva. Příběh jeho rodičů, Jany a Darka Jakubowiczových, se začal psát na gymnáziu Open Gate v Babicích, i když ne tak přímočaře, jak by se mohlo zdát.

Osmadvacetiletá Jana pochází z velké rodiny. Maminka měla z předchozího manželství dvě dcery, tatínek dva syny, a Jana byla benjamínkem, který celou rodinu spojil dohromady. Alespoň tak sama popisuje začátek svého života. Pamatuje si, jak tatínek krátce po jejím narození začal rekonstruovat dům po svých rodičích ve Stochově u Kladna, kam se pak celá rodina přestěhovala. Bratři už byli starší a domů jezdili na návštěvy, vyrůstala tedy spíše se sestrami.

„Zatímco ta starší byla bezproblémová, pečlivá premiantka, která dokončila vysokou školu, studovala dokonce v zahraničí a pak nastoupila do nadnárodní firmy, mladší sestra byla pravý opak. Bohužel od dvanácti let spadla do drog, měla problémy ve škole, utekla z domova. Pro naši rodinu se to stalo palčivým tématem,“ popisuje Jana bolestnou situaci, která

Šéf fotbalové Bohemky Darek Jakubowicz a jeho žena Jana Jakubowicz Murmaková, vystudovaná psycholožka a vášní pro pečení dortů, vyprávějí o tom, jak je spojilo Open Gate, proč je nerozdělilo zahraničí i o vydraženém obraze, který měl viset jinde.

se jejího dětství dotýkala zhruba od šesti let.

Z domova na kolej

Rodiče měli role jasně rozdělené, zatímco tatínek jako podnikatel hodně pracoval, aby rodinu zabezpečil, maminka byla s Janou doma do jejích deseti let a zajišťovala veškerý servis. „Rodiče se mi opravdu hodně věnovali, vedli nás spořádaně a důsledně. Maminka mě vozila na kroužky, věnovala jsem se závodnímu aerobiku, hrála na klavír, chodila na hudební nauku. I táta, jak mohl, tak si se mnou hrál, pracovali jsme spolu na zahradě. Myslím, že díky němu jsem dodnes domácí kutil, který rád tvoří. S horolezeckým oddílem jsme jezdili do skal, podnikali výlety na kole,“ líčí Jana své dětství, které považuje za aktivní. Když jí bylo dvanáct, postihla rodinu tragická zpráva – mladší sestra zemřela při nehodě.

„Po sestře nám zbyl pes, a když jsem ho chodila venčit, lepili se na mě divní lidé, kteří se na ni ptali. Nebylo mi to příjemné a chtěla jsem z tohoto toxického prostředí odejít,“ dostává se k chvílím, kdy se začala poohlížet po

škole mimo Stochov. „Pamatuji si, že na pohovor na Open Gate jsem jela v červenci z letního tábora. Moje angličtina tehdy byla katastrofální, ostatní výsledky jsem měla dobré. Není tajemstvím, že tato škola není jen pro sociálně slabé studenty, ale i pro platicí. Měla jsem štěstí, že rodiče byli schopni poplatit školné, takže jsem mohla nastoupit. Myslím, že jsem tehdy byla ve třídě snad jediná,“ popisuje dobu, kdy přišla do tercie.

V angličtině se rychle zlepšila, pomohl jí i studijní pobyt v Ardingly College ve Skotsku, kam ji rodiče poslali ještě před nástupem na školu. Výuku, která byla od kvinty pouze v tomto jazyce, poté bez problémů zvládla.

„Open Gate mi celkově hodně dalo. Právě i díky tomu, že studium probíhalo převážně v angličtině, se mi doslova otevřela brána do světa a naskytlo se mi nespočet možností. Díky Open Gate jsem absolvovala výměnný pobyt v Indii, který mi neskutěčně rozšířil obzory jak po lidské, tak po kulturní stránce a dodnes ve mě zanechal silné pocity. Stavěli jsme školy v odlehlých vesnicích, narazili na tvrdou realitu rozdílů mezi sociálními

vrstvami v Bombaji a načerpali zkušenosti na konferenci Model United Nations," přibližuje Jana.

Na gymnáziu se věnovala, jak sama říká, všestrannému rozvoji kreativity. Chodila na hodiny klavíru, keramiky, do kurzů vaření, vyráběla šperky, věnovala se kroužkům plavání nebo komunikace s koňmi. „Většinu kroužků jsem si i vybírala na základě programu DOFE, tedy The Duke of Edinburgh's Award, ve kterém se klade důraz na pohybové dovednosti a dobrovolnictví prospěšné pro vaši komunitu. Dokončila jsem všechny tři úrovně a jsem si jistá, že i tohle hodně ovlivnilo to, kým jsem dnes," zamýšlí se.

Na gymnáziu jí chvíli trvalo, než si našla přátele. „Měla jsem zvláštní smysl pro humor a styl vyjadřování. Byla jsem extrémně sdílná, všem jsem o sobě všechno řekla, vlastně dodneška nevím, proč jsem to dělala.

Předpokládám, že za tím byl nějaký pocit nevyslyšení, trauma, určitě jsem neměla zpracovanou situaci se sestrou," říká s tím, že jí se socializací chtě nechtě pomohl nepřetržitý kontakt se spolužáky.

„Tím, že spolu žijete, snídáte, večeříte, řešíte třeba i nepříjemné situace, před kterými nemáte kam utéct, pracujete na svém osobním růstu. Soužitím s takhle velkou takřka rodinou si vybudujete psychickou odolnost," říká Jana s tím, že bydlení na kolejích prý bylo jedno velké dobrodružství.

„Bylo vzrušující dělat se spolužáky všechno společně. Když bylo mistrovství světa v hokeji, vychovatelé nám dali výjimku a nechali nás koukat po večerce. Stejně tak když vyšel nový díl Hry o trůny, mohli jsme udělat promítání. Dalším rozměrem je to, že se na těchto akcích potkáte s lidmi napříč ročníky, se kterými byste se jinak

asi nepotkali," říká Jana. A právě na jednom setkání s absolventy potkala Darka Jakubowicze, svého současného manžela.

Škola podle fotbalu

O sedm let staršího Darka znala Jana od vidění, vnímala ho jako „hezkého kluka z dobré rodiny“. Jeho tatínek totiž vedl úspěšnou firmu Barvy a laky Hostivař a synova budoucnost byla, s nadsázkou řečeno, nalajnovaná. „Vždycky jsem věděl, že chci v rodinné firmě pokračovat. Hrdě jsem se k ní hlásil a hlásím," říká pětatřicetiletý Darek Jakubowicz, který byl v roce 2005 jedním z první generace studentů nastupujících na Open Gate.

„Když jsme maturovali, stály za námi kamery a koukaly nám přes ramena. Všichni byli zvědaví, kam to Kellnerovy děti dotáhnou, na jaké školy se dostaneme. Bylo kolem nás dost mediálního rozruchu," vzpomíná Darek, který ještě před nástupem na Open Gate chodil

čtyři roky na osmileté gymnázium Minerva ve Strašnicích. Po kvartě se ale tehdy jejich třída z velké části rozprchla a Darka změna lákala také.

„Zaujal mě článek o tom, že se bude otvírat kolejní gymnázium. Říkal jsem si, proč to nezkusit. Jsem společenský člověk, miloval jsem třeba tábory. A život na kolejích mi připadal jako jeden velký tábor," vzpomíná s úsměvem Darek, který prošel přijímacími zkouškami a do kvinty už nastoupil do Babic.

Zmiňovaná velká pozornost upřená na první ročník měla podle něj vliv na to, jak byli studenti vybíráni. „Velký důraz se kladl na testy IQ, vybírali nejchytřejší z nejchytřejších, aby měli velký potenciál a dobré výsledky. Z mé zkušenosti ale s vysokým IQ často přichází slabší sociální stránka, což mělo vliv na vztahy v naší třídě. Spolužáci byli hodně introverti, jako parta jsme moc nefungovali. Tu táborovou partu jsem našel v ročnících pod námi. S nimi

udržuji dodnes největší kontakty," zamýšlí se mladý muž, který tehdy patřil jako platící student k menšině, protože devadesát procent dětí přicházelo na školu díky stipendiu. „Rozdíl jsme nedělali, všichni jsme tehdy na začátku povinně bydleli na kolejích, denně dojíždět z domova nebylo možné. Investice do školního se z dlouhodobého hlediska určitě vyplatila.“

Na Open Gate oceňoval množství volnočasových aktivit, které se často studentům připravovaly přímo na míru. „Jsem sportovně založený, věnoval jsem se florbalu, fotbalu, stolnímu tenisu. Ještě před nástupem jsem hrál golf, celkem nás bylo na škole asi pět, a jednu dobu pro nás připravili kroužek golfu, kdy jsme jezdili na hřiště a mohli si odpalovat míčky.“

Osudový obraz

Vysokou školu si vybíral podle toho, aby se co nejlépe připravil na nástup

do rodinné firmy. Nakonec zvolil ekonomii na univerzitě v anglickém Manchesteru. „Tehdy fungovala na Open Gate výborná poradkyně pro vysoké školy, se kterou jsme si jedno odpoledne sedli a vymysleli jak obor, tak univerzity, na které bych se mohl hlásit. Dobře se rozhodnout je v tom věku zásadní," popisuje Darek, jehož výběr se odvíjel podle specifického klíče. „Celý život jsem kolem sebe měl fotbal, tak jsem si řekl, že zkusím Manchester, Londýn a Brighton, kde jsou dobré kluby. Dostal jsem se na všechny tři. Manchester jsem si vybral proto, že tam jsou dva dobré týmy a fotbalu si tak užiju dost. Tamější obor ekonomie navíc patřil mezi top pět univerzit v Anglii, takže mi dávalo smysl, že budu studovat to nejlepší, co země nabízí.“

I během univerzity se Darek účastnil setkání absolventů z Open Gate, hlavně florbalových turnajů a zápasů proti učitelům. Na jednom

pozápasovém posezení nad pivem se začal bavit s Janou, později vyrazil i na její maturitní ples. Na něm se dražily obrazy studentů a Darek vydražil právě ten její.

„Šla jsem za ním a řekla mu, že bych ten obraz chtěla mít doma a že mu namaluji nový, úplně stejný. On souhlasil a já mu obraz skutečně vytvořila. Tím začala naše komunikace," popisuje důležité životní okamžiky Jana. Před maturitou chodila na víkendové brigády do jedné restaurace v Praze, a protože Darek už v té době v metropoli žil, nabídl jí, aby u něj přespávala.

Od terapie k dortům

Postupně se rodící vztah ale čekala velká zkouška. Jana byla přijata ke studiu psychologie na univerzitě ve skotském Aberdeenu. „Řekli jsme si, že to zvládneme. Pobyt v zahraničí mě ale vůbec nenaplnil. Být prvák v Británii znamená, že jdete z večírku na večírek, což mě neoslovovalo a připadala jsem si hodně odloučená," líčí Jana okolnosti prvního roku studia. Během něj se rozhodla, že psychologii dostuduje na University of New York in Prague, kde mohla využít již získané kredity ze Skotska.

„Zkusil jsem se přihlásit na univerzity v Manchesteru, Londýně a Brightonu, kde jsou dobré fotbalové kluby. Dostal jsem se na všechny tři.“

„Darek mi navíc řekl, že když se vrátím do Čech, můžeme si pořídit pejska. Sestřenice tehdy měla v dočasné péči štěňátko a já o dva měsíce později jedno dostala k narozeninám. Darek velká gesta vždycky uměl. Od začátku jsem věděla, že je to moje spřízněná duše. Samozřejmě jako žádný pár nejsme bez hádek a stále dokonalí. Ale je to pohádkové, až filmové.“ Brzy následovala svatba a krátce po promoci Jana otěhotněla. Dnes už s Darkem vychovávají dva syny a ve volných chvílích se věnuje své velké vášni, kterou je pečeni dortů.

„Ke svému oboru už se asi nevrátím. Během studií jsem cítila, že práci klasické psychoterapeutky dělat nemůžu, protože jsem extrémně empatická a neuměla bych si držet zdravý odstup od příběhů pacientů," přiznává Jana, která prý vždy toužila mít děti hned po škole.

„Mou nynější prioritou je, abych svým synům dokázala předat to, co mě naučili moji rodiče. Chci je vést k akademickým a osobním úspěchům v životě tak, jako mě vedlo Open Gate. Svět psychoterapie si momentálně nahrazuji pečením a po dětech možná začnu podnikat naplno a třeba si otevřu i vlastní cukrárnu. Zatím tvořím jen pro kamarády.“

Darek se po ukončení univerzity podle plánu naplno zapojil do chodu rodinné firmy. Nejdřív si udělal kolečko po všech úsecích, aby podnik dobře poznal: od skladu přes obchod, marketing, sekretariát, ale i prodej barev v obchodě, na základě čehož poznal většinu zaměstnanců. Záhy se začal věnovat zahraničnímu obchodu, díky svým jazykovým schopnostem otevřel pobočky v Portugalsku, Anglii a Itálii.

Pak ho ale bylo třeba v jiné části rodinného byznysu, a to ve fotbalovém klubu Bohemians Praha 1905, kde firma majetkově drží většinový podíl. „Tehdy ze dne na den odstoupil ředitel a my jsme potřebovali najít řešení, aby Bohemka mohla dál fungovat. Provizorně jsem se stal, jako jeden z členů představenstva, ředitelem já. A tohle provizorium trvá už deset let," říká Darek, který musí být jako šéf klubu na každém zápase, což ho značně časově vytěžuje. Volné má zhruba čtyři víkendy za rok. „Na druhou stranu si dokážu program uzpůsobit a vzít si třeba den volna v týdnu.“

Aktuálně má před sebou velký projekt, kterým je rekonstrukce stadionu ve vršovickém Ďolíčku. „Půjdeme těžší cestou, rekonstruovat budeme na etapy, abychom neomezili provoz a na hřišti mohli hrát. Během pěti let bychom měli investovat 400 až 500 milionů korun, což je čistě rodinný vklad. Půjde o jednu z největších soukromých investic do veřejného majetku v historii hlavního města. Pozemky i stadion totiž patří Praze, my jsme v nájmu.“

Když se z pozice muže ve velkém byznysu ohlédne za tím, jak mu Open Gate pomohlo nastartovat cestu, vidí několik hlavních přínosů. „Díky každodennímu styku s lidmi jsem se naučil lépe komunikovat a pracovat s emocemi. Na škole musel být člověk pořád diplomat. Vytvořil jsem si tam celoživotní přátelství, osamostatnil jsem se, protože jsem se musel přes týden starat sám o sebe. Prohloubila se mi angličtina, připravil jsem se na vysokou školu. A hlavně – našel jsem si tam manželku!“

Vždycky budu cizinka

IBOLYA BĚLÁKOVÁ
Maturitní ročník 2015

Text:
Aneta Šaferová

Než nastoupila na Open Gate, měla tak trochu kočovný život. Narodila se v Uherském Hradišti, ale jako malá žila s maminkou samoživitelkou několik let na severu Itálie a do Česka jezdila navštěvovat babičku a dědečka v Jihlavě. Na základní školu nakonec nastoupila v Praze. Od malička byla všestranně nadaná, věnovala se hře na zobcovou a příčnou flétnu, housle, později i piano. Jako dítě dokonce tancovala v Národním divadle.

„Přesto jsem se setkávala se šikanou a věděla jsem, že na základce do deváté třídy být nechci. Proto jsem si hledala jiné možnosti a jednou z nich bylo gymnázium Open Gate,“ popisuje letos třicetiletá Ibolya, se kterou si telefonujeme přes půl světa. Už deset let totiž žije v japonském Tokiu, které ji lákalo odmala. O tom ale ještě bude řeč.

Přijímačky na Open Gate složila talentovaná dívka s lehkostí a v roce 2009 nastoupila jako stipendistka do tercie. Vzpomíná, že se tehdy nevyhnula lehkým obavám.

„Škola tohoto typu byla v té době v Česku hodně unikátní. Nejdřív mi

Studovala třináct jazyků a i díky Open Gate se dostala na školu do vysněného Japonska, kde pobývá už deset let. Někdejší nadaná studentka Ibolya Běláková mluví o tom, co ze střední školy dodnes uplatňuje v životě, jak se dokázala přizpůsobit japonskému pracovnímu tempu, i o tom, proč vidí budoucnost v biomase.

to přišlo trochu jako ‚wow, rodiče se mě chtějí zbavit, tak mě posílají na internát‘. Brzy jsem ale změnila názor a byla jsem hodně natěšená. Doma jsem si do notýsku kreslila sama sebe v uniformě, hledala jsem si k ní ty nejlepší boty a podobně. Nejvíc jsem se ale těšila na koně, které odmalička miluji,“ líčí Ibolya, která zároveň odmala vynikala – snad díky hudebnímu nadání – ve schopnosti učit se cizí jazyky. Postupně jich studovala třináct. „Plynule už mluvím jen česky, anglicky, japonsky a francouzsky. Učila jsem se třeba i tibetštinu, mandarínštinu, itaštinu nebo korejštinu, ale těmito jazyky se už nedomluví. Aktuálně se učím thajsky.“

Talent na jazyky

O jejích výjimečných jazykových schopnostech během studia vyšlo několik článků v médiích. Ač spoustu lidí nadaná studentka inspirovala, našli se i tací, kteří se nebáli vyjádřit opak. „Lidé v komentářích byli opravdu zlí. Mně jako nezletilé, asi čtrnáctileté studentce, která nadšeně mluvila o jazycích, psali, že by mi měl někdo ublížit, abych nebyla tak namyšlená, až vyrostu. Bylo to neskutečně kruté

a od té doby si od českých médií držím odstup.“

Jazykové nadání odhalily ostatně už první zkoušky na Open Gate. „Na začátku nám dali rozřazovací testy z angličtiny, které nás měly rozdělit do skupin podle úrovně. Přestože jsem v Praze studovala běžnou státní základku, test se mi vydařil a dali mě do vyšší skupiny. I když mě angličtina vždycky bavila, tady jsem měla problém udržet s ostatními krok. Výuka s rodilým mluvčím byla velmi intenzivní, součástí bylo i čtení knih v angličtině, kterým jsem nerozuměla, což pro mě bylo frustrující. Měla jsem ale silnou motivaci rychle se zlepšit, abych nebyla nejhorší v naší skupině, kde byly dvě děti, které mluvily anglicky plynule. Brzy jsem udělala velké pokroky,“ popisuje začátky, v nichž se dočkala i vysněného stejno kroje.

„Pamatuji si, že jsme občas v uniformách jezdili na výlety a lidé na nás hrozně zírali. Což byl mimochodem dobrý trénink na Japonsko, tady lidé taky zírají, třeba v metru. Nicméně Češi si před námi o nás nahlas povíдали, a když jsme byli na cestě do kina, někdo řekl: ‚Aha, to jsou ti Kellnerovi

spratci! U nás ve třídě se to hrozně uchytilo a navzájem jsme si tak říkali," usměje se nad vzpomínkou.

Koně a Japonsko

Úsměvně jí dnes připadá i to, jak jako terciánka vzhlížela ke studentům posledních ročníků. „Septimáni a oktáváni mi připadali jako dospěláci. Asi proto, že už dělali mezinárodní IB maturitu, která mi na začátku připadala hrozně daleko, naprosto nedosažitelná a hrozně cool. Moc jsem se na to těšila a zároveň byla nervózní. Když jsme dělali přípravu na IB, úplně si pamatuji ten pocit radosti: „Hm, už jsem taky jedna z vás.““

Když se Iboly ptám, jaký největší přínos měla Open Gate pro její budoucí život, bez zaváhání zmiňuje svého nejoblíbenějšího učitele angličtiny, Američana Petera Sommerse.

„Byl to skvělý mentor a věci, které mě naučil, aplikuji v každodenním životě dodnes. Pan Sommers nás vždycky učil, že musíme přemýšlet nad tím, co čteme nebo vidíme ve zprávách, mít kritickou mysl a vše analyzovat. Prostě zapnout mozek a nejednat bezmyšlenkovitě. I díky němu jsem vyrostla v dospěláka, jakým jsem. Když vidím, jak dnes lidé konzumují informace ve formě, ve které byly podané, vždycky si na něj vzpomenu. Kritické myšlení by se mělo učit v úplně každé třídě jako třeba tělocvik," říká Ibolya.

Jestli si na Open Gate něco užívala, pak to byly volnočasové kroužky, kterých škola nabízí bezpočet. Kromě jízdy na koních se věnovala i komunikaci s nimi, hře na klavír a na housle, studiu čínštiny nebo debatování. Rozvíjela i svoji vášeň pro Japonsko. Už na základní škole totiž začala s nadšením sledovat japonské animované seriály a komiksy, později četla japonskou literaturu a jazyk se sama začala učit, aby rozuměla originálům. Na Open Gate dokonce vedla kroužek japonštiny. „Pamatuji si jeden rozhodující okamžik, který mě ještě více utvrdil v mé lásce k Japonsku. Učitel češtiny nám dal přečíst velmi silnou knížku, která se jmenovala Sestry Makiokovy a mně se strašně líbila. Dnes, když se mě Japonci ptají, proč jsem se rozhodla učit jejich řeč, kromě kultury zmiňuji i tuto knihu.

A oni se diví, že ji znám a jak jsem ji dokázala přečíst.“

Další souvislost, kterou si dnes po deseti letech života v zemi vycházejícího slunce uvědomuje, je zdánlivě banální. Japonci jsou podle ní velmi hrdí na to, že se u nich střídají čtyři roční období, a právě to si spojuje s milými vzpomínkami na Open Gate. „V zimě jsme v Babicích chodili bruslit na zamrzlý rybník. Pamatuji si, že sníh byl třeba pro výměnné studenty

z Bombaje šílený šok. V létě jsme s koňmi jezdili do lesa, občas jsme je vzali do jezírka, aby se tam vykoukali. Na podzim se tam vždycky krásně zabarvilo listí, které zdobilo celý kampus. A na jaře jsem chodila do lesa sbírat fialky, což jsou moje nejoblíbenější květiny," líčí mladá žena a dostává se i k vysvětlení svého neobvyklého jména. „Ibolya byla moje prababička, která pocházela z Maďarska. A právě tak se v maďarštině řekne fialka.“

V metru se nemluví

Když se rozmýšlela, kam se vydá studovat po gymnáziu, lákaly ji humanitní obory jako ekonomie, politika nebo filozofie. Zároveň je ale toužila propojit s milovaným Japonskem. Když ji podmíněčně přijali na japanologii na Oxfordu, byl to výjimečný úspěch. Ona se ale nakonec rozhodla jinak – nač studovat japanologii v Evropě?

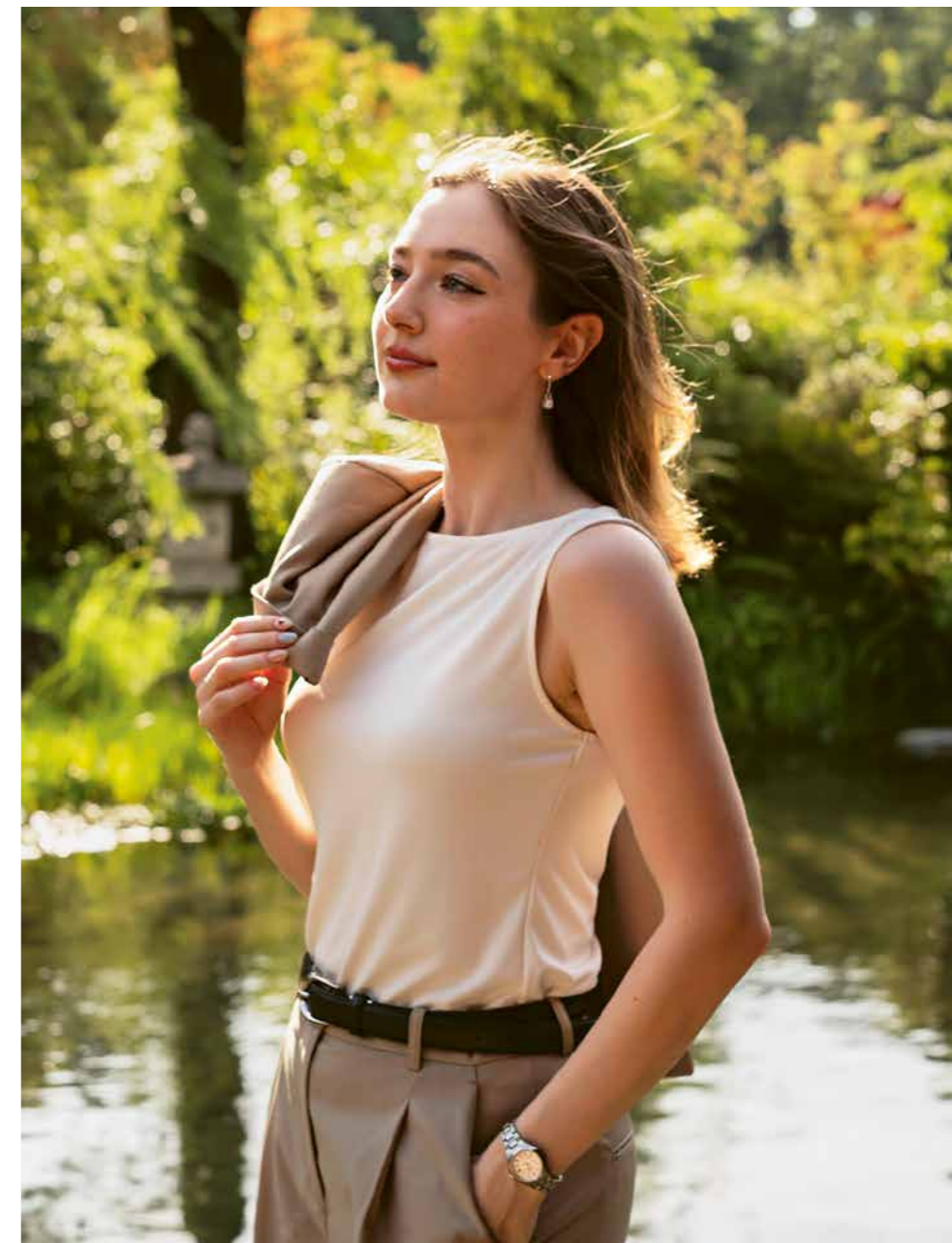
„Studovat přímo v Japonsku pro mě znamenalo procvičovat si japonštinu každý den, jíst super jídlo, ale zároveň se učit své oblíbené předměty víceméně v angličtině a mezinárodním prostředí," popisuje mladá žena, která vystudovala bakalářský program Policy Management na Keio University a magisterský obor Public Policy na University of Tokyo.

Z Open Gate byla zvyklá věnovat se radě volnočasových aktivit, ale v Japonsku to nebylo možné. „Na bakaláři jsem se přihlásila do orchestru a na japonské šermířství kendó a říkala jsem si: „Jenom dva kroužky, to zvládneš, Bibi.“ No, nezvládala jsem to, bylo to časově náročné i velmi drahé," popisuje Ibolya, která na univerzitě stejně jako na střední škole využívala k financování studia stipendium. Aby se v Tokiu užívala, potřebovala mít dvě i tři brigády naráz. Věnovala se mimo jiné modelingu, který podle ní Evropanky ve východní Asii využívají jako příjímáček během školy často. Vyzkoušela si také herectví a účinkovala v japonských seriálech a reklamách. Zúročila i svůj jazykový talent a věnovala se dabingu, a to dokonce ve francouzštině nebo slovenštině. Kromě toho vyučovala angličtinu nebo v rodinách hlídala děti.

Na magistru se během covidu začala také znovu věnovat jízdě na koni. „Byla

jsem překvapená, jak vážně volnočasové kroužky berou. Jako student nemáte možnost chodit na brigádu, celý váš život se točí kolem toho klubu. Musela jsem s tím přestat," popisuje Ibolya. Prozrazuje, že myšlenka mít vlastního koně zůstává jejím velkým snem, ačkoli v Japonsku je to třeba oproti Česku výrazně méně dostupné a značně finančně náročné.

Po vysoké škole absolvovala stáže na několika ambasádách v Tokiu, protože ji zajímala práce diplomatů. Nakonec zakotvila jako seniorní analytička ve firmě, která se věnuje obnovitelné

energii. „Naše pobočka v Tokiu se soustředí na japonský a filipínský trh v oblasti biomasy. Biomasu produkuje na Filipínách a věříme, že jednou nahradí klasické uhlí. Snažíme se v celém dodavatelském řetězci fungovat udržitelně, což nás odlišuje od konkurence. Cílem je udělat z východní Asie zelený pás, který bude vytvářet spoustu kyslíku i biomasy, ale také spoustu práce pro místní,“ líčí Ibolya. „Odmala jsem chtěla dělat něco pro dobro lidí a planety a tato práce mě hřeje u srdíčka.“

Při práci mluví japonsky, ale na úroveň rodilé mluvčí se necítí. „Této úrovni nedosáhnete, pokud nejste úplný šilenc. Dřív jsem chtěla mít perfektní gramatiku a slovní zásobu, ale ono je to nakonec jedno. Vždycky tady budu cizinka, nemusím se stresovat tím, že budu umět dvacet tisíc japonských

znaků, abych si něco dokázala. Domluvíme se, užívám se, a to mi stačí.“

Hlavní odlišnosti života v Japonsku oproti Evropě si uvědomuje, když ji přijdou navštívit přátelé. Všechny většími zaujme klid, který panuje v metru. „V hromadné dopravě se nemluví, netelefonuje, nemělo by se jíst ani pít. Takže dopravní prostředky jsou čisté a tiché. Mně to už vůbec nepříjde zvláštní. Uvědomím si to až ve chvíli, kdy kamarádky začnou v metru nahlas něco breptat a já je napomínám, protože na nás lidé začnou zírat, což je velmi nepříjemné.“

Deset dnů dovolené? Nebývalý luxus

Rozdílné je proti Česku rozhodně pověstné velké pracovní nasazení Japonců. Jen pro ilustraci – v den,

kdy se spolu bavíme, je v Japonsku státní svátek. Ibolya je doma, ale i přesto podle svých slov dnes pracovala „jen“ tři hodiny a večer ji čeká zhruba dvouhodinový mítink. „Když něčemu věřím, mám ráda své kolegy a baví mě to, nedělá mi problém obětovat tomu svůj volný čas. V této práci pracuji něco přes rok a oproti té předchozí mi nevádí zůstat déle a mít víc dobrovolných neplacených přesčasů,“ popisuje. Druhým dechem ale připomíná, že japonština zná speciální slovo vyjadřující sebevraždu kvůli práci a o podobných případech se pravidelně doslýchá. „Já to mám do práce patnáct minut, ale kolega bydlí ve městě vedle Tokia a jezdí dvě hodiny každý den. Zhruba jednou týdně přijde pozdě, protože jim někdo skočil pod vlak, který se pak opozdil,“ popisuje japonskou realitu. „Tato pracovní kultura mi přijde šílená, ale vidím, že se to pomalu mění, protože

„Studovat v Japonsku znamenalo procvičovat si japonštinu každý den, jíst super jídlo, ale zároveň se učit v angličtině a mezinárodním prostředí.“

gen Z toto odmítá,“ srovnává s generací mladých lidí právě nastupujících na pracovní trh.

Sama nachází balanc mezi prací a odpočinkem v koníčcích. Současný člověk by podle ní měl moderní život vyvažovat návratem k tradici, svému tělu a mysli. „Ve zdravém těle zdravý duch, proto se snažím sportovat. Chodím na pilates a balet. Abych se udržela fit i mentálně, pustila jsem se do studia thajštiny,“ prozrazuje Ibolya s tím, že se soustředí i na pravidelnou meditaci. Už dvakrát si vyzkoušela meditační pobyty vipassana, které se pořádají v celém světě, a ačkoli vycházejí z buddhistické tradice, jsou striktně sekulární. „Třeba deset dní musíte mlčet, třináct hodin denně meditovat. Každý den se vstává ve čtyři ráno, jí se dvakrát denně vegetariánské chrámové jídlo. Myslím, že by si to měl každý člověk aspoň jednou zkusit,“ říká k technice, která umožňuje kultivovat prožívání člověka na úrovni myšlení, pocitů i tělesných počitků, a to podobným tréninkem, jako je trénink fyzický.

Ibolya zároveň připomíná, že vyrazit na desetidenní pobyt může pro japonského zaměstnance znamenat nebývalý a možná nepředstavitelný luxus z pohledu dovolené. „Deset dní je dlouhá doba, v předchozí práci jsem neměla tolik volna na celý rok. Musela jsem si počkat na přechod mezi dvěma pracemi. Teď mám nějakých sedmáct dní na rok, což je standard. Celý jeden týden v kuse si nikdo moc nebere, to je hodně dlouhá dovolená, kterou si schovávám třeba na Vánoce,“ popisuje japonské zvyklosti. Přiznává zároveň, že její kolegyně si dovolenou často vůbec neberou a sama si v tomto ohledu musela nastavit jasné vlastní hranice.

„Jsem ve firmě nejmladší a беру si nejvíc volna, tak je mi to trochu hloupé. Naučila jsem se ale přijmout postoj, že nemusím být perfektní japonský zaměstnanec. Jsem cizinka, pravidla respektuji, ale odtud potud. I tak ale čekám třeba na chvíli, kdy se šéf vrátí dobře naladěný z vlastní dovolené, a pak si dovolím požádat o svou.“

Když se jí ptám, kde vidí sama sebe za pět let, usměje se. Žádné specifické plány prý nemá a nechává život

plynout. V Česku byla za posledních deset let jen třikrát, ale to, že by se jednou do rodné země vrátila, nevyklučuje.

„Nikdy neříkej nikdy. Evropa mě hodně táhne, je to můj domov a vždycky bude. Na gymnáziu jsem se věnovala studentským summitům, řečnickým soutěžím, debatám, a veřejné vystupování mi docela chybí. Kdyby se povedlo, že bych mohla vystoupit třeba na nějaké odborné konferenci o biomase nebo obnovitelných zdrojích energie ve střední Evropě, bylo by to ideální.“

Open Gate mu dalo směr, v Delftu teď nabírá výšku

DANIEL STRNAD
Maturitní ročník 2024

Text:
Barbora Postránecká

„Myslím, že moje největší štěstí je, že jsem se narodil milujícím a podporujícím rodičům,“ říká hned na úvod Daniel Strnad. Byť se rozvedli, když mu byly tři, o syna se dál společně starali. Daniel vyrůstal převážně na Šumavě, v Kašperských Horách, kam chodil na základku. Odtud se pak dostal na Open Gate a k rodičům jezdil už jen na víkendy. Jedna sobota a neděle u mámy, druhá u táty. „Myslím, že to chtělo z jejich strany určitou dávku odvahy. Když mě dali na internátní školu, obětovali čas, který jsem mohl být s nimi,“ podotýká.

Jak to u nadaných dětí bývá, ještě před nástupem do první třídy uměl Daniel číst a počítat, aniž by ho to doma někdo učil. Mimořádné nadání se u něj potvrdilo v pěti letech. „U nás doma se traduje historka, jak se máma vsadila s mým nevlastním tátou. Ona tvrdila, že jsem se prostě jen naučil dřív abecedu, on tvrdil, že jsem nesmírně inteligentní dítě. A tak mě poslali na IQ testy,“ vypráví Daniel. Po testu vyšla ze dveří paní a ptala se, kdo jsou rodiče Daniela Strnada. Když se přihlásili, zeptala se jich, jestli vědí, že mají dítě v 99,9. percentilu, tedy že je chytřejší

Loni se dostal na nejlepší technickou univerzitu v Evropě – do nizozemského Delftu. Přestože je mu teprve osmnáct, už má za sebou první rok vysokoškolského studia. Na základní škole i později na Open Gate vždycky přeskočil jeden ročník. Daniel Strnad je mimořádně nadaný, což mu bylo ale občas spíš na obtíž.

než 99,9 % dětí v populaci. „Tím pádem máma sázku prohrála.“

Ze základky si Daniel pamatuje, že když jich bylo ve druhé třídě málo, spojili je s pátáky a on pak vždycky poslouchal, co se učí oni, místo aby si hleděl své práce. Taky prý se spolužákem soutěžili, kdo bude mít víc jedniček. Když se ukázalo, že se v hodinách nudí a všechno, co se ve třídě dozvídá, už dávno ví, začali rodiče řešit, co s tím. Po dlouhých úvahách se rozhodli, že syn přeskočí jeden ročník. Ze třetí šel rovnou do páté. „Chvilí přemýšleli, že bych přeskočil dokonce dvě třídy, ale to by bylo příliš komplikované, jelikož bych se tím dostal rovnou na druhý stupeň,“ vysvětluje Daniel.

Jeho máma taky chvíli zvažovala stěhování do Prahy, kde by měla s extrémně zvidavým synem víc možností. Nakonec ale zůstali na Šumavě. Občas někde slyšela, že z toho její syn „vyroste“, čemuž nevěřila a hledala dál. A tehdy objevila Open Gate, Nadaci The Kellner Family Foundation a možnost získat pro svého syna stipendium. „Jeli jsme se tam podívat a byl jsem nadšený,“ vzpomíná Daniel.

Ještě jeden přeskok

Před školním kampusem v Babicích u Prahy zaparkovali s půjčenou starou felicií, jejich auto se tenkrát rozbilo. Stáli tam vedle mercedesů a audin, v batohu svačinu. „Zní to trochu jako bláznivý nápad, že tu žijí pohromadě děti z různých rodin, opravdu bohatých i opravdu chudých, nebo taky žádných. Ale pro mne to byla skvělá zkušenost,“ říká Daniel. Spolužáci mu ukázali obzory, které by jinak možná neměl možnost poznat. Nikdy prý nezažil, že by se někdo nad někoho povyšoval.

Na gymnázium nastoupil v září 2017. „Slza mi ukápla jen občas během prvních dvou tří týdnů, pak už se mi tolik nestýskalo.“ Pro studující tady mají opravdu nadstandardní podmínky – na ploše sedmi hektarů je možností, co dělat, nepřeberně. Od koní přes sportovní kroužky, umělecké aktivity až po IT a robotiku nebo třeba debaťní kroužky. A Daniel toho vyzkoušel opravdu hodně.

I tady se ale opakovalo co předtím v Kašperských Horách: výuka pro něj nepředstavovala žádnou velkou výzvu. A tak se znovu řešilo přeskočení

ročníku. „Byla kolem toho mnohem větší debata než na základce, přece jen už to mělo být podruhé, navíc na gymnáziu.“ Škola nakonec kývla.

Rozdílové zkoušky Daniel zvládl a ze sekundy šel rovnou do kvarty (přeskočil osmou třídu). „Dostal jsem se do skvělé třídy, hned jsem tam zapadl,“ říká. Může to být náhoda, ale možná taky pomohlo, že byl se staršími, s nimiž si vždycky víc rozuměl, což je také typický znak pro nadané, a taky spolužáky víc dorovnal znalostně. Respektive: stále byl dost napřed, ale už ne tak moc.

Trochu šílený nápad

Z kroužků byl pro Daniela asi nejzásadnější klub robotiky, kam chodil několik let a v posledním ročníku se stal jeho vedoucím. Zúčastnil se dvou šampionátů v zahraničí a s týmem robotiky je v kontaktu dodnes. Jako mentor, což ho těší. Kromě mnoha sportů chodil taky na fotografický kroužek a vyhrál

juniorskou kategorii prestižní soutěže Czech Nature Photo.

A do seznamu jeho aktivit je třeba zařadit i olympiády. Jezdil na soutěže z fyziky, zeměpisu nebo ekonomie, na kontě má i logické olympiády a soutěže jako Bobřík informatiky nebo StemCo (online mezinárodní platforma, která pořádá soutěže a vzdělávací programy v oblasti přírodních věd, matematiky a technologií). Probojoval se i do finále české a anglické Debatní ligy. Jeden rok dosáhl na třetí místo, další rok vyhrál. „Po akademických úspěších jsem hodně toužil a sbíral jsem je jak kartičky Pokémon.“

Cenná pro něj byla hlavně robotika. Právě díky ní se začal zajímat o inženýrství. „Dlouho jsem nevěděl, čemu se věnovat, zajímalo mě všechno a trochu mě to trápilo. Matematika a fyzika mě bavily hodně, ale ekonomie třeba taky,“ popisuje Daniel. Jasně měl však od začátku v jednom: v budoucí práci nechce skončit jen u teorie.

Kromě robotiky rád vzpomíná i na hodiny IT s učitelem Danielem Lessnerem. „Jednou jsme spolu něco tak dlouho dělali s laserovou řezačkou, až jsme ji omylem zapálili. Pak si taky pamatuju, jak koupil vyšívací stroj, aby motivoval spolužáky něco navrhovat a tvořit, vyšívat s pomocí softwaru. Nakonec ale udělal největší švadlenku na Open Gate ze mne,“ směje se Daniel. Načez začne vzpomínat ještě na učitele fyziky Vladimíra Grejtáka, který mu povolil a pomohl stavět aerodynamický tunel. Daniel se rozhodl, že tento velmi složitý experiment bude součástí jeho mezinárodní maturity IB. Nic tak složitého dělat nemusel, ale on chtěl. „Uznávám, že to byl trochu šílený nápad.“

Daniel si uvědomuje, jak moc ho lidé na Open Gate ovlivnili. „Kvalitní lidé, kteří se dětem chtějí věnovat, udělali v mém příběhu velmi moc. A právě takové jsem potkal na Open Gate. Bylo jich mnoho, ale tito dva učitelé určitě stojí za zmínku,“ dodává.

Risk

Dnes s podporou nadace The Kellner Family Foundation studuje obor Aerospace Engineering, tedy letecké a kosmické inženýrství, na Delft University of Technology v Nizozemsku. Lépe si vybrat nemohl, alespoň v Evropě. Technická univerzita v Delftu je na starém kontinentu v oblasti letectví považována za jednu z nejlepších škol.

„Na základce jsem šel ze třetí třídy rovnou do páté. Řešilo se, že bych přeskočil rovnou dvě třídy, ale to by bylo už moc komplikované.“

Nepřemýšlel o Americe? „Ani ne. Chtěl jsem zůstat v Evropě, blízko rodiny a obecně mi je Evropa blíží i hodnotově. A taky jsem bral v potaz finance.“ Sice by mohl zkusit získat stipendium i do Ameriky, ale nepřišlo mu to správné. „Studium na kvalitní škole v Evropě stojí dvacetkrát méně než v USA. A jestli mne něco naučila ekonomická olympiáda, tak že to v USA nemůže být dvacetkrát lepší,“ konstatuje. Nadace rodiny Kellnerových mu studium platí celé, tedy školné a životní náklady.

Trochu ale zriskoval. Každá přihláška na zahraniční školu stojí několik tisíc korun, a tak si z úsporných důvodů podal jen dvě. Kromě Delftu to zkusil ještě na obor Mechanical Engineering (strojírenství) do nizozemského Eindhovenu. Ani na jednu školu není snadné se dostat. Daniel zvažoval i ČVUT v Praze, ale jelikož mu v té době ještě nebylo osmnáct, musel by žádat o výjimku. A to se mu jen kvůli záložní variantě nechtělo.

Přijímačky v Delftu byly online: nejdřív musel absolvovat odborné přednášky a pak napsat test z matematiky, fyziky a z přednášek. Loni se tam hlásily tři tisíce lidí, brali 440 a Daniel byl sedmdesátý druhý.

Chvilí to byl stres

„Když jsme nastoupili, ve škole nás trochu vystrašili. Prý jsme byli všichni

zvyklí být nejlepší v ročníku, ale to přestane platit,“ popisuje Daniel. A tak se prvního čtvrt roku, trochu vyplašený, hodně věnoval škole. „Sice by se mohlo zdát, že jako nadané dítě neznám stres, ale často je to spíše naopak. Za prvé mi všechno vždycky nešlo, třeba násobilka na prvním stupni, a taky jsem vždycky všechno hodně prožíval, protože jsem chtěl dělat všechno špičkově,“ vysvětluje.

Nakonec se ukázalo, že se škole věnuje víc, než je nutné. Zvolnil a našel si čas i na mimoškolní aktivity. Vyzkoušel si veslování za školní klub a taky se přihlásil do soutěže, kterou pořádá British Model Flying Association. Loni bylo úkolem zapojených týmů z celé Evropy sestrojít model funkčního letadla, které je schopné unést čtyři kilogramy zatížení. V Delftu sestrojili letadlo dlouhé dva metry a na konci loňského akademického roku s ním odjeli do Británie, kde se utkali s ostatními univerzitními týmy. Skončili na třetím místě z jednadvaceti.

Daniel se však loni ocitl ještě v jednom týmu. Ve škole každého čtvrt roku dostali úkol a museli s ostatními spolužáky něco vyrobit. Například nosník ocasu letadla. Zadání je zároveň vždycky hodně obecné, aby si desetičlenná skupina měla možnost zvolit, jakou cestou se chce vydat. A musí to nejen vymyslet, ale taky se dokázat domluvit.

Inovace

Ve smlouvě s nadací Kellnerových stojí, že po dokončení školy musejí všichni absolventi během následujících patnácti let pracovat alespoň tři roky ve prospěch Česka. Nebere to Daniel jako brzdu? „Určitě ne, v Česku je řada možností. Máme například Aero Vodochody na stíhačky, několik firem vyrábějících komponenty pro motory a velká letadla a vyrábíme i drony. I když to nemusí být na první pohled patrné, je tu silný letecký průmysl a uplatnění v oboru je tady možné.“

Navíc se nutně nemusí soustředit jen na letectví. „Mě baví inženýrství jako takové, klidně budu dělat i vlaky nebo závodní auta. Principy aerodynamiky jsou všude relevantní,“ říká Daniel s tím, že si spousta lidí myslí, kdo ví co nestuduje. „Aerospace je

ale v podstatě mechanické inženýrství s pár extra předměty o letadlech a orbitách.“

Taky se mu líbí, že se některé technologie vyvinuté do vesmíru nebo pro závodní auta mohou uplatnit v běžném životě. Například hybridní systémy vyvinuté pro formuli 1 se dostaly i do komerčních vozidel, která se díky tomu stala ekologičtějšími. Podobně je to i s vojenskými inovacemi, což je oblast, která Daniela láká. „Přece jen je to dnes společensky relevantní téma,“ konstatuje. „Třeba turbodmychadlový motor, naprostý základ moderního letectví, vznikl díky investicím do vojenského letectví. Nebo fly-by-wire, systém, který využívají prakticky všechna moderní dopravní letadla, byl původně vyvinutý pro stíhačky.“

Kam přesně jednou zamíří, ještě neví. Už teď se ale nemůže dočkat, až začne po škole vyrábět něco, co lidem přinese reálný užitek.

Dostala jsem šanci, a dokonce i podruhé

DOMINIKA SRNA
Maturitní ročník 2015

Text:
Barbora Postránecká

Neměla lehké dětství. Někdy bylo až nesnesitelně těžké. Doma se necítila dobře, ve škole zažívala šikanu a nikoho nezajímalo, proč se z jedničkářky stala holka na propadnutí. Na Open Gate ji přihlásila babička s dědou – a pro Dominiku Srnu to znamenalo zásadní zlom.

Jednou, to už bylo na Open Gate, šla do třídy a ve dveřích stál spolužák. Automaticky sklopila hlavu a čekala, co se bude dít. On jí podržel dveře, aby mohla projít. V Babicích byla tehdy jen pár týdnů, nedávno oslavila třinácté narozeniny a na předchozí škole zažila šikanu. „Předpokládala jsem, že to tady bude fungovat stejně jako dřív – že mi ten kluk něco hnusného řekne nebo dveře přivře. Člověk si strašně rychle zvykne na realitu, v níž žije, a začne ji brát jako normu, standard,“ říká dnes téměř třicetiletá Dominika Srna.

Její realita se ale změnila. Nevzpomíná si, že by jí do té doby někdo dveře podržel. Zvykla si, že na ni spolužáci pokřikují, smějí se jí, dělají naschvály. „V těch dveřích jsem si tenkrát uvědomila, že svět může fungovat i jinak, než jsem si dosud myslela.“

Schovaná ve stájích

Dominika se narodila v Třebíči. Prvních deset let svého života bydlela s mámou a nevlastním tátou v malé vesnici kousek za městem. „Na základku jsme dojížděli. V zimě, když přes noc napadlo hodně sněhu, jsme vždycky čekali na zastávce a modlili se, aby autobus nepřišel,“

vzpomíná Dominika, tehdy ještě s příjmením Kouřilová. Občas fakt nepřišel a děti šly místo do školy zpátky domů.

Pak se přestěhovali o kus dál, do vesnice u Jihlavy. Než se Dominika dostala do Babic kousek za Prahu, na osmileté internátní gymnázium Open Gate, prožila na vysočinské základce dva opravdu těžké roky. Šikana udělala svoje. Začaly se jí horšit známky, z jedniček byly najednou trojky, čtyřky i pětky. Jenže ani doma neměla dobré zázemí, a tak chodila z problémů ve škole do problémů doma. „Zpětně viděno jsem byla nešťastná holka, která nejradši trávila čas u koní, schovaná ve stájích, kde mi bylo dobře,“ vzpomíná.

Doma byl často slyšet křik, máma byla hodně v práci a Dominika se už jako malá starala o své mladší sourozence. „Když na to dneska myslím, dochází mi, že jsem v podstatě suplovala mámu. A to mi přitom bylo dvanáct, třináct let.“

Postupně se všechno jenom zhoršovalo. Vztah mezi rodiči i prostředím, v němž děti vyrůstaly. Jejich máma si nevybrala dobrého partnera. „Byl to manipulátor a tyran. Vztah byl od

začátku nezdravý a nestabilní. Nakonec to bylo čím dál těžší zvládnout – víc hladových krků, víc chaosu a žádná jistota ani opora. Bylo to od začátku celé špatně.“

Dominika má pět sourozenců. Ona je nejstarší a jediná z nich má jiného tátu. Máma ji měla ještě na vysoké, když studovala herectví ve Zlíně. A právě z tátovy strany má Dominika babičku a dědu, kteří se o ni vždycky zajímali a dodnes jsou pro ni velkou oporou.

Později pro ni byl oporou ještě někdo: vychovatelky v Open Gate. „Dneska už na svoje rodiče koukám víc očima dospělého – a vlastně i rodiče, protože jsem sama máma, která nese odpovědnost za další život,“ říká Dominika, která celé dětství žila v přesvědčení, že musí svoji mámu zachraňovat. Žila v tom, že jen ona ji udrží nad vodou. „Když mi vychovatelky v Open Gate poprvé naznačily, že to není moje role, naštvála jsem se. Měla jsem pocit, že mi berou něco, čím jsem žila – vždyť já jsem ta, kdo mamku chrání.“

Ony dvě vychovatelky jsou dodnes Dominičiny blízké kamarádky, vlastně skoro rodina. „Jedna mi teď třeba

pomáhala stěhovat nábytek do nového bytu. Právě ony byly první, kdo mi začal ukazovat, že to není můj boj. Že rodiče měli být pro mě, ne já pro ně," říká Dominika. Nakonec si musela přiznat, že tohle skutečně není její role. A taky, že když si někdo nechce nechat pomoci, nic s tím nenaděláte.

Cesta do Babic

Před odchodem na Open Gate se situace nelepšila – ani doma, ani ve škole. Jednou se Dominika svěřila učitelce ze základky. Ta pak před celou třídou oznámila, že se k ní doneslo, že se objevila šikana a že to není správné. Výsledek? Nic se změnilo.

„My jsme navíc byli taková exponovaná rodina. Bydleli jsme přímo na náměstí, máma dělala v hospodě a málokdo měl tehdy tolik dětí. Když mě poslala koupit brambory, musela jsem jít přes celé náměstí – a tam na mě čekaly posměšky: ‚Fuj, Kouřilová jde, kouř, fuj!‘. Byla jsem permanentně na očích a připadala si nechutná a ošklivá.“

Dominika nevěděla, jak dál. Pokusila se o sebevraždu. Skončila v psychiatrické léčebně. Když se vrátila, zase nic, žádná změna. Ve škole se snažila jen přežít. Na nic se nedokázala soustředit a doma se necítila vítaná. Od mámy slýchávala, že byla „nehoda“. „Nemyslela to zle, když mi to říkala. Vždycky dodávala, že jsem její největší štěstí. Až v léčebně tomu začali říkat hezčeji – že jsem náhoda. Jenže pro mě to pořád znamenalo, že jsem do maminičina života vlastně přišla omylem.“

A tehdy do Dominičiny životní cesty vstoupili její prarodiče z tátovy strany. Narazili na nabídku internátní školy Open Gate, kde byla možnost získat stipendium. Napadlo je, že by to jejich vnučka mohla zkusit. „Přijímací zkoušky se skládaly z několika částí. Nešlo jen o znalosti, ale i všeobecné studijní předpoklady – tedy schopnosti, které ukazují, jak dokážete uvažovat, chápat souvislosti nebo řešit problémy. Díky tomu to nebylo úplně závislé na tom, jakou školu navštěvujete nebo jakou máte učitelku,“ vysvětluje Dominika, proč i se špatným prospěchem dokázala uspět. Děda jí ještě, aby zvýšil šance, zaplatil přípravné kurzy. A pak ji na přijímačky odvezl.

Nobelova cena

„Na Open Gate máte lidi, kteří vám tak trochu suplují rodiče,“ říká Dominika. Vychovatelky jsou s vámi neustále – ráno a pak i odpoledne, když přijдете ze školy. S nimi řešíte kroužky, své nálady, jak se cítíte, s kým se hádáte, kolik máte zrovna úkolů. A protože jsou vychovatelky v kontaktu i s učiteli, mají přehled o tom, co se děje ve škole, co vás čeká, jak vám to jde.

Dominika hrála na škole florbal, taky plavala, chodila do divadelního kroužku. Zároveň kvituje, že měla na Open Gate možnost poznat vyučující

„Byla jsem nešťastná holka, která nejradši trávil čas u koní. Doma jsem suplovala mámu. A to mi přitom bylo dvanáct, třináct let.“

i jinak než jen za katedrou. Někteří tam stejně jako studenti bydleli, někdo z nich odpolední aktivity vedl, někdo si s nimi šel zahrát třeba florbal. „Samozřejmě na to mohou mít lidé různé názory,“ míní. Někdo by mohl říct, že to kazí autoritu, ale podle Dominiky je to naopak. Vážili si jich o to víc. „Mojí motivací často bylo, že jsem nechtěla zklamat lidi, kteří mě respektovali a měli mě rádi. Vidíte, že se snaží, že dobře učí, a proto se i vy sami snažte.“

Za životní zážitek považuje moment, kdy se na škole češtinář Jiří Kostečka a následně dějepisář Michal Kašpar s pár studenty včetně Dominiky pustili do iniciativy za udělení Nobelovy ceny Nicholasu Wintonovi. Ten za druhé světové války zachránil 669 židovských dětí z tehdejšího Československa, které dostal od Velké Británie. „Začali jsme sbírat podpisy pod petici,“ vzpomíná Dominika.

Byla to velká akce. Ostatně – nakonec petici podepsalo přes 200 tisíc lidí. „Podpisy jsme sbírali nejen elektronicky, ale i fyzicky. Pamatuju si, jak jsme v Praze na Andělu mrzli v únorové zimě. V supermarketu jsme si vzali pár kartonů, abychom se aspoň trochu izolovali od studené země.“ Nevěděli, zda uspějí, ale to jim nevadilo. Řekli si, že i kdyby Winton cenu nezískal, hlavním cílem je šířit jeho příběh – a to se povedlo.

Do Osla jela předat podpisové archy Nobelovu výboru Dominika a její angličtinář. „Tahle zkušenost mě hodně ovlivnila – možná mi i ukázala, kde je moje místo. Nikdy jsem nebyla typ na samé jedničky, spíš jsem si vědomě určovala, které předměty mi nejdou a kde je trojka vlastně v pořádku. Zato jsem se vrhala do kroužků, projektů a iniciativ, které mě bavily a kde jsem mohla lidi propojovat. To je vlastně něco, co mi zůstalo dodnes – komunikace, spolupráce a snaha být u všeho,“ říká Dominika.

Na škole se taky zapojila do programu DOFE (The Duke of Edinburgh's Award) – Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu. Aktivity zaměřené na osobní rozvoj mladých lidí, kteří se ve svém volném čase věnují sportu, expedicím či dobrovolnictví. Stala se nejen účastnicí, ale posléze i ambasadorkou programu. Jezdila po školách v Česku, aby o něm vyprávěla dalším dětem.

Druhá šance

Po složení české i mezinárodní maturity pokračovala Dominika ve studiu na Veterinární univerzitě v Brně, v anglickém programu. Brzy ale narazila na něco, co ji frustrovalo – musela se učit obrovské množství věcí nazpaměť, aniž by jim skutečně rozuměla. Nedávalo jí to smysl. „Říkala jsem učitelům, ať mi dá o dva týdny víc času, abych tomu, co po nás chce, porozuměla a neuměla jen odříkat nazpaměť něco, aniž bych věděla co.“ Neprošlo to.

Připouští, že kontrast mezi tím, co znala z gymnázia a co nově zažívala v Brně, byl příliš velký. Stále víc si uvědomovala, že takový styl studia pro ni není. A tak po dvou letech odešla. A cítila se mizerně: že zklamala dědu, babičku, že zklamala Nadaci The Kellner Family Foundation, která jí zaplatila studium na Open Gate a následně i v Brně (anglické programy nejsou na veřejných vysokých školách v Česku zdarma). „Celé to bylo frustrující. Open Gate vás připravuje na zahraniční univerzitu, kam jsem nakonec nešla, byť jsem se tam dostala, ale nezískala stipendium. Pak jsem udělala přijímačky na veterinu, kam se moc lidí nedostane, ale stejně jsem z toho neměla radost. A nakonec jsem odešla, což už byla poslední

kapka. ‚Dominika to nedala‘, znělo mi stále v hlavě. ‚Dominika to nedala‘.“

Odstěhovala se do Prahy, našla si práci v marketingové agentuře, ale o škole stále přemýšlela. Pomohla jí terapie, kde si uvědomila, že v ní soupeří dvě části – zraněná Dominika, která se bojí dalšího selhání, a racionální Dominika, která ví, že to stojí za to zkusit.

Po půl roce se rozhodla dělat přijímačky na University of New York in Prague. Když se dozvěděla, že ji vzali, zamířila rovnou do nadace. Bála se, že ji odmítnou, oni ale místo toho kývli, že ji ve studiu podpoří. „Nechali mne, abych si přišla na to, co chci studovat, a podpořili mne i napodruhé.“ Dominika tak mohla vystudovat bakalářský obor psychologie (byl čtyřletý, protože získáváte ještě americký diplom, takže plníte i kredity požadované v USA).

Omluva

Během posledních sedmnácti let se Dominika vracela z Babic, pak z Brna, a nakonec z Prahy na místa, kde kdysi prožila těžké chvíle. Potkávala tady učitelky, které ji chtěly nechat propadnout. „Nikdy se se mnou nezačaly bavit o tom, jak je možné, že se z jedničkářky stal někdo, kdo byl na propadnutí,“ poznamenává.

Ale vídala tam i ty, kteří na ni kdysi pokřikovali všemožné nadávky. Před časem některé pozvala na svoji svatbu. Proč? Když už byla na Open Gate a jezdila na víkendy domů, jednou svoje bývalé spolužáky potkala. „A oni se mi omluvili.“ A ještě teď, když spolu někdy někde sedí a tohle téma se otevře, znovu se jí omlouvají.

Časem pochopila, že jejich křik a agrese nebyly namířené přímo na ni. Byly spíš odrazem jejich vlastních problémů a těžkostí doma. I proto jim dokázala odpustit.

Moderní škola má děti připravit na celoživotní učení

Na Open Gate se dostal v roce 2006, během druhého roku od otevření. S úsměvem připouští, že to byl pro Česko na tu dobu celkem odvážný experiment. Sám pro sebe ale Tomáš Titěra na škole našel vztahy na celý život i kariérní inspiraci, z níž aktuálně těží jako zástupce ředitelky nově vznikající Svazkové základní školy Pod Beckovem na Praze-východ.

Text:
Jana Potužníková

Potkáváme se na začátku prázdnin, ale vy finišujete přípravu projektu, o kterém se mluví s očekáváními. I proto, že máte Pod Beckovem vycházet z nejnovějších metod?

Nejsem si jistý, že jsou to správná očekávání. (usmívá se) Můžete mít nejnovější metody, nebo metody nejlepší pro konkrétní děti. Proto spíš než nejnovější bereme věci, které jsou prověřené, o nichž víme, že fungují v zahraničí nebo na školách, kde jsme my pedagogové působili. Jejich společným jmenovatelem je pozitivní dopad na to, jak se konkrétní dítě rozvíjí. Někdy to nemusí být nutně v souladu s tím, co momentálně vzdělávací systém nabízí či přijímá. Je to ale vždy něco, co dětem prospěje a pomůže jim cítit se dobře. Přičemž je důležité podotknout, že když se dítě cítí ve škole dobře, neznamená to, že si hraje a neučí se.

Školy dnes opakují, že je třeba děti připravovat na 21. století, vidíte to stejně?

Nevíme, co to století bude obnášet. Na co tedy můžeme děti připravovat? Jedině na změnu. Na to, jak ji ustát, identifikovat v ní cesty pro sebe, mít

vhodné soft skills. Protože ať už svět bude, jaký chce, pořád v něm zůstane potřeba umět odprezentovat své myšlenky, domluvit se, kriticky vyhodnotit, jestli se vejdu do nějakých pravidel, a pokud ne, odhadnout následky. A víc než se naučit set konkrétních znalostí pro takový svět potřebuji umět se učit.

Takže za vás žádná frontální výuka? Ani klasické známkování?

Ale ano! To jsou věci, které mají místo i v moderním českém školství. Někdy totiž může dávat smysl, že část hodiny povedu frontálně, bereme-li v potaz, že frontální výuka je v podstatě výklad. Co je ale určitě těžké, umět pak v roli učitele identifikovat, kdy se konkrétní dítě opravdu učí, a umět poznat, jaký na něj má moje výuka dopad, a podle toho postupovat dál. Vzdělávání by proto mělo jít cestou, která má definované cíle učení i identifikátory, podle kterých i samo dítě pozná, že látku ovládlo, nebo ne. Pak je i známkování v pohodě, protože děti vědí, čím si před tou dvojkou nebo trojkou prošly. A mají motivaci se případně posouvat.

Je tohle něco, co jste si přinesl právě z Open Gate?

Na své učitelské dráze opravdu přemýšlím, jak moc mě Open Gate ovlivňovalo, a myslím, že tohle je jeden z těch nejzásadnějších momentů. Nebyli jsme hodnoceni známkami, ale procenty za zvládnutí určitých úrovní, k nimž jsme docházeli podle konkrétních deskriptorů. A vysvědčení, respektive report, který jsme dostávali, reflektoval jednotlivé složky předmětu i to, jak jsem si v nich vedl. Což bylo určitě mnohem čitelnější než jedna souhrnná známka za předmět.

Na Open Gate jste nastoupil díky stipendiu ve dvanácti letech.

Jak vaše cesta začala?

Vyrůstal jsem jako jedináček jen s mamkou, která chodila uklízet mimo jiné i do domu blízko Říčán. Občas jsem s ní jezdil, znala mě tedy i majitelka toho domu, a jednoho dne přišla právě ona s myšlenkou, že nedaleko vznikla Open Gate a mohlo by mi to sedět. Věděla, že jsem ve škole býval něco, čemu bychom dneska říkali náročné dítě. Jinými slovy, hodně jsem se nudil.

Takže nadaný?

Tomu označení se celkem bráním...

Dobře, můžeme říkat přemýšlivý?

Můžeme tomu říkat přemýšlivý, ale také otravný! (směje se) Opravdu jsem se ve škole nudil a chtěl na osmileté gymnázium. Jen jsem nevěděl, že to bude Open Gate. Po dni otevřených dveří jsem byl nadšený, ale nevěřil jsem, že by se to mohlo povést. Příhlášky jsem měl i na státní školu.

Bylo náročné odpojit se doma?

Odloučení v tak raném věku u nás není úplně kulturně zafixované, ale já na to už byl tehdy připravený. V dalších letech jsem miloval moment svobody, která s tím přišla. Jakkoli to byla v některých ohledech spíš její iluze, protože studium určitě nebylo nijak „free“. Ale získal jsem tam mimo jiné něco, co jsem jako jedináček určitě neznal: na každém patře na koleji 15 dalších lidí, kteří byli po škole připraveni ledasco podnikat. (směje se) Je jiné, když se vrátíte domů po škole každý den, nebo když přijedete na víkend. Pro rodiče to určitě byla výzva ve smyslu ochoty pustit svou část kontroly nad životem dětí.

Co byl úplně první „aha moment“, díky němuž jste byl v Open Gate opravdu rád?

Právě to, že jsme bydleli na koleji, znali se úplně všichni napříč ročníky

a člověk si vždycky měl možnost najít skupinu, se kterou mu bylo dobře.

Pracovalo se systematicky na tom, aby vám bylo dobře? Ve smyslu wellbeingu?

Tomu, čemu dnes říkáme wellbeing, se věnovala péče v rámci mimoškolních aktivit. Adaptovali jsme se tak, aby byly podchycené vazby a vztahy v kolektivu právě s přihlédnutím k tomu, že jsme spolu měli být nonstop.

Vztahy, které tam vznikly, musely být tedy logicky daleko silnější než na běžné škole.

Daleko intenzivnější i vyhocenější, pokud došlo na neshody. A určitě mnohem osobnější. Mnohé trvají dodnes.

Vy jste už dříve říkal, že Open Gate není škola „pro snoby“. Pro koho tedy?

Tehdy jsme měli určitě všichni stejné podmínky. Věděli jsme, že každý máme nějaké zázemí, neseme si v sobě něco z domova, někdo přišel na stipendium, jinému školu platili rodiče. Ale peníze nikdy nebyly tématem, které by se rozebíralo, rozdělávalo nás, nebo spojovalo. Mnohem spíš to byly vztahy, vazby, kolektiv. Společné učení. To, že jsme milovali nebo neměli rádi učitele, měli společné prožitky a na internátě identické podmínky. Stejně typy pokojů, bez privilegií.

Byla to spíš škola, která vás formovala, nebo nechávala růst a podporovala?

Obojí! Formovala mě ve studijních dovednostech, v sebeřízení, v tom, že člověk opravdu musel dělat a musel dělat od nějakého věku sám. Na druhou stranu způsob výuky nám dovolil hledat si vlastní cestu, opravdu jsme byli vedeni k onomu hledání. A přestože jsem v sobě vnitřní motivaci měl vždycky, tohle mi umožnilo ji akcelarovat. Měl jsem potřebu řídit a organizovat, a na Open Gate ji mohl využít ve studentské radě jako její předseda. Vedl jsem i školní kavárnu, učil se zajistit si lidi, ohlídat, že všechno funguje, jak má, a dnes to samé dělám s nově vznikající školou.

To je zajímavá paralela.

Stejně tak byla zajímavá dobrovolnická činnost, která je díky International Baccalaureate programu, tedy mezinárodní maturitě, v podstatě povinná. I to s sebou přinášelo možnost zkoušet něco nového. Četl jsem seniorům, jezdil doučovat angličtinu děti do Olivovy léčebny, vedl kroužek při škole v Mirošovicích. Vlastně mě to už tehdy táhlo k učení.

Přesto jste odjel do Rotterdamu studovat média a komunikaci. Proč?

Jak mám většinu věcí v životě dobře rozmyšlených, tohle bylo intuitivní. Vnímám jsem, že mě Open Gate skvěle připravilo na studium v zahraničí, a v Nizozemsku mě oslovila nabídka oborů, protože jsem věděl, že chci dělat něco společenskovedního, pracovat s lidmi, nahlédnout do sociologie... A média a komunikace to všechno propojovaly. Studium by pro mě nicméně nebylo reálné, kdybych nedostal stipendium od The Kellner Family Foundation.

Co na tom stálo za to?

Mezinárodnost. Typ studia byl blízký Open Gate, ale přidaná hodnota byla v mezinárodnosti. Bylo obohacující vnímat pohled lidí z jiných zemí, poslouchat, jak vypadal jejich předchozí život, co se učili na střední, co tam měli, neměli, jak to vypadá u nich doma. Dalo mi to nové perspektivy.

Trochu překvapivě jste se ale vrátil do Čech. A na univerzitu.

Protože vedle nové perspektivy mi ty tři roky v Nizozemsku daly uvědomění,

že moje vazby na Česko jsou opravdu hluboké. Šel jsem studovat nová média na FF UK, což média a komunikaci posouvalo do filozofického a technologického pohledu. Byla to další krásná zkušenost...

... a právě od ní vedla cesta k současnému učení?

Na ní už jsem vlastně byl. (směje se) V Nizozemsku jsem na dálku začal vypomáhat jedné firmě s řešením evropských dotací. I když jsou to papíry a tabulky, pro mě bylo zajímavé moct pokaždé vidět konkrétní výsledek. Něco, co je pro mě celý život důležité. Jedním z klientů se stala už po návratu do Česka Základní škola Kunratice – mimochodem jedna z těch, které jsou součástí projektu Pomáháme školám k úspěchu, zastřešovaného The Kellner Family Foundation. A v Kunraticích přibývalo schůzek s panem ředitelem, až jsem se zmínil o studiu komunikace a on se zeptal, jestli bych tam nechtěl učit. Nejdřív to byl jen jeden seminář, ale jak se něčemu věnuji, obvykle se to rychle rozrůstá, takže do dvou let jsem tam byl na plný úvazek.

„Na základní škole jsem se nudil a chtěl na osmileté gymnázium. Jen jsem nevěděl, že to bude Open Gate. Nevěřil jsem, že by se to mohlo povést.“

Učit budete i jako zástupce ředitele?

Ano. Postupně jsem se vyprofiloval jako učitel informatiky. Ale také jsem s kolegyní v Kunraticích v tandemové výuce propojil výtvarnou výchovu s vizuální gramotností, mediální gramotností. Dělali jsme například s deváťáky analýzu vizuálního smogu i analýzu reklam, abychom z nich udělali vědomé pozorovatele toho, co nás obklopuje... A zrovna dva týdny zpátky jsme se potkali s absolventy úplně prvního ročníku, který jsem učil, a jedna ze studentek sdílela, že i tyto hodiny ji vedly k rozhodnutí jít studovat architekturu a její vliv na veřejný prostor.

Nejlepší odměna!

Ano, člověk sice ve školství sklízí po dlouhé době, ale když sklízí, stojí to za to.

Vy jste dokonce zůstal a přednášíte i na Univerzitě Karlově...

Na informačních studiích a knihovnictví totiž vnímají informační vzdělávání jako důležitou složku, která je nezbytnou součástí toho, co má být tou „přípravou na 21. století“. Pro mě se v tom zase skrývá nová výzva i profesní impulsy.

Stejně jako ve spolupráci s projektem Jeden svět na školách, pod organizací Člověk v tísni?

Přesně tak. Vzdělávání učitelů v oblasti mediálního vzdělávání může mít velký dopad, když se podaří předat něco, co pak aktivně vnáší do výuky. Často bohatě stačí, když ze seminářů odcházejí s motivací se o médiích a technologiích s žáky bavit a tato témata otvírat, i když mají obavy, že oni sami jim nerozumí tak dobře.

Co dnes vlastně mediální komunikace obnáší ve výuce?

Za mě to, co mě bavilo už při studiu, tedy zkoumání vlivu technologií

na jedince, na společnost... Všichni potřebujeme rozumět tomu, jak technologie fungují, abychom uměli vyhodnotit, jak nám pomáhají a kdy už zasahují do života příliš. Přijde mi důležité, abychom pak i se žáky při výuce reflektovali, co s námi ty technologie dělají. Kde a jak si každý musíme nastavovat zdravou hranici, kam až si technologie pustíme, kde a jak si musíme hlídat komunikaci online, jak si poradit s problematikou dezinformací. Ale také s umělou inteligencí. U ní vidím problém v nastavení na věčně pozitivní, až pochlebovačný přístup. Člověk to rád poslouchá, zvláště když reálné vztahy kolem něj nefungují nebo jsou složité.

Mohla by nám je AI vzít?

Když se o tom bavím s žáky, říkají, že ne. Každopádně v tomto ohledu má škola velkou sílu. Tím spíš, že většina dětí – pokud my učitelé v té škole vytváříme zdravé vztahy a dobré podmínky – je ve škole ráda, je ráda s ostatními dětmi, a tím pádem také vnímá, že umělá inteligence je opravdu umělá. I když reálné vztahy jsou někdy náročné, jsou prostě lepší. Snad to tak vydrží.

Hlavu nezastavíš

Text:
Adéla Dražanová

Bylo to jednoho zimního odpoledne z kraje roku 2014, Michaela si tu scénu pamatuje, jako by se odehrála včera. Chystala se zrovna ven, v předsíni si zavazovala tkaničky. Slyšela tátu, jak telefonuje. Věděla s kým: s Petrem Chárou, toho času zástupcem ředitele na gymnáziu Open Gate.

Před pár dní byla Michaela v Babicích na přijímacích zkouškách – a hrozně doufala, že ji vezmou. Doma v Chebu chodila do kvarty na osmiletém gymnáziu a spokojená nebyla, měla pocit, že systém hází její tvrdohlavé zvidavosti klacky pod nohy.

Na Open Gate se byla poprvé podívat předchozího podzimu. A dostal se velký „wow efekt“, vzpomíná. Moc toužila vzdělávat se moderněji, efektivněji, zábavněji – a pokud možno v angličtině.

Celé už si to naplánovala. Až teď táta dotelefonuje, řekne jí, že ji na Open Gate vzali. Ona pak v klidu dokončí kvartu v Chebu, o letních prázdninách bude ještě trochu pilovat angličtinu – a v září začne nový život v babickém kampusu.

Kdybyste si jen přečetli její CV, museli byste dospět k závěru, že je jí minimálně čtyřicet, možná víc. Tolik už toho stihla. Jenže to byste se mýlili, Michaela Šimáček je šestadvacet. Absolventka Open Gate se specializuje na AI a její využití v medicíně. Momentálně podniká v Kataru, vychovává dvě batolata a k tomu začíná studovat v Oxfordu.

Miša sundává z věšáku bundu, táta vchází do předsíni, mobil pořád na uchu: „Tak jsi přijatá.“ Čtrnáctiletá dívka poskočí radostí. Jenže to není všechno: „Můžeš nastoupit hned. Akorát budeš muset o ročník výš, do kvinty. Nevadí?“ Myšlenková operace, která Miše v tu chvíli proběhne v mozku, trvá jen zlomek vteřiny: „Nevadí! V pohodě!“ Počátkem února už si Michaela vybírá kufr v Babicích.

Pochopit, ne nabílovat

Tempo, v jakém se tenhle přestup na Open Gate odehrál, je pro Michaelu Šimáček (rozenou Mrázkovou) charakteristické. Což si člověk uvědomí už po chvíli hovoru, z Michaely se energie valí jako žhnoucí láva.

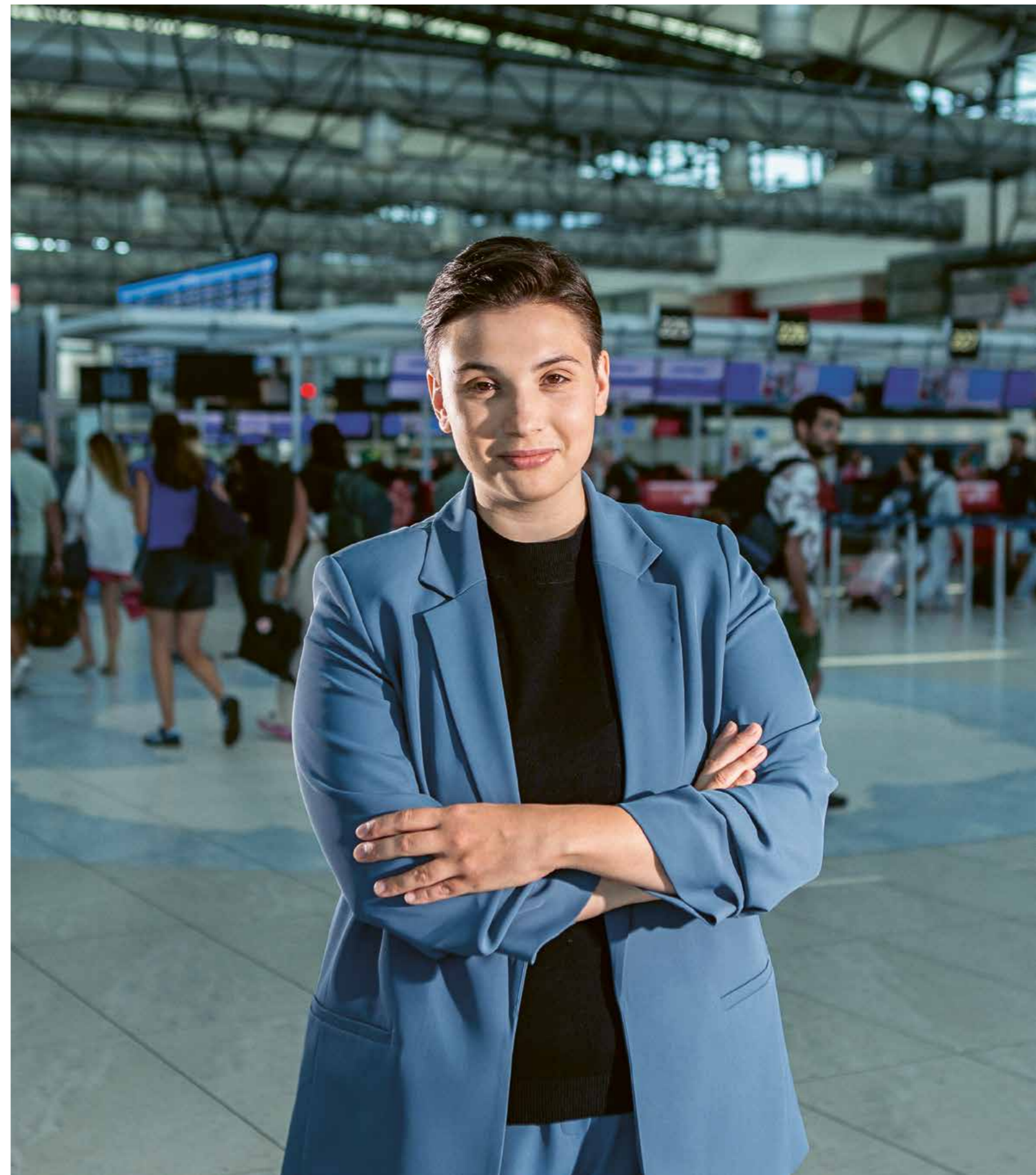
V šestadvaceti letech má Miša mimo jiné za sebou: studium oboru AI na univerzitě v nizozemském Groningenu, založení start-upu, stěhování do Británie, Španělska, do Finska a (finálně) do Kataru, taky svatbu a porod dvou dětí. A protože to nestačí, aktuálně (na podzim 2025) začíná studovat dvouletý magisterský

program v Oxfordu. „Já vím, je to trochu chaos,“ směje se.

Byla prý taková odmalička: energická, akční, zvědavá. „V naší rodině jsem byla vyloženě zjev, naši jsou spíš usedlí, žijí celý život na jednom místě, sestra je po nich. Já naopak vždycky byla ta, kdo chtěl někam jezdit, něco podnikat, objevovat, nedala jsem pokoj. Pro naše to muselo být strašně náročné!“

Michaela pochází z Chebu, narodila se v roce 1999. Její tatínek pracuje jako IT manažer, maminka je fyzioterapeutka. Miša vzpomíná, že v dětství rozhodně nepatřila k takovým těm dětem, co leží v knížkách nebo jezdí prstem po mapách. Ve škole jí to šlo, ale byla, jak říká, hrozně nepečlivá. „Někteří spolužáci měli úhledné sešity, podtrhané zápisky. Desky, šanony... Já vůbec. Byla jsem chaot. A ve škole s tím měli problém.“

Co se domácího prostředí týče, Miša vzpomíná, jak táta ji i sestru hodně vedl k matematice a logickému myšlení. Vymýšlel pro ně hry, na koláčích vysvětloval zlomky – a to ještě dřív, než holky nastoupily do školy. „Obě

jsme byly přemýšlivé a naši nás vedli k tomu, abychom chtěly věcem porozumět, ne se je jen nabířovat," vypráví Michaela.

Při otázce, co ještě ji formovalo, se směje: „A víte, že vlastně i způsob života mých rodičů? Teď nechci, aby to vyznělo špatně, oni jsou super a vždycky mě stoprocentně podporovali ve všem, co jsem dělala. Na druhou stranu jsem ale viděla, jak pořád chodí do práce a z práce, jak nemají moc času ani peněz, jak tohle nebo tamto nejde, protože... No zkrátka jsem věděla, že já chci žít jinak. A jinde.“

Strategický krok

Když Míša přecházela ze základky na osmiletý gymnázium, byla plná nadějí. Na základní škole prý vyloženě trpěla, nechápala, co má za smysl, když učitelka jen přepisuje na tabuli látku z učebnice a děti si pak to samé přepisují z tabule do sešitů. Na gymnáziu to bude lepší, inspirativnější, říkala si. Jenže moc nebylo – a tak Míša hledala

dál. „Pořád jsem si googlovala různé školy," vzpomíná. „Nějaké možnosti byly. Ale vždycky jsem si taky přečetla, kolik je školné. A přesně tam taky úvahy končily.“

Zlom přišel v létě 2013. Míša potkala na táboře kluka z Karlových Varů, studenta Open Gate, který jí řekl o sociálních stipendiích: že totiž ne vždy leží celá částka na rodině, talentovaným dětem pomáhá Nadace rodiny Kellnerových.

Michaela hned po návratu domů podnikla krok, který se zpětně jeví

„V rodině jsem byla vyloženě zjev. Rodiče jsou spíš usedlí, já naopak vždycky chtěla něco podnikat, objeovat, nedala jsem pokoj.“

jako strategický: „Zorganizovala jsem schůzku mezi tímhle klukem a mými rodiči. Aby jim řekl, že to není nereálné. Naši si ho poslechli a opravdu si o Open Gate začali zjišťovat víc informací.“ Zbytek už znáte – ještě toho podzimu jela rodina Mrázkových do Babic na den otevřených dveří, rovnou se s vedením školy domluvila na lednových přijímacích, ty Míša udělala, načež jí nabídli nástup už v pololetí, od února. „Akorát že v mém ročníku, kvartě, nebylo místo. Tak jsem šla do kvinty.“

Se slovníkem v ruce

A nijak zvlášť to nevadilo, Michaela říká, že systém výuky na Open Gate je beztak natolik odlišný, že některé věci by bývala musela dohánět i v kvartě a v některých se naopak cítila jistá i o ročník výš. Přejechod do nového života zvládla relativně hladce, mimo jiné i díky několika dalším nováčkům, kteří nastoupili ve stejnou dobu. „Takže jsme všim procházeli společně.“ Pokud jde o výuku, Michaela potvrzuje, co

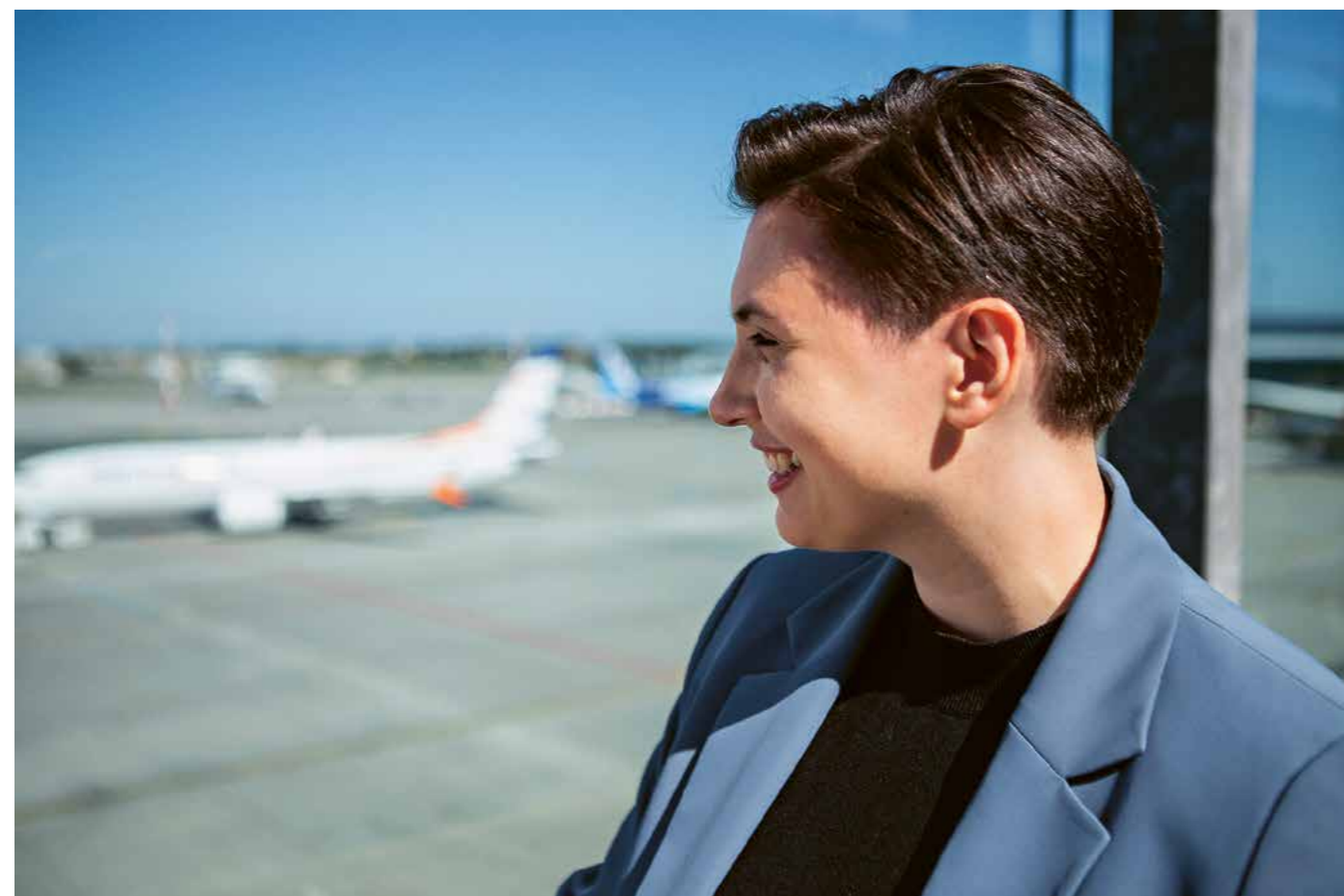
i někteří další absolventi: v přírodních vědách a matematice se i na Open Gate cítila pohodlně, úplnou novinkou byl naopak způsob, jakým se učily předměty humanitní. „Spolužáci byli zvyklí debatovat, argumentovat, to já neuměla, v české škole se o ničem nediskutovalo. Taky jsem se musela naučit psát eseje, navíc v angličtině," říká. „Na chebském gymnáziu angličtina spočívala v tom, že jsme ve dvou odstavcích napsali, jaké jsme měli prázdniny. A pak člověk přišel na Open Gate, dostal dvě knížky a zadání, že má do týdne napsat komparativní esej. To byl trochu šok," líčí Michaela s tím, že první knihy četla se slovníkem v ruce a každé třetí slovo si překládala.

Nicméně už během prvního půl roku se adaptovala a před prázdninami si byla jistá, že to půjde: „Že to dám, že budu mít výsledky, které po mně chce nadace, abych si udržela stipendium. Učením jsem rozhodně trávila víc času než kdykoliv předtím, ale bavilo mě to. A měla jsem i kroužky, chodila jsem do sboru, na plavání, zkusila jsem dokonce i čínštinu a tak dál.“

Dětský sen

Je skvělé, když člověk v dospělosti může jmenovat učitele, kteří mu prošli životem a navždy ho ovlivnili. Michaela Šimáček vzpomíná hlavně na dvě ženy, Janu Errington a Kateřinu Kožnarovou.

První jmenovaná Míšu učila chemii a byla prý „úplně perfektní. Neměla takové to učitelské ego, které nepřipustí pochybnost. Naopak, chovala se, jako by byla jedna z nás. Dokázala otevřeně říct ‚tomuhle už nerozumím, ale znám super profesora z vysoké školy, se kterým to můžete probrat‘. Ovládala průvodcovské dovednosti," popisuje Michaela. Druhou jmenovanou, Kateřinu Kožnarovou, měla Míša na biologii. I tahle pedagožka pro ni byla spíš průvodkyně než autoritativní učitelkou, navíc prý Michaela pomohla zařadit stáž v jedné velké pražské nemocnici. Protože medicína – a to je zásadní – byla oborem, který Míšu dlouhodobě lákal, skoro se dá říct, že šlo o dětský sen. „Nicméně ne v tom smyslu, že bych chtěla být lékařka v konkrétním oboru, dejme tomu v kardiologii. Mě vždycky zajímala spíš diagnostika a proces stanovení léčby. Bavila mě data, jejich zpracování. Ale chvíli mi

trvalo, než jsem to dokázala naformulovat. A najít si obor, skrze který bych se právě k tomuhle dostala.“

Úplně jiný svět

Teď na moment předběhněme děj: po maturitě odjela Michaela studovat do Nizozemska, konkrétně obor AI na univerzitě v Groningenu. Dnes už samozřejmě ta dvě písmena není třeba vysvětlovat, umělá inteligence je pravděpodobně nejskloňovanějším termínem veřejné debaty. Nicméně tehdy, v roce 2017, byla situace úplně jiná, o AI mimo odborné kruhy nemluvil skoro nikdo.

Cesta k rozhodnutí odjet právě do Holandska nebyla úplně přímá. Ve třetím ročníku na Open Gate se Míša začala připravovat na mezinárodní maturitu IB a předměty si zvolila tak, aby mohla jít na medicínu. Nicméně pořad jí vrtalo hlavou, že by se možná měla vydat trochu jinou cestou, oklikou. „Jak už jsem zmiňovala, dlouho jsem nevěděla, co vlastně hledat. Co konkrétně studovat. Jen jsem věděla, že chci pracovat v oblasti zdravotnictví – a s daty,“ říká. „Vezměte si například onkologii, jak komplikovaný je to obor, kolik je v něm proměnných. Jak lékař dospěje ke konkrétním léčebným rozhodnutím? Jaká data má k dispozici,

jak je vyhodnocuje? A co se děje, když pacient nereaguje na léčbu tak, jak bychom očekávali? To mě strašně zajímalo.“

V odhodlání věnovat se lidskému zdraví, byť ne nutně coby lékařka, ji pak ještě utvrdila stáž v nemocnici v nepálském Káthmándú, kterou absolvovala v létě před maturitním ročníkem. „V Nepálu jsem viděla, jak odlišný taky svět může být. Jak věc, která je v našich podmínkách jednoduše řešitelná, může být v jiné části planety otázkou života a smrti,“ popisuje a vzpomíná na případ předčasně narozeného miminka, které odmítalo kojení. „V Česku by šlo na chvíli do inkubátoru a domů už by si maminka nesla zdravé dítě. V Nepálu lékaři bojovali o jeho život a nebylo vůbec jasné, že ten boj bude úspěšný.“

Poslední, maturitní ročník pak byl pro Michaelu zlomový. Podala sice ještě přihlášky na několik lékařských fakult (v Británii) a vzhledem k dobremu výsledku mezinárodní maturity (39 bodů z 45 možných) byla na některé z nich i přijata, nakonec se ale rozhodla pro zmíněný Groningen. Tedy pro okliku: vystuduje AI, naučí se pracovat s daty. A ke zdravotnictví se pak vrátí skrze ně.

Precizní medicína

Už během let v Groningenu Míša začala své znalosti zkoušet v praxi. Nejprve si našla práci ve společnosti IBM, kromě toho také v Česku s kamarádkou založila start-up, jmenoval se HealthBase a jeho cílem byla digitalizace zdravotní karty. „Tak, aby měl člověk své zdravotní údaje na jednom, přehledném místě. Jenže s touhle vizí jsme v rámci českého prostředí trochu narazily,“ směje se Míša s tím, že software, který tehdy vyvinuly, teď částečně použila pro svůj projekt v Kataru (o něm ještě bude řeč).

Bakalářskou práci Míša psala – samozřejmě – na zdravotnické téma (týkala se analýzy sekvencování DNA). Po promoci pak začala pracovat v londýnské firmě, která se zabývá přesně tím, co by jednou chtěla dělat i ona sama: „Zjednodušeně řečeno vyhodnocují kombinace různých léků a jejich efektivitu při léčbě konkrétních typů rakoviny,“ vysvětluje Michaela.

Právě to je totiž trend, kterým se medicína ubírá. V angličtině se tomu říká „precision medicine“, jde o individualizovaný přístup k pacientovi a jeho potížím. „V onkologii se často stává, že konkrétní lék nefunguje sám o sobě, ale v kombinaci s nějakým jiným. Jenže kombinací, respektive poměrů léků, je strašně moc. Navíc každý pacient je specifický, má jiný genomický profil,“ líčí Michaela. „Standardně se kombinace léčiv testují na octomilkách, ale to trvá i měsíce – a tolik času někteří pacienti nemají. AI dokáže proces stanovení léčby velmi urychlit.“

V Londýně žila Michaela (s tehdejším přítelem, teď už manželem) něco přes rok, pak nastalo období stěhování z místa na místo. Míšin muž totiž studoval pilotní školu. „To byl zase jeho dětský sen,“ směje se Míša. Do toho se páru narodily dvě děti, a nakonec rodina zakotvila v Kataru.

Michaela se v Perském zálivu líbí, říká, že emirát je hodně orientovaný na byznys a také se prezentuje jako stát zdravotního turismu. Tedy země, kam se jezdí léčit lidé z celého světa. A právě to je teď předmětem Michaelina zájmu, mladá Češka vyvíjí aplikaci, která bude krom jiného umět přeložit a sjednotit chaotickou zdravotní dokumentaci z různých koutů světa a propojit pacienta podle jeho diagnózy s nemocnicí, v níž by se mohl léčit. A protože medicína nikdy nepřestala být středobodem jejího zájmu, na podzim Míša nastupuje na magisterský program v Oxfordu, konkrétně na obor Precision Oncology, tedy precizní (vysoce individualizované) onkologie. „Jde o program pro lidi, kteří už pracují, například pro vědce nebo lékaře. Je hybridní, většina přednášek je online, jen zkoušky jsou přímo v Oxfordu. Výzkum může člověk dělat na univerzitě, ale není to podmínkou. Zkrátka je to hodně flexibilní, tak, aby se to dalo zvládnout s prací.“ A se dvěma malými dětmi, dodejme ještě.

„Však ono to půjde,“ směje se Michaela Šimáček. „Musí! Protože já se moc neumím zastavit, i kdybych chtěla. Hlava mi jede dál!“

Závodit může úplně každý

MARTIN KÁBRT
Maturitní ročník 2012

Text:
Adéla Dražanová

Na Open Gate prý původně ani nechtěl, měl jiné plány. Byla to maminka, kdo ho přemluvil, aby zkusil přijímačky. Dnes Martin Kábrt říká, že mu škola „změnila trajektorii života“. Ukázala mu, že cest, po kterých se člověk může vydat, je nepřeberné množství. Kábrt vystudoval London School of Economics, zkusil si práci v evropských institucích, soukromém sektoru, v národní bance i na ministerstvu. „Nic není nemožné,“ říká.

Na úvod krátká historka. Martin Kábrt, ač vysoké a sportovní postavy, prý na sport nikdy moc nebyl. Když si na základce při hodinách tělocviku kapitáni vybírali tým na fotbal, Martin zůstával mezi posledními. Trochu černý Petr. Což ale neznamená, že ho sport nebavil, později na Open Gate si Martin zapsal hned několik sportovních kroužků.

A odtud právě ta story: „Na Open Gate jsme měli atletického trenéra, Američana. A tomu se nelíbilo, jak se v Česku závodí. Že je to crème de la crème, účast na závodech si musíš vybojovat, musíš být nejlepší,“ vypráví Martin. „Říkal nám, že v Americe může závodit úplně každý, akorát si musí najít svou kategorii.“ Řešení? Ramstein, americká letecká základna v Německu. Na deset tisíc vojáků, dalších asi třicet nebo čtyřicet tisíc lidí kolem: rodinní příslušníci, civilní zaměstnanci, no prostě horda lidí. „Oni si tam pořádali své vlastní atletické závody. A na ty nás náš trenér vozil. Abychom se mohli zúčastnit všichni, bez ohledu na výkonnost. To se mi strašně líbilo!“

Za zkoušku nic nedáš

Martin Kábrt je ročník 1992, pochází ze západu Čech, z vesnice mezi Chebem a Sokolovem. Jeho tatínek pracoval jako regionální novinář v deníku MF DNES, maminka dělala v Domě na půli cesty, organizaci, která pomáhá dětem z dětských domovů s přechodem do dospělého života. Martin vzpomíná, jak pro něj tyhle děti, respektive čerství dospělí, byli součástí každodenního života – maminka je často vodila domů, dokonce někdy s Kábrtovými jezdili i na rodinné dovolené. „Táta zase otevíral lokální politická témata,“ říká Martin. Summa summarum, domácí prostředí bylo podnětné, intelektuální, Martin i jeho starší bratr od dětství podvědomě nasávali rodičovský zájem o okolní svět.

Do školy chodil Martin v Chebu, nejdřív na základku, pak na osmileté gymnázium. „Školu jsem měl rád! Všechny předměty, dokonce i ten tělocvik, i když jsem v něm, jemně řečeno, neexceloval,“ vzpomíná. „Byl jsem zvědavé dítě, všechno mě zajímalo. Vlastně dodnes mě všechno zajímá,“ usmívá se.

S Open Gate se to pak seběhlo takhle: zaprvé, Martinova maminka si o škole, tehdy nově otevřené, přečetla v novinách. Zadruhé, na Open Gate hned v prvním roce fungování nastoupil kluk z Chebu, s nímž se Martin znal z recitačních soutěží. „Čili jsme věděli, že je to reálná věc,“ říká Martin.

Nicméně úplně z vlastní vůle se prý nepřihlásil, měl jasný plán, chtěl na gymnázium do Plzně. Jenže maminka jej – až vizionářsky – přemluvila. Že prý ať to aspoň zkusí, vždyť za to nic nedá, do Plzně přece může jít vždycky...

A tak se jelo do Babic na přijímačky a Martin dodnes pobaveně vypráví, jak málem pohořel na angličtině. Pomohl mu starší kluk, s nímž byl u anglických přijímaček ve dvojici.

Umění argumentace

Přijal! Škola poskytla Martinovi skoro plné stipendium, on si doma sbalil věci a odstěhoval se do kampusu. Bylo mu čtrnáct – a začal úplně nový život, od toho dosavadního odlišný takřka v každém ohledu.

„Dnes, myslím, poměrně velká část dětí do Babic dojíždí, ale my jsme tam tehdy všichni bydleli. Tím pádem jsme spolu trávili veškerý čas, ve škole i mimo ni,“ říká. Na začátku si samozřejmě musel trochu zvykat, kromě jiného i proto, že přišel jako nový student do už zformované třídy (kvarty). Nicméně poměrně rychle zjistil, že mu kolejní ‚modus vivendi‘ vyhovuje. „Člověka podněcoval k samostatnosti, nezávislosti.“ Navíc procházet pubertou s takhle úzce propojenou partou vrstevníků je podle Martina „formativní zkušenost“.

A stejně tak mu vyhovovalo celkové nastavení školy a atmosféra, která v kampusu panovala. Neřešilo se, odkud kdo pochází, kdo jsou jeho rodiče. Jediné, o co šlo, bylo vzdělání, rozšiřování obzorů.

Učitelé byli inspirativní, Martin vzpomíná třeba na fyzikáře, kterého prý s kamarády hrozně obdivovali: „On měl doktorát, pracoval v CERNu, ale nevadilo mu učit středoškoláky.“

Na Open Gate se učilo (a učí) jinak než na většině standardních českých škol. Ve třídách je méně studentů (maximálně dvacet), hodně se pracuje ve skupinách, frontální výuky, která je dodnes bolestí českého vzdělávacího systému, je minimum. Pedagogové jsou pro studenty spíše průvodci a mentory, vztahy jsou méně hierarchické, motivace pozitivní.

Martin Kábrt vypráví, že učitelé se žákům věnovali i mimo školní hodiny, pomáhali jim třeba s výběrem stáží nebo dobrovolnických aktivit. „Taky s námi trávili čas o víkend, když jsme zůstali na kolejích. Pořádali třeba grilování a pozvali nás,“ vzpomíná Martin.

Co se jednotlivých předmětů týče, největším překvapením pro Martina byly ty humanitní: „Hodně jsme četli, intenzivně debatovali, učili se argumentovat. Hodiny byly interaktivní, museli jsme se naučit formulovat a prezentovat své názory. To jsem do té doby moc neznal a zpětně viděno to byla ta nejlepší příprava na pozdější univerzitní studium.“

Jedna perlička. Jak onehdy u přijímaček Martin málem pohořel z angličtiny... Když pak nastoupil, nastal problém. Na Open Gate se na angličtinu klade už od počátku studia veliký důraz, od kvinty se v ní dokonce vyučuje většina předmětů. Martin věděl, že bude mít co dělat. A bleskurychle to zjistili i učitelé: „Už během první hodiny angličtiny mě přeřadili z nejvyšší skupiny do nejnižší,“ směje se Martin. Ale zpětně to považuje za přínosné, musel totiž, lidově řečeno, máknout. A už během kvinty se vyškřábal zpátky do nejlepší angličtinářské skupiny, mimo jiné i díky oblíbenému profesorovi, Američanovi. „Měl jsem ho strašně rád. Diskutoval s námi o knížkách i o politice.“

Tisíce cest

Škola typu Open Gate má podle Martina Kábrta i tu velkou výhodu, že mladému člověku „otevře“ hlavu. V tom smyslu, že mu ukáže nepřeberně množství a cest, po kterých se lze vydat. „Na mé předchozí škole bylo tenkrát měřítkem úspěchu dostat se na matfyz nebo ČVUT. Na tom samozřejmě není nic špatného, ale já až na Open Gate zjistil, že věcí, v nichž člověk může být ambiciózní, je mnohem víc a mohou být rozmanitější,“ popisuje Martin. „A není to jen o škole, ale i o aktivitách mimo ni. O debatních klubech, o dobrovolnictví, práci v komunitě nebo o množství kroužků, které si můžete zapsat. Já třeba rok chodil na gruzínštinu. Prostě proto, že se mi líbila její krasopisná abeceda,“ dodává s tím, že vše uvedené hodně zpestřilo jeho představy o životních aspiracích. Řečeno lapidárně: Nic není nemožné.

Další velkou výhodou je, že studenti skládají mezinárodní maturitu IB. Což je, na rozdíl od české zkoušky dospělosti, dvouletý proces, program s jasně danými pravidly, akademicky náročný, ale pro zahraniční univerzity srozumitelný.

Martin říká, že ho dlouho bavily exaktní předměty, hlavně matematika a fyzika. Až během posledních dvou ročníků se víc přiklonil k tomu, co vlastně dělá dodnes, tedy ke společenským vědám: „Začal jsem se zajímat o filozofii, politologii, ekonomii. Jako by se mi vrátilo, co dělali moji

rodiče, když jsem byl malý – starali se o svět kolem sebe, snažili se ho zlepšit. Máma skrze sociální práci a táta jako novinář,” vypráví Martin.

Mezinárodní maturitu sestávající z šesti předmětů složil výborně, dosáhl 43 bodů z 45 možných. Což je výsledek, který člověku otevírá dveře na nejlepší univerzity světa. „Přihlásil jsem se na University of York, na klasický základ – filozofie, politologie, ekonomie. Což mě zprvu hrozně bavilo a zadruhé jsem věděl, že tím získám další čas, abych se rozhodl, čemu konkrétně se chci v životě věnovat,” vysvětluje.

Vrátit, co jsem dostal

V Yorku se pak potvrdilo, co už Martin zmiňoval: totiž že Open Gate je výborná příprava na studium zahraniční univerzity, zejména anglosaské.

Příklad? Esej. Je, dejme tomu, středa dopoledne, profesor studentům

ukládá, aby do příští hodiny vypracovali esej na téma konflikt demokracie a liberalismu.

Zahraniční studenti, kteří neprošli školou typu Open Gate, panikaří – příští hodina je přece už v pátek! Jak to proboha stihnou? Jen těch knih, co je třeba načíst...

„Oproti tomu já věděl, že psaní esejů má v anglosaském světě jasná pravidla, že jde v podstatě o řemeslo. Esej znamená zhruba dvě až tři stránky, maximálně tři hlavní myšlenky, první věta vždy shrnuje zbytek odstavce a tak dále,” vypočítává. „Navíc jsem byl zvyklý pracovat pod časovým tlakem, rychle si tříbit myšlenky, formulovat argumenty, vyjadřovat se stručně. Ve výsledku jsem pak takové zadání stihl splnit ještě s předstihem,” směje se.

V Yorku strávil Martin tři roky, po celý bakalářský program měl plnou podporu Nadace rodiny Kellnerových.

Pro magisterský obor pak zvolil školu ještě prestižnější – London School of Economics. Obor, který by se dal nejlépe přeložit jako „ekonomie a její filozofické základy“.

Tehdy už měl mnohem jasněji v tom, čemu se chce v profesním životě věnovat. Během studia absolvoval různé stáže, od neziskové organizace ochraňující divoká zvířata v Jihoafrické republice až po český Úřad vlády nebo ministerstvo zahraničí. Po promoci pak zamířil do evropských institucí, nejprve do Evropské komise, poté na skok do europarlamentu k poslanci Ludku Niedermayerovi a nakonec do Evropské centrální banky. Vše považuje za velmi cennou zkušenost, stejně jako následující tři roky, kdy pracoval jako konzultant v soukromém sektoru v Londýně.

„Se spolužáky jsme obdivovali našeho fyzikáře. Měl doktorát, pracoval v CERNu, ale nevadilo mu učit středoškoláky.“

Mimochodem, během té doby, konkrétně v roce 2019, dal dohromady tým, který zvítězil v prestižní soutěži IPPR Economics Prize. A to se sadou třiceti doporučení pro nastartování rychlého – a udržitelného – ekonomického růstu ve Velké Británii. Martinův tým porazil přes dvě stovky konkurentů a s druhým vítězným projektem se podělil o odměnu ve výši sta tisíc liber, tedy asi tři milionů korun.

„Většinu z toho, co jsem dostal, jsem věnoval klukovi, který s námi pracoval, aby si mohl zaplatit studium. On měl jedenáct sourozenců a jeho rodiče si prostě školné nemohli dovolit,” vzpomíná Martin Kábrt. Čímž podtrhuje další důležitý moment související s jeho studiem na Open Gate. „Ta škola nejen že mi změnila trajektorii života, ale vytvořila ve mně určitý závazek. Tím, že mi někdo jiný – rozuměj nadace – umožnil naučit se všechno, co jsem se naučil, se ve mně vytvořila povinnost to nějakým způsobem společnosti vrátit. Takhle to vnímám.“

Jak to bylo dál

Nedlouho poté, co propukla pandemie koronaviru, Martin Kábrt britskou metropoli opustil a vrátil se do té české. Že to jednou udělá, prý věděl dlouhodobě, a covid mu v tom pomohl.

V Praze nastoupil nejdřív do České národní banky, konkrétně do týmu, který se zabývá nastavením úrokových sazeb. Načež přešel na ministerstvo financí a postavil zde tým, který se zabývá udržitelností. Není to jednoduché, ale je to inspirativní, říká. Hodně se tu věnuje mladším, méně zkušeným kolegům, baví ho rozvíjet jejich talent. Tak jak ho to naučili na Open Gate.

Z dětského domova až na univerzitu do Skotska

NIKOLA PAVLOVÁ
Maturitní ročník 2013

Když se objevila možnost dělat přijímačky na nově otevřené gymnázium Open Gate, zkusila to a uspěla. Další výzva přišla o osm let později. Tehdy se Nikola Pavlová rozhodla dostat na jednu z první stovky nejlepších univerzit světa. Chtěla studovat psychologii a porozumět tomu, proč se lidé chovají tak, jak se chovají. „Včetně těch, kteří v mém životě sehráli důležitou roli,“ říká jednatřicetiletá žena, která část dětství strávila v dětském domově.

Text:
Barbora Postránecká

Narodila se v Novém Jičíně, kde žila s mámou, tátou a dvěma staršími bratry. Dětství tří sourozenců vyrůstajících v rodině poznamenané alkoholem, složitými vztahy, finanční nejistotou a častými konflikty nebylo jednoduché. V jejich šesti letech se rodiče rozešli. Za nějaký čas – tehdy už bez táty – se sourozenci přestěhovali za babičkou do Frýdku-Místku. Nakonec se stěhovali ještě jednou, tentokrát s nimi ale nebyla už ani jejich máma. V lednu 2003 začala Nikola spolu s bratry žít v dětském domově. Bylo jí osm.

V Budišově nad Budišovkou, hodinu cesty z Frýdku-Místku, funguje dětský domov už od padesátých let minulého století. Dnes tu stojí dvě budovy, vzdušnou čarou asi kilometr od sebe. Místní děti jim říkají malý a velký domeček. Nikola si z odjezdu od babičky moc nepamatuje, vlastně si vybavuje jen cestu autem z Frýdku do Budišova. „Byla jsem na mámu strašně naštvaná. V duchu jsem jí nadávala i slovy, která normálně nepoužívám,“ popisuje.

Ze vzpomínek jí pak ještě vytane, jak si na nové prostředí musela dlouho zvykat. Stejně jako její sourozenci. „Paní ředitelka mi nedávno vyprávěla,

že nejstarší bratr nechtěl nějakou dobu vůbec komunikovat, chodil podél zdi se sklopenou hlavou, zatímco já vypadala jako veselá děvče.“ Ve skutečnosti to ale i pro ni byla rána. A ani to, že svůj osud sdílela s bratry, jí prý příliš nepomáhalo. Jako malí spolu neměli blízký vztah a prostředí ústavu tomu příliš nepřálo – kromě jiného třeba proto, že dívčí a chlapecké pokoje byly v domově oddělené a sourozenecké vztahy nebylo snadné udržovat. Cestu k bratrům si Nikola začala hledat až později, když dětský domov opustila.

Velké snídání

Bylo to v roce 2005. Nikola chodila do páté třídy, když do Budišova přijela Hana Halfarová z Nadace The Kellner Family Foundation. Objížďela tehdy dětské domovy a představovala zrovna dostavěnou soukromou školu sídlící v Babičích u Prahy. Jejím úkolem bylo oslovovat děti, které by na osmiletém gymnáziu chtěly studovat, a nabídnout jim možnost získat stipendium. „Asi mě v domově vytipovali vychovatelé nebo paní ředitelka. Dobře jsem se učila a byla hodně samostatná,“ usuzuje Nikola. Následně dostala pozvánku na zkoušky nanečisto a potom i na ostré

přijímačky. „Otázky v testech byly složitější, nestačilo jen si něco zapamatovat a napsat. Už tehdy bylo jasné, že Open Gate chce po dětech, aby věcem rozuměly do hloubky,“ konstatuje. S jedním vychovatelem z dětského domova pak trénovala slovní úlohy, které jí moc nešly. Povedlo se, přijali ji.

Z doby, kdy se chystala na další stěhování – tentokrát na internátní školu – si vybavuje jen útržky. Za sebou měla už několikátou změnu bydliště a další stěhování jí nevadilo. „Prostě jsem vždycky zapadla tam, kde bylo zrovna potřeba. Uměla jsem se přizpůsobit,“ říká Nikola s tím, že v Babičích jí z praktického hlediska nic nechybělo. Vzpomíná třeba na snídání, zdánlivě nepodstatný detail, z dětského pohledu ale výrazný kontrast. „Vždycky jsme měli velký výběr, což bylo něco úplně jiného oproti dětskému domovu, kde byla jedna snídaně pro všechny, a když někomu něco nechutnalo, měl smůlu.“

Do dětského domova se vracela jednou za čtrnáct dní na víkend. V Babičích měla o zábavu postaráno – byl tam víkendový program včetně občasných výletů, během týdne škola

a kroužky (platilo pravidlo, že každé dítě musí chodit minimálně na tři). Nikola toho zkusila dost: fotografování, kickbox, florbal, hip hop, klavír, dlouho ji bavily břišní tance.

Ve škole i ve volném čase se děti mísily – kroužky si vybíral každý sám, takže se děti z různých rodin (anebo bez rodin) přirozeně potkávaly nejen ve třídě. A učitelé ke všem přistupovali stejně. To, že by mezi žáky byly viditelné rozdíly, si Nikola nevybavuje. „Co se týče vztahů mezi dětmi, myslím, že to bylo hodně individuální. Záleželo spíš na osobnosti než na původu. Já osobně jsem vztahy navazovala hůř, často jsem měla tendenci držet se dětí, které pocházely z podobných poměrů jako já,“ přibližuje. Drobné rozdíly bylo možné vidět například na výletech – děti z běžných rodin měly kapesné od rodičů, které bývalo větší než kapesné dětí z dětských domovů.

Příprava na horší scénář

Denní režim nebyl nijak striktní. Třeba snídaně se podávala mezi sedmou a devátou a každý se mohl rozhodnout, kdy vstane. „Děti měly určitou volnost, ale zároveň fungovaly v jasně nastavených mantinelech,“ vysvětluje Nikola, která byla vždycky hodně samostatná, a tak jí prostředí internátní školy sedlo.

Zároveň prý ale nikdy nebyla typ, který si něco poslechl ve třídě a už to uměl. Školu má „odmakanou“. „Jsem příkladem toho, že samotný talent nemusí vždycky stačit. Viděla jsem kolem sebe spolužáky, kteří byli velmi chytrí nebo nadaní, ale pokud tomu nevěnovali tolik práce, kolik bylo třeba, často jsem je dokázala výkonem dohnat nebo i předběhnout.“

Velký důraz se ve škole klade na cizí jazyk. Nejdříve jsou tu klasické hodiny angličtiny, až později začínou přibývat předměty v angličtině. Je to potřeba. Nabízejí tu totiž mezinárodní program

IB (International Baccalaureate), který otevírá cestu na univerzity po celém světě. IB klade důraz nejen na znalosti, ale i na kritické myšlení, samostatnost a propojení předmětů v širších souvislostech. Součástí výuky, která je celá v angličtině, je i psaní rozsáhlé eseje, zapojení se do dobrovolnických nebo uměleckých aktivit. Vše končí mezinárodní maturitou z vybraných předmětů. Souběžně s tím (příprava na IB trvá dva roky) si Nikola zvládla udělat i českou maturitu.

Jelikož víc než polovina studentů z Open Gate míří na zahraniční univerzity, začaly i kolem studentky z dětského domova přirozeně padat otázky, jestli by to taky chtěla zkusit. Zaujala ji psychologie – nejspíš kvůli tomu, co zažila. „Často jsem přemýšlela nad tím, proč se lidé chovají tak, jak se chovají, a snažila se porozumět třeba i tomu, proč se naši rodiče chovali tak, že jsme skončili v dětském domově,“ říká. Jejím snem byla univerzita ve skotském Glasgow, která má právě

v oboru psychologie výborné renomé. Zároveň tam díky podpoře skotské vlády bylo možné studovat prakticky zdarma.

Přihlásila se ale i na další skotské vysoké školy. „Sebedůvěrou jsem nikdy zrovna neoplývala, a tak jsem se v hlavě připravovala spíš na horší scénář: že se možná ani nikam nedostanu.“ Někde uvnitř ale doufala, že by to alespoň na některou z těch méně prestižních univerzit mohlo vyjít. Nakonec to vyšlo na tu nejlepší, Glasgow.

I tady sehrála roli Nikolina vytrvalost a cílevědomost. Na výsledcích z IB hodně záleželo. Vzpomíná na dlouhé noci, kdy se učila. Závěrečné zkoušky byly rozloženy třeba jen do dvou tří týdnů, což bylo dost náročné. Někdy spala jen pár hodin, jindy jela non-stop z jednoho dne do druhého, aby si stihla všechno zopakovat. „Vybauji si, že u jednoho testu jsem byla tak vyčerpaná, že jsem tam málem usnula. Jela jsem na autopilota, z posledních sil. Ale věděla jsem, že když tomu dám maximum, šance bude.“

Směr sever

Na podzim 2013 odjela do Glasgow. Byla nervózní – jako introvert netušila, jak rychle zapadne. Náročná byla i samotná cesta na sever. Neměla nikoho, kdo by ji doprovodil nebo jí pomohl s prvními dny. Vzala dva kufry, sedla na vlak z Moravy do Prahy, odtud autobusem do Londýna a pak dál na severozápad. Do největšího skotského města přijela uprostřed noci, z posledních peněz si objednala taxík z nádraží na kolej. Letět nemohla – to bylo moc drahé.

Podpora od Nadace The Kellner Family Foundation pokračovala i během studia ve Skotsku – pokryla její základní životní náklady jako bydlení a jídlo. Kapesné Nikola dostávala i od dětského domova (dokud studujete, dětský domov se o vás dál stará). Ne vždycky to ale stačilo. Třeba přes léto, kdy nadace podporu neposkytovala, si studentka musela vydělat – nejčastěji prací v restauracích a barech. Cennou zkušeností pro ni byla pomoc jedné její profesorce. „Byla na vozíku. Pomáhala jsem jí s každodenním fungováním, přípravami na výuku a v noci jsem byla

v jejím bytě po ruce, kdyby bylo něco třeba,“ popisuje Nikola.

I Univerzita Glasgow, stejně jako Open Gate, kladla velký důraz na porozumění a kritické myšlení. Zkoušky byly převážně písemné a anonymní – člověk psal jen pod přiděleným číslem, žádné ústní zkoušky kromě výjimek, třeba obhajoby závěrečné práce. Druhé pokusy se většinou nedávaly – jen v odůvodněných případech, třeba ze zdravotních důvodů. U každého předmětu se museli studenti naučit celé učivo a připravit se na to, že dostanou jednu otázku, přičemž okruhy nebyly známé předem. „Důležité bylo umět rychle zareagovat, použít poznatky z literatury i přednášek a taky citovat autory relevantní literatury,“ přibližuje Nikola, která bakalářské studium ukončila s červeným diplomem pro nejlepší absolventy.

Cesta zpět

Zpátky do Česka se vrátila po čtyřech letech. Všichni studenti podpoření nadací mají ve smlouvě klauzuli, že během následujících patnácti let po ukončení studia musejí v Česku minimálně tři roky žít a pracovat.

„Svého manžela jsem potkala při studiu ve Skotsku. Společně jsme si budovali zázemí, a to bylo poprvé, kdy jsem mohla něco nazvat domovem.“

Nikola se navíc nevracela sama. Ve Skotsku potkala svého současného muže, taky Čecha. Dnes žijí v bytě za Prahou, mají tříletého syna a druhé dítě na cestě (text vznikl na konci června 2025). „Pro mě tím vznikl první stabilní článek mého života – vztah, který mi nabízel lepší perspektivu než všechny ostatní, které jsem do té doby s lidmi měla,“ říká Nikola. Se svým mužem se potkala, když byla v prváku, od třetího ročníku spolu žili v Glasgow. „Společně jsme si budovali zázemí tam a pak i v Česku. Bylo to poprvé, kdy jsem mohla něco začít nazývat svým domovem.“

Cestou klinické psychologie se Nikola nakonec nevydala. „Chtěla jsem pracovat jako psycholožka, ale odradil mě český systém – proces je dlouhý, složitý, vyžaduje další roky studia, praxe, atestace. A taky mě zneklidňuje stav, ve kterém české zdravotnictví je,“ vysvětluje. Na konci studia začala tihnout k uplatnění psychologie v pracovním prostředí. I proto se v Británii zkusila přihlásit na magisterský obor Business Psychology, kam ji vzali. Jelikož ale neměla dostatek financí, nenastoupila.

Když se vrátila do Česka, začala pracovat ve firmě Tesco. Nejdřív jako pravá ruka ředitele IT oddělení, pak se přesunula do personálního oddělení, kde je dodnes. „Studium psychologie mi pomohlo mnohé pochopit. Nedalo mi sice žádný návod, jak žít, dalo mi ale porozumění,“ říká. Naučila se dívat jinak na sebe, na ostatní, i na ty, kteří sehráli roli v tom, že skončila v dětském domově. „Porozumět není jednoduché, ani to není samozřejmost, ale pomůže to, aby člověk mohl s vlastními traumaty pracovat, pochopit je, přijmout je – a dál s nimi žít. I tak se ale minulost občas v různých situacích připomene, třeba v rodičovství,“ dodává.

Se svojí mámou je dnes čas od času v kontaktu. Nikdy se ale nepodařilo spravit jejich vztah do podoby, o jakou by stála. „Občas si napíšeme, ale nejde o blízký vztah,“ říká. S tátou to bylo podobné. „Vídali jsme se většinou jen tehdy, když jsem se za ním zastavila v Novém Jičíně.“ Dlouhou dobu byl bez stálého bydlení, část života strávil na ulici. Nakonec se jeho situace zhoršila natolik, že skončil na vozíku. Před pár lety zemřel. I ke konci života se ho dcera snažila podpořit, pomoci mu. Měla pocit, že když tam pro něho bude víc, mohla by se jeho cesta změnit. „Nešlo to. Některé životní příběhy jsou už prostě napsané,“ uzavírá Nikola.

Světová medicína z Ústí nad Labem

MICHAL KALINA
Maturitní ročník 2012

Říká, že měl v rozhodujících okamžicích svého života vždycky štěstí. Třeba už ve chvíli, kdy získal stipendium na Open Gate. Ale ve skutečnosti jsou za profesními úspěchy Michala Kaliny na poli anesteziologie a intenzivní medicíny v Čechách i v mezinárodním kontextu roky tvrdé práce v praxi i vědeckém výzkumu. A potřeba „jít pořád dál“.

Text:
Jana Potužníková

Působí na klinice anesteziologie, perioperační a intenzivní medicíny v nemocnici v Ústí nad Labem jako zástupce přednosty pro vědu a výzkum a v nemocnici v Děčíně jako vedoucí lékař úseku anesteziologie. V roli vedoucího lékaře anesteziologie se také stará o pacienty nejmenované soukromé kliniky. Coby vedoucí pracovník spolu se svým týmem pracuje na výzkumech v oboru umělé plicní ventilace v anesteziologii nebo point of care ultrasonografii a ví, že jejich výzkumy během příštích let naprosto změni jeho obor.

Publikuje v předních medicínských médiích po celém světě, přednáší na mezinárodních kongresech a konferencích a spoustu času investuje také do výuky mladých anesteziologů i budoucích lékařů na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. A přestože máte v součtu pocit, že se tolik aktivít nedá v životě běžného smrtelníka skloubit, Michal Kalina při své profesní kariéře zvládá i aktivní roli táty pětileté dcery.

Nebát se rozhodování a zodpovědnosti...

Takhle vyladěné to prý ale nebylo vždycky. „Málem jsem byl klasický český lékař, který má až osm služeb v měsíci a tráví v nemocnicích víc času, než je zdravé. Navíc jsem si doslova nosil práci domů. Ale jak moc mi v tom nebylo dobře, jsem si uvědomil, až když jsem s ohledem na rodinu své nastavení změnil a služby si nechal jen dvě. Najednou mě doběhla mimo jiné obrovská únava,“ pojmenovává jedno z typických bolavých míst českého zdravotnictví.

Proč si přes tu předem známou námahu tedy medicínu vybral? I když nepochází z lékařské rodiny, přemýšlel o ní prý takřka odjakživa. A určitě během studií na Open Gate, kde ho po maturitě vystřídala ve studiu i jeho mladší sestra.

„Neměl jsem nicméně ani tušení, kam až mě dovede. Vybral jsem si anesteziologii a intenzivní medicínu mimo jiné proto, že je to takzvaný základní obor. Jako anesteziolog jste nezastupitelný, nikdo nemůže přijít a jen tak vás nahradit. Máte unikátní vzdělání, od začátku do

konce ryze anesteziologické. Navíc jako jeden z mála oborů dnes vedle interní medicíny vnímáme pacienta jako celek, dokonce jej musíme vnímat jako celek. A k tomu jsme právě především v anestezii schopni si takřka všechno obstarat sami a obejít se bez řady specialistů,“ vyjmenovává Michal Kalina s tím, že je pro něj zároveň zajímavá míra zodpovědnosti i nutnost se rychle rozhodovat. Tedy přesně to, co většina lidí na medicínu vnímá jako náročné.

Zahraničí nikdy nebylo možnost

Přestože už po Open Gate mohl odejít studovat medicínu do zahraničí, rozhodl se pro lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Dodnes je totiž přesvědčený, že co se medicínského vzdělání týče, jsme konkurenceschopní. Pokud by studoval v zahraničí a vracel se pak domů, měl by dokonce začátek kariéry o něco komplikovanější, musel by složit tzv. probační zkoušku nebo žádat o nostrifikaci. „A smysl zahraničí nedávalo ani po škole, konkurenceschopný je totiž i samotný systém zdravotnictví. Možná není nejefektivnější, relativně hodně plytvá zdroji, ale z pohledu

zaměstnanců-lékařů je rozhodně jeden z nejpříjemnějších,” vysvětluje Michal Kalina na rovinu.

Stejně napřímo a se smíchem říká, že působení v Ústí nad Labem, kde se kdysi narodil, nakonec překvapilo i jeho samotného. „Všichni víme, jakou má Ústí pověst. A jako ten, kdo tam velkou část života žije, vám můžu říct, že všechny ty legendy, které se vyprávějí, my opravdu zažíváme!” Jenže v ten moment prý zase zapracovalo v jeho prospěch štěstí.

Když po škole hledal první působiště, právě v Ústí se vyměnilo vedení a do čela nemocnice se povedlo postavit Vladimíra Černého, podle Michalova mínění jediného českého profesora světového významu na poli anesteziologie a intenzivní medicíny. „Právě díky němu se z oddělení ARO stala klinika a nesmírně se posunula a předstihla mnohé jiné. Je to místo, které pracuje s mladými lékaři, dává jim prostor, zodpovědnost, což není úplně obvyklá

praxe. Obvyklé není ani bezvýhradné dodržování pracovní doby, pečlivě proplácené přesčasy a podobně,” vyjmenovává s určitou pýchou Michal Kalina, který ve svém působišti našel také velkou podporu pro výzkum, vědeckou práci a publikování.

Dobrý doktor je ten, který „nezamrzne“

„Dělat dnes jen praxi totiž – pokud chcete držet krok s dobou – v medicíně opravdu nestačí. A dokonce je to neudržitelné i pro samotné lékaře. V plném nasazení můžete vydržet třeba do čtyřiceti, ale pak už míjíte pokroky v oboru a přicházíte o nadhled i odbornou komplexnost a zažíváte vyčerpání,” vysvětluje, proč věnuje podstatnou část své pracovní doby například odborným výzkumům, textům a publikacím.

Nejzajímavější je pro něj okamžik, kdy se jeho práce dostane na veřejnost a celosvětové špičky se ozývají,

diskutují s ním výsledky jeho prací, přidávají názory... „Mezi českými kolegy zájem nebývá takový. Někdy člověk cítí spíš rivalitu, potřebu soupeřit. Na to jsem si musel zvykat mimochodem už po ukončení gymnázia Open Gate. Zatímco tam bylo standardem spolupracovat, předávat si vědomosti i zkušenosti, už vysoká škola mi ukázala, jak netradiční přístup to tady u nás tehdy byl,” přemýšlí, kde mu Open Gate ukázalo, že to jde i jinak.

Vztahy jsou alfou a omegou medicíny ve vědě i praxi

Aby Open Gate alespoň část této otevřené cesty myšlení vrátil, nabídl studentům gymnázia možnost nahlédnout v rámci stáží do výzkumů i aktuální medicíny hezky zblízka. A to, v čem sám našel potenciál k růstu, předává i vysokoškolským studentům medicíny. Spolupráci, otevřenou komunikaci a férovost jednoho vůči druhému, protože to podle Michala Kaliny tvoří i atmosféru na lékařských pracovištích, z nichž se nakonec to dobré i to horší dostává k nám, pacientům. Protože jen lékař, který se ve své práci cítí dobře a oceňovaný, může být empatický a komunikovat respektujícím způsobem zase dál.

„Není namístě donekonečna popisovat, co se nám nelíbí, ale jít a změnit to.“

„V oboru intenzivní medicíny, kde pečujeme o pacienty ve velmi závažných stavech, připojené na mimotělní oběh, v umělém spánku, na umělé plicní ventilaci, pak pochopitelně komunikujeme s blízkými našich pacientů především náročné zprávy. Tím spíš potřebujeme vědět jak, protože až ve 30–40 % případů hospitalizace pacientů na oddělení intenzivní medicíny končí úmrtím. A to jsou situace, kde je tím nejdůležitějším lidskost,” říká Michal Kalina s naprostou pokorou k náročnosti vlastní práce. A znovu akcentuje, že i tato stránka medicíny může fungovat, jen když fungují vztahy mezi lékaři v dobrém pracovním prostředí.

O to víc vítá, že právě komunikace jako součást výuky medicíny jde dopředu mílovými kroky. A tam, kde ještě nedávno figurovali najímání herci, dnes fungují nejmodernější simulátory, které díky umělé inteligenci trénují lékaře na komunikaci i v těch nejnáročnějších situacích.

„Stejně tak potřebujeme lékaře učit přemýšlet v širších souvislostech. Doslova a do písmene je tak například učím i věci, které by jinak zjišťovali až v praxi, i zdánlivé drobnosti, jako že se vyplatí sledovat délku patentů jednotlivých léků. Protože jakmile lékům vyprší patent, jejich cena padá na desetinu a vy jako lékař máte najednou úplně jiné možnosti v rámci daného rozpočtu,” ukazuje stránky, o nichž se v medicíně pořád dost nemluví.

Nadnárodní spolupráce se zajímavými výsledky

Co ještě neumíme tady, se podle Michala Kaliny můžeme učit za hranicemi. Hodně se mu líbí, jak funguje rozhodování o péči u polymorbidních, křehkých pacientů v Polsku, na jednu z nejinspirativnějších klinik narazil zase v Miláně... Úlevně je prý i to, jak si v zahraničí nikdo příliš nepotrpí na tituly. Každého zajímají jen výsledky.

„Na zahraničí si – jak už jsem naznačil – cením jejich zájmu o výzkum. Bez mezinárodní spolupráce bychom do značné míry asi ani nemohli anestezií a intenzivní medicínu posouvat. Tím spíš, že i tak se náš obor mění velmi pozvolna. Když dnes zkoumáme možnosti point of care ultrasonografie nebo umělé plicní ventilace, o kterou se zajímám především, tak víme, že se snažíme posunout postupy staré 25 let s vidinou toho, že ty nové, k nimž aktuálně už dva roky sbíráme data, se do praxe dostanou někdy v průběhu příštích deseti let!”

Dělat medicínské výzkumy je navíc i nesmírně drahé. A pak je nutné pečlivě vybírat pro změnu spolupráce s technologickými společnostmi tak, aby zůstávala celá práce etická a z medicíny se nestával byznys jedné firmy. Vyvažovat to je prý někdy náročné, nicméně nezbytné, protože nemocnice samotné nemají z čeho výzkumy a vědu financovat.

„Zkuste si prosadit návrh na koupi přístroje za miliony, který nedokáže nikoho léčit, nemocnici v praxi běžného dne k ničemu není, ale dokáže shromažďovat fakt kvalitní data pro budoucnost oboru. To si tady nikdo nemůže dovolit.” V zahraničí se o to starají univerzity, u nás zčásti granty, jenže ani s grantovou politikou to není jednoduché. A mítet možnosti soukromého sektoru pak není logické. Tím spíš, že samotné společnosti jsou také závislé na výzkumu, a jsou tedy ochotné poskytovat administrativní nebo technickou podporu.

Myslet mimo „krabičky“...

Kromě porce životního štěstí, které jej vede přes dobré školy k ještě lepší praxi a zásadním projektům, přispívá k životnímu růstu Michalovi Kalinovi do značné míry i jeho extrémně klidná povaha. A také schopnost myslet „mimo krabičky“. Spíš než na překážky se dívá na pomyslný obzor. Nejen do výzkumu vstupuje s vědomím, že všechno, do čeho s takovým přístupem šel, nakonec přineslo výsledky, které byly v oboru anesteziologie a intenzivní medicíny bez nadsázky průlomové.

„Teď jsem například jediný z Česka v mezinárodním týmu, který se zabývá vysokoprůtokovou nosní oxygenací, a my víme, že jestli něco změnilo náš obor za posledních třicet let, je to právě tato technologie. Je relativně nová a proniká do klinické praxe velmi rychle. Důkazy sbírá expertní skupina, ve které je z každé evropské země jeden dva zástupci. A víme, že až dáme dohromady expertní doporučení, bude to pro náš obor a pro urgentní medicínu změna desetiletí,” vypráví Michal Kalina velmi zaujatě.

I tohle je mimochodem přístup, který v něm pomohlo ukotvit už Open Gate. A je to jedna z věcí, které si v sobě ponese celý život. Vždycky totiž bude přesvědčený, že věci, které jsou zajeté, se dají dělat jinak. A dost pravděpodobně lépe. „Není přece namístě donekonečna popisovat, co se nám nelíbí, ale jít a změnit to,” uzavírá Michal Kalina.

Příliš mnoho proměnných

THEA KRATOCHVÍLOVÁ
Maturitní ročník 2019

Zprávy v naší společné školní skupině dávaly jasně najevo, že výsledky mezinárodní IB maturity už dorazily. Ale já přitom stále nic. Nikde žádný e-mail. Začínala jsem být nervózní. Na získaném hodnocení záviselo mé přijetí na Cambridge. Potřebovala jsem dvačtyřicet bodů z celkově možných pětáctyřiceti, a přitom ještě maximální počet z matematiky. To nedávalo velký prostor pro zaváhání. Najednou mi na messengeru přistála zpráva od mého profesora. „You’ve done good girl,“ objevilo se na displeji. A pak druhá zpráva s mým výsledkem. Stálo tam: „45“. Plný počet.

Text je převzatý z knihy
Věda je odvaha

Můj dětský sen stát se jednou ředitelkou banky byl motivovaný filmy z toho prostředí. Pamatuji si třeba Dobrý ročník s Russellem Crowem v hlavní roli. Přestože jsem třeba ještě úplně nerozuměla tomu, co se v něm přesně odehrává, a přestože z čistě formálního pohledu hlavní hrdina pracoval v tradingu, pro nás to tehdy zkrátka byla banka. Líbilo se mi tamní prostředí, jak je dynamické. A také meritokratické, což jinými slovy znamená, že výsledky v něm jsou měřitelné a úspěch jedince záleží především na něm samotném, na tom, co přinese do týmu. A všude ta čísla. Čísla mě totiž fascinovala odjakživa.

V číslech je na rozdíl od slov všechno jasné, všechno tam vždycky najdete. Ve světě čísel mi bylo vždy komfortněji, protože jsem přesně věděla, kde jsem udělala chybu, a naopak, když jsem při řešení nějakého problému šla správným směrem, celou dobu jsem měla indikace toho, že se na té dobré cestě nacházím.

Dětství na Jesenicku

Zároveň mi odmala nechyběla ani touha zajímat se o všeobecné

povědomí, o to, co je všude okolo nás a proč a jak co funguje. Souvisí to i s tím, že tuhle zvědavost v nás naši rodiče hodně podněcovali. Byli rádi, když jsme se ptali na něco, co nám mohli vysvětlit, hodně interagovali.

A pak tu byly noviny. U nás doma na stole vždycky nějaké ležely, ať už Jeseňnický týdeník, ale třeba i Lidové noviny, Hospodářské noviny a mnohé další. Sotva jsem si dodělala úkoly do školy, ráda jsem je otevřela a začetla se do článků. Srozumitelnějším médiem mi pak byly dětsky orientované vědecké časopisy jako ABC. Stejně tak mě bavily knížky. Třeba povídky Na vlnách odvahy a dobrodružství rozhodně nebyly něčím, co by se dalo považovat za intelektuální literaturu, ale představovat si ty cesty po džungli mě do určité míry lákalo.

Zároveň jsme přece jen bydleli na vesnici, takže značná část aktivit mého dětství sestávala jednoduše jen z toho, že jsem se pohybovala v přírodě s kamarády. Nebyla jsem knihomol zavrtná někde doma v rohu. Četla jsem sice dost, ale moje dětství bylo v tomhle ohledu přirozeně balancované.

Rodiče říkali, že ještě s nástupem na základní školu jsem si sotva dokázala zavázat tkaničky u bot. Od druhé třídy, kdy jsme soutěžili o početního krále, už se ale začalo projevovat, že se s číselnými úkoly dokážu vypořádat rychleji než většina mého okolí.

V páté třídě už bylo jasné, že bych se měla posunout na víceletý gymnázium. Jenže u nás byl jen jeden lokální, kam chodila i moje o sedm let starší sestra a neměla úplně dobrou zkušenost ohledně toho, jak direktivně tam vyučující k žákům přistupovali. Byl to takový ten lehce zpátečnický přístup, kdy profesor je nadřazený, a cokoli řekne, je svatá pravda.

Ne že bych měla problém s autoritami, to není úplně můj případ, nicméně já i rodiče jsme vnímali, že stojí za to poohlédnout se i po jiné alternativě. Když jsme se pak o téhle možnosti bavili, rodiče si vzpomněli, že kdysi četli v novinách také o spuštění Open Gate. Vyrázili jsme na den otevřených dveří a já i rodiče jsme měli hned jasno, že tady to bude to pravé.

Tatka je pravoslavný kněz u nás na Jesenicku. Naše rodina sestává ze čtyř

děti a tráví hodně času pospolu, oproti dnešním běžným zvyklostem zřejmě až abnormálně.

Naši rodiče jsou velmi otevření, chápaví a netlačí nás směrem, jakým žijí oni. Předali – a stále předávají – nám základní hodnoty, ale i vzhledem k tomu, že i u nich se vztah k víře vyvinul až později v životě, chápou, že jde o proces, který si musí každý vyhodnotit sám. Dávají nám velkou svobodu. Necháávají nás směřovat, kam sami chceme, nevyžadují, abychom žili způsobem jako oni.

A zatímco dodnes nás všechny doma vždycky vítá hřejivá náruč, neměli naši problém pustit nás už jako malé z domu. V mém případě už v jedenácti letech, kdy jsem na Open Gate nastoupila. Tou dobou zřejmě ještě stále trval můj sen o bankéře, ale více než v konkrétním směřování fungoval jako symbol něčeho neurčitého, k čemuž jsem se posouvala.

Magické ypsilon na nástěnce

Někde jsem si přečetla, že nejlepší univerzity jsou v Americe, tak jsem se rozhodla, že půjdu tam, aniž bych pořádně tušila, co to všechno obnáší. Na školní nástěnce se tou dobou objevilo logo Yale, velké ypsilon v trojúhelníku, které mě pak několik let samo o sobě motivovalo, jen jsem kolem něho prošla.

Zahraniční vysokoškolské studium pro mě bylo reálné jen s využitím stipendia. To jsem získala od The Kellner Family Foundation, která mě podporovala už na Open Gate. Díky této nadaci jsem mohla pokračovat na Cambridge, která se postupně stala mým cílem. Představu Ameriky jsem opustila, protože jsem se postupně utvrdila ve směru, jaký mi je nejbližší. Ten souvisel s matematikou a z ní vycházející ekonomikou. Nebylo tak potřeba absolvovat takzvaný Liberal arts, americký bakalářský program, který vede studenty k experimentaci s jednotlivými předměty a jejich kombinací.

Perfektní přípravou pro Cambridge byla už jen samotná IB maturita, protože v rámci přípravy na ni jsem se věnovala matematice na úplně jiné úrovni, než jak je běžné na českých gymnáziích – která přitom stále mají skvělou úroveň, protože se tam jde hodně do hloubky. V rámci IB se ovšem navíc ještě kombinují různá témata, což mi zpětně přišlo jako skvělá příprava na to, co mě čekalo na univerzitě. Obrovský vliv na chápání věd i konkrétně na matematiku má už jen samotné kurikulum, podle něhož se na Open Gate učí. Nejprve jde o určitý mix českého a angloamerického, poslední dva roky už se ale vše učí výhradně v angličtině, a i předměty jako dějepis nebo zeměpis jsou vedené jinak, než je v Česku zvykem, není to tolik o faktech, ale daleko víc o tom jak a proč. Přesně tak, jako se přistupuje na Cambridge k ekonomii.

Vstát v šest, nebo klidně i v pět hodin ráno, zkontrolovat si pro jistotu některá základní fakta, vzorečky nebo souvislosti, a vydat se do školy. Tak vypadaly dny, kdy jsem skládala maturitu. IB totiž trvá zhruba měsíc, protože sestává z šesti předmětů, z nichž postupně absolvujete všechny zkoušky.

I proto jsem během maturity prakticky nedělala nic jiného, než že jsem se učila a spala. A ono obecně, celé závěrečné dva roky šli kamarádi a veškeré socializační aktivity hodně do útlumu, protože jsem potřebovala soustředit svoji pozornost směrem k přípravě na IB. Odměnou mi byl celkový výsledek maturity, kdy absolutní počet bodů získalo pouhých tři desetiny procenta studentů ze všech zemí. Díky tomu jsem se dostala na vysněnou Cambridge.

Příliš šedivá teorie

Na univerzitě jsem první dva měsíce sice žila v ohromném respektu z této instituce a tamního prostředí, každý den jsem byla buď v učebnách, nebo v knihovně a nechápala, jak se budu moci jednou vyrovnat všem těm lidem, které okolo sebe potkávám. Ale postupně mi došlo, že se dá najít i balanc mezi studiem, sociálním životem i sportem, kterým se pro mě stalo veslování. Spojit vše dohromady bylo hodně intenzivní, ale rozhodně se to vyplatilo.

Kolem mě tam byli neskutečně nadaní lidé. Moje kolej je nejvíce známá pro výuku matematiky a v ročníku jsme měli asi padesát spolužáků, z nichž jsem dobrou polovinu v životě neviděla. Přijeli, zalezli se učit na své pokoje a čtyři roky z nich prakticky nevyšli. Z těch ostatních ale většina, přestože to byli lidé na nepředstavitelné úrovni geniálního spektra, byla schopná normálně komunikovat a denně jsme spolu absolvovali spoustu nejrůznějších aktivit.

Právě tohle je ta parta, s níž jsme si potom užili i všechna ta období po zkouškách, kdy člověk sice určitou dobu podává maximální výkon, ale potom má i dostatečný prostor se za to odměnit. Všechny ty plesy, které vypadají tak honosně, jak si je člověk v daném prostředí představuje. Recepce v kolejních zahradách s ústřicemi a šampaňským, atrakcemi, diskotékou a do toho všichni v róbách a oblecích. Působí to do jisté míry jako prostředí šlechty.

Nezapomenu, jak jsme se spolu snažili dostat na jeden z plesů, na který se nám už nepodařilo získat lístky, jak jsme přelézali nějaké zidky, ale ostraha nás odhalila. Vybaví se mi ale třeba i jenom obyčejné výlety do Londýna, kde jsme spolu chodili po všech těch zajímavých místech.

Hodně mi do života dalo i zmíněné veslování. Měli jsme i super trenéry, které jsme nechtěli zklamat. Jednou se i stalo, že jedna holčička při závodě dostala astmatický záchvat a veslo jí vypadlo do vody, tak jsme zastavili s tím, že se holt nedá nic dělat. Stává se. Trenéři na nás ale začali křičet, že nikdy, nikdy se nevzdáváme. Tak jsme

to zase nahodili, holčička se nějakým záhadným způsobem rozdýchala a my ještě i ten daný závod nakonec vyhráli. Co člověk v takovou chvíli prožívá, co se o sobě dozví, je neopakovatelné.

Když jsem se na Cambridge v jednom ročníku rozhodla dělat čistou matematiku, během práce na jednom modelu jsem získala dojem, že už to je vyloženě moc. Matematika mě sice odmalíčka bavila, ale v tento moment, kdy se řešila jen v té čistě teoretické, analytické rovině, už jsem v ní nenacházela radost. Připadalo mi, že musím věnovat ohromné úsilí něčemu, co někteří jiní jednoduše viděli, co na ně vystoupilo, když se na daný problém podívali. Tehdy mi došlo, že není důvod, abych se tím trápila, když bych v tomhle ohledu světa stejně tolik nepřinesla.

Dostala jsem se do bodu, kdy bylo třeba vydat se určitým jasně daným směrem. Jestli se stát ekonometrem, který modeluje a definuje určité chování tím vědeckým, teoretickým způsobem, nebo jít cestou praktického využití svého ekonomického vzdělání. V našem oboru se to láme většinou tím, zda člověk pokračuje na magistra a potom na doktorát. To jsou ti teoretici.

„Značnou část dětství jsem trávil v přírodě s kamarády. Četla jsem sice dost, ale nebyla jsem knihomol zavrtný někde doma v rohu.“

Všechno, co akademici v mém oboru dělají, mi připadá zajímavé, jen ale v mých očích dlouho trvá, než se to poté otestuje v realitě. Sama mám radši co nejrychlejší zpětnou vazbu. Celkově mi pak připadá daleko dynamičtější skutečnost zejména v oblasti financí. Akademický život je také velice nevyzpytatelný, pozic na profesorská místa je velmi málo a člověk musí být prakticky geniální, aby se na ně mohl dostat. A i když geniální je, nemá nic jistého. Na můj vkus je tam příliš mnoho proměnných. Proto

jsem jako řada mých spolužáků po třetáku a bakalářském titulu nepokračovala dál, ale rozhodla se vědecký svět formálně opustit a zaměřila do ekonomické praxe, v mém případě do consultingu.

Od consultingu k financím

Consulting spočívá ve sbírání co nejvíce informací z nějakého segmentu a následné modelaci trhu, kvantifikování jeho hodnoty a predikci vývoje. Uplatní se zde logika, stejně jako komunikační dovednosti, ale právě i různé vědecké přístupy, které jsem díky univerzitě měla možnost poznat.

Nakonec jsem však consulting vyměnila čistě za finance. Specificky oblast private equity, které se dnes věnuji, umožňuje přímou aplikaci všech těch nasbíraných informací. Modelace je pouze první krok. Po něm přichází samotná transakce a zejména pak perioda „držení a zlepšování“ koupené firmy. Vybrala jsem si tak obor, kde to, co mě vždycky bavilo, koreluje s tím, co má také potenciál zajímavého výdělků.

Ředitelkou banky dnes nejsem. Ani vědkyní v tom smyslu, jaký si člověk v mém oboru představuje, tedy že bych někde sama u hustě popsaných tabulí vymýšlela řešení, na jaké ještě nikdo přede mnou nepřišel. Pouze vědecké poznatky aplikuji na něco, co je všude okolo nás.

Co je ale hlavní, když jsem před časem zase viděla Dobrý ročník, pocit, že prostředí, v jakém se pohybuje hlavní hrdina, mě přitahuje, se opět ozval velmi intenzivně. Teď ovšem i s tím vědomím, že se v něm do určité míry sama dnes pohybuji. A že jsem využila možnosti, které mi rodiče i nadace dali, a sama jsem se pokusila co nejvíce naplnit svůj potenciál.

JÁCHYM JAKUB KULHÁNEK

Maturitní ročník: 2025
Rodné město: Dub u Prachatic
Univerzita: Universität Tübingen, Německo
Odvětví: Komputační lingvistika

Pochází z malé obce u Prachatic, kde vyrůstal s rodiči a třemi dalšími sourozenci. Na Open Gate se dostal díky stipendiu od Nadace The Kellner Family Foundation, stejně jako jeho starší sestra. Zatímco ona studuje jadernou a částicovou fyziku na ČVUT, Jáchym v roce 2025 nastoupil ke studiu komputační lingvistiky v německém Tübingenu.

K tomuto oboru, který se zaměřuje na zpracování lidské řeči pomocí programování, se dostal přes svůj dlouhodobý zájem o jazyky, zejména japonštinu. „Už od dětství, kdy jsem se věnoval karate, mám vztah k japonské kultuře. Svou vizuální stránkou mě nejvíce fascinuje znakový systém kandži, jehož osvojení pro mě bylo výzvou. Během studia na Open Gate jsem se proto ve volném čase začal učit japonsky,“ vzpomíná Jáchym, který v japonštině nakonec dosáhl druhé nejvyšší úrovně oficiálních jazykových zkoušek (JLPT – N2).

Vedle matematických a logických soutěží reprezentoval školu i v různých lingvistických olympiádách: Online Olympiad in Linguistics, Asia Pacific Linguistics Olympiad nebo v České lingvistické olympiádě, v níž se v rámci Česka opakovaně dostal mezi desítku nejlepších. „Účasti v českých i mezinárodních lingvistických

soutěžích mě dovedly k analytickému pohledu na jazyk jako na systém nejrůznějších zákonitostí a pravidel. Od toho už byl jen krůček k mému univerzitnímu oboru,“ popisuje svoji cestu ke studiu lingvistiky.

Komputační lingvistika se nachází na pomezí mezi humanitními a exaktními vědami a nabízí překvapivě širokou škálu praktického využití. Od strojového překladu a korektury textu až po vývoj umělé inteligence. Po dokončení studia by chtěl Jáchym své znalosti zúročit při zpřístupňování nejnovějších technologií pro méně rozšířené jazyky, zejména češtinu.

ONDŘEJ SITTA

Maturitní ročník: 2010
Rodné město: Zábřeh
Univerzita: University of Exeter, Velká Británie
Odvětví: Marketing

Na koleje Open Gate přestoupil v 15 letech z pražského Gymnázia Jaroslava Seiferta. A byla to změna, která mu pomohla zjistit, v čem je dobrý. „Na předchozím gymnáziu, kde byl akademický úspěch založený na memorování informací, jsem patřil k průměru. Studium na Open Gate ale kladlo důraz na mnohem širší paletu dovedností. Šlo spíše o to věci pochopit. Umět přemýšlet. Nacházet kreativní řešení. Najednou jsem začal vynikat a budovat si tak i lepší sebevědomí. To mi hodně pomohlo na univerzitě i později v práci,“ říká Ondřej.

Do Open Gate se dostal díky mamince, která ho vzala do Babic na Den otevřených dveří. „Vize, prostor, uniformy – pamatuji si, že mě všechno strašně zaujalo. Jediný otazník panoval nad výší školného. Žil jsem jen s maminkou a moc peněz jsme neměli. Naštěstí jsem získal podporu od nadace Kellnerových, která mi výrazně pomohla i později při studiu na univerzitě ve Velké Británii,“ vzpomíná.

Na Open Gate začal organizovat meziškolní florbalový turnaj a pracoval i ve školní kavárně. A právě mimoškolní aktivity mu pomohly rozvíjet důležité dovednosti. „Budoval jsem si kompetence, které jsou v reálném světě mnohem užitečnější než klasické učení. Organizační dovednosti, leadership, kreativitu nebo třeba prezentační dovednosti. Těžím z toho do teď.“

Po maturitě se spolu s tehdejší spolužačkou Dessi, dnes manželkou, se kterou má dva syny, přihlásili na pět britských univerzit. Přijali je na všechny. Nakonec vystudoval obor Management with Leadership na University of Exeter a v rámci studií strávil rok i na University of Adelaide. Tam objevil svět marketingu, což následně určilo jeho další směřování.

Po škole zůstal ve Velké Británii a dva roky pracoval v lokální digitální agentuře. Po svatbě se s manželkou vrátil do Prahy a nastoupil do společnosti Seznam.cz, kde se časem začal věnovat nativní reklamě a obsahu. Zůstal zde nakonec 8 let, stál u vzniku oceňovaného Seznam Brand Studia a získal titul osobnost nativní reklamy. V roce 2025 se osamostatnil a dnes pod vlastní značkou elev/te by /\ndy dělá konzultace a organizuje kreativní a mediální workshopy.

A jak po letech vzpomíná na Open Gate? „Strašně rád se do Babic vracím. Alespoň jednou ročně v rámci nějakého sportovního turnaje. A i když mám vždycky radost, že můžu ve volejbalu porazit místní legendu Luďka Michalíka, stejně tak mě baví postavit se do florbalové branky a nechat si nasázet kopy gólů od další generace mladých ‚Opengejtáků‘, kteří mi vždycky připomenou, jak ten čas letí.“

JASMÍNA ŠVARCOVÁ

Maturitní ročník: 2021
Rodné město: Liberec
Univerzita: Trinity College Dublin, Irsko; Diplomatische Akademie Wien, Rakousko
Odvětví: Mezinárodní vztahy

Pochází ze severních Čech, vyrůstala pouze s maminkou. Dnes žije ve Vídni, kde studuje magisterský obor Advanced International Studies na Diplomaticke Akademie. Ke studiu v zahraničí ji nasměrovalo gymnázium Open Gate, které jí podle jejích slov bez přehánění změnilo život. „Otevřelo mi obzory, které jsem ani netušila, že existují. A vždy za to budu nesmírně vděčná,“ říká Jasmína Švarcová.

O škole v Babicích se dozvěděla díky mamince, která na jiném gymnáziu učila studenta, jenž právě na Open Gate přestoupil. Sama nejprve absolvovala první dva roky víceletého gymnázia v Liberci, ale možnost studia na Open Gate ji nenechala chladnou. A tak se rozhodla na školu přihlásit.

Následující roky považuje za nejvíce formativní čas ve svém životě. „Škola mi dala neuvěřitelnou příležitost realizovat se v oblastech, které mě bavily – ať už to byly akademické kluby tvůrčího psaní nebo humanitních věd či podpora v dějepisné olympiádě a předmětech, které jsem se později rozhodla studovat na vysoké škole. Vzpomínky na školu, stejně jako nádherná hluboká přátelství, která jsem tam navázala, mi do života stále přináší radost a velkou inspiraci,“ vzpomíná Jasmína.

Po maturitě se přestěhovala do Irska, kde s podporou Nadace The Kellner Family Foundation vystudovala bakalářský obor Joint Honours History and Political Science na Trinity College Dublin. „Open Gate a především IB program mě na studium na univerzitě připravily opravdu skvěle. Psaní dlouhých esejí, kritická analýza zdrojů, odborná terminologie například v historii, to vše se mnozí spolužáci teprve učili, zatímco já jsem do vysokoškolského studia vklozla lehce,“ popisuje Jasmína.

Studium v Irsku dokončila v roce 2025 a nyní pokračuje ve zmíněné Vídni. Mimo to ale působí i jako instruktorka online kurzů historie pod záštitou Centra pro talentovanou mládež a pro centrum spoluvytváří také kurz mezinárodních vztahů pro středoškoláky. Spolu s Janem Hrebíkem, svým spolužákem z Open Gate, se angažuje také jako mentorka v Yoda Mentorship Programme, kde se nyní individuálně věnuje jednomu českému středoškolákovi, kterému předává své zkušenosti.

DAVID VÝBOCH

Maturitní ročník: 2010
Rodné město: Nymburk
Univerzita: Abertay University, Skotsko
Odvětví: Vzdělávání

Davidovo dětství nebylo jednoduché. Vyrůstal jen s maminkou a bratrem a po několika letech strávených na ulici a ubytovnách skončil jako jedenáctiletý z vlastního rozhodnutí v Dětském domově v Novém Strašecí. Tam se poprvé dozvěděl o Open Gate. Ačkoli

původně nebyl mezi dětmi, které se měly o studium na nově otevřeném kolejním gymnáziu ucházet, přihlásil se na přijímací zkoušky nanečisto. V nich uspěl a získal stipendium od nadace rodiny Kellnerových.

Na následující roky se jeho novým domovem staly školní koleje. Na nich bydlel stejně jako všichni ostatní studenti z první generace Open Gate, než se škola otevřela i dojíždějícím „dením“ studentům.

Podle vlastních slov se na Open Gate naučil hlavně kriticky přemýšlet, testovat svoje limity a postavit smysluplný plán, ať jde o jakoukoliv životní situaci. „Samozřejmě jsem se také naučil téměř perfektně anglicky a vyzkoušel přes padesát kroužků, aktivit a sportů. Gymnázium mě připravilo i na pozdější studium na univerzitě. Snadno se mi studovaly obsáhlé výzkumy a eseje výstupy a prezentace se pro mě staly přirozeností. Mluvit s lidmi a před skupinou nebyl vůbec problém,“ popisuje David, který po maturitě zamířil na Abertay University ve Skotsku, kde vystudoval sport a psychologii.

Po dokončení studií se vrátil do Česka a se snoubenkou, s níž je už přes deset let, dnes žije v Praze. Našel se v oblasti vzdělávání a práce s dětmi. „Zpočátku jsem se věnoval trenérství bojových sportů, atletiky a fotbalu a zároveň jsem byl vychovatelem v dětských skupinách a školkách. Pracoval jsem také jako soukromý lektor angličtiny a doučovatel všech předmětů ZŠ. Poslední roky jsem učitelem angličtiny, češtiny a tělocviku, družinářem a vedoucím kroužků na jedné pražské základní škole,“ shrnuje David a s hrdoostí dodává, že devátá třída, kterou nedávno dovedl jako třídní učitel do konce školní docházky, měla stoprocentní úspěšnost přijetí na střední školy.

David říká, že „dostat v životě šanci je požehnání, pokud ji rozeznáte.“ A s vědomím toho, jaké možnosti se mu díky studiu na Open Gate otevřely, dnes sám pomáhá dalším dětem na jejich životní cestě. „Obecně se věnuji dobrovolné činnosti a dětem. Kromě školy a sportu pomáhám třeba začínajícím rapperům s technikou a nabízím své studio k nahrávání zadarmo.“

ŠIMON PODHAJSKÝ

Maturitní ročník: 2011
Rodné město: Praha
Univerzita: Yale University, USA
Odvětví: IT

V průběhu studia na pražském Gymnáziu Nad Alejí snil o tom, že po maturitě půjde studovat na Yale, jednu z nejlepších univerzit světa. Připravoval se na to, že cesta na zahraniční univerzitu bude nutně náročná a osamocená. „Pak jsem ale na Pražském studentském summitu potkal tehdejší studenty Open Gate, kteří mi vysvětlili, jak jejich škola systematicky zpřístupňuje studium v zahraničí,“ vzpomíná Šimon.

Vedle přípravy na studium v USA ho na Open Gate lákal také IB program. „Hrozně jsem chtěl přejít z českého školství na mezinárodní maturitu. Psaní esejí! Výběr předmětů, ve kterých lze jít do hloubky, včetně ekonomie! Prostě paráda,“ říká Šimon. Přestup na Open Gate mu nakonec umožnilo částečné stipendium od The Kellner Family Foundation, a v septimě se tak z Prahy stěhoval na koleje do Babic.

Jak na dva roky na Open Gate vzpomíná? „Byla to příležitost, jak potkat špičkové učitele a kapacity ve svém oboru. A také extrémně zajímavý sociální experiment v tom, jak přežít v malém kolektivu pod obrovským tlakem. Když na to teď vzpomínám, docela se to podobá prostředí malých startupů, ve kterých teď operuji,“ popisuje dnešní specialista na data, aplikovanou umělou inteligenci a strojové učení.

Po maturitě Šimon skutečně zamířil do Connecticutu na Yale. Na slavné univerzitě patří do tzv. Ivy League, skupiny osmi elitních univerzit na severovýchodě USA, vystudoval obor Kognitivní vědy. A absolvování IB maturity se mu během studia bohatě vrátilo. „Mezinárodní maturita byla rozumnou přípravou na akademickou úroveň očekávanou na Yale (což neznamená, že jsem se pořád neměl co učit). Také celková atmosféra Open Gate se svou podporou individuální motivace a tlakem na výkon byla rozumně dobrou aproximací atmosféry Ivy League, ve které se každý tlačí na pokraj sil,“ hodnotí. Jeho cesta na Open Gate a Yale nakonec inspirovala i mladší sestru Terezu, která obě náročné školy absolvovala o několik let později také.

Po ukončení univerzitního studia se Šimon věnoval výzkumu v oblasti neurověd a neuroekonomie. Zpočátku přímo na Yale a poté čtyři roky v Kalifornii. Když pak nakonec usoudil, že základní výzkum není pro něj, přesunul se do IT průmyslu a vrátil se do Česka. Tady se vedle startupů a projektů v AI branži angažuje také v představenstvu Asociace debatních klubů, jako lektor v Czechitas a ve volném čase si vymýšlí slova, která „zatím neexistují, ale měla by“.

NICOLAS IVANOV

Maturitní ročník: 2024
Rodné město: Praha
Univerzita: University College Dublin, Irsko; Masarykova univerzita, ČR
Odvětví: Právo

Přestože se mu ze základní školy na pražském Žižkově na osmileté gymnázium původně odcházet nechtělo, nakonec na něj přestoupil. Rozhodující bylo, když při vyhledávání nejlepších škol v Česku narazil na Open Gate. „Zaujala mě výuka jazyků a výsledky v přijímacích zkouškách na univerzity. Líbilo se mi i to, že škola měla větší přístup k zahraničním učitelům a rozsáhlé zázemí pro mimoškolní aktivity. Napsal jsem do Open Gate nejprve na sociálních sítích a poté emailem, a dozděděl jsem se, že se v sekundě uvolnilo místo,“ popisuje Nicolas svou cestu do Babic. Samotné přijímačky už podle něj byly poměrně zvládnutelné.

Na Open Gate bydlel, stejně jako ostatní studenti podporovaní nadací rodiny Kellnerových, na školních kolejích. Bavila ho tam nejen komunita nadaných a motivovaných studentů, kteří se navzájem snažili zlepšovat, ale také mezinárodní rozměr. „IB program a zahraniční učitelé dávali výuce jiný přístup než jen biflování a zkoušení u tabule. Naopak podporovali to, co mi přijde ve vzdělávání nejpodstatnější – schopnost vyjádřit se a kriticky přemýšlet,“ říká Nicolas.

Dnes studuje právo v irském Dublinu a souběžně také dálkově na Masarykově univerzitě v Brně. K oboru ho nasměrovalo debatování, ve kterém na Open Gate exceloval. Stal se kapitánem národního debatního týmu, vyhrál cenu za nejlepšího řečníka univerzitního debatního mistrovství i cenu za 8. nejlepšího středoškolského debátéra Evropy. Oblíbenému debatování se věnuje i dnes na University College Dublin – je vedoucím místního debatního klubu. Vedle to se stal také hlavním trenérem České národní reprezentace v debatování.

Kromě debatování založil Nicolas během studia na gymnáziu dvě neziskové organizace a dodnes fungující Olympiádu mediální gramotnosti, která rozvíjí kritické myšlení a práci s dezinformacemi u žáků na 700 základních školách po celém Česku.

JAN HREBÍK

Maturitní ročník: 2021
Rodné město: Ústí nad Labem
Univerzita: University College Dublin, Irsko; ETH Zürich, Švýcarsko
Odvětví: Chemie

Zlomovým bodem Honzovy životní cesty byla jeho účast v krajském kole Logické olympiády v Ústí nad Labem. „Open Gate a Nadace The Kellner Family Foundation byly už tou dobou hlavními partnery soutěže a mě opravdu zaujaly jejich letáčky, které jsem si tehdy odnesl. Postupně jsem se o školu začal víc zajímat a v páté třídě jsem byl do Babic přijat,“ vzpomíná.

Školní koleje, na které se v roce 2013 přesunul, se rychle staly jeho druhým domovem. „Díky kolejnímu životu jsme žili komunitně. Sdíleli jsme nejen pokoje, ale i rytmus dne, odpolední kroužky, společné projekty. Blízko jsme měli i k vychovatelům, kteří nehráli roli ‚dozoru‘, ale spíš průvodců. V dobrém slova smyslu často suplovali rodiče, když jsme byli ještě malí, a později přirozeně ustupovali do role partnerů a opory. A pak tam byla celá škála sezonních událostí, které jsme si tvořili sami: od pálení čarodějnic s táborákem, přes vánoční zpívání v hale kolejí až po oslavy svátků a narozenin. Tyto okamžiky byly možná nenápadné, ale postupně z nich vyrostla přátelství, která trvají dodnes,“ vzpomíná Honza.

Po maturitě absolvoval bakalářské studium na University College Dublin v Irsku, kde se věnoval udržitelné chemii. V akademickém roce 2025/26 pak nastoupil na magisterské studium

na ETH Zürich, jednu z nejlepších univerzit světa. Jeho studijní obor Management, Technology and Economics je určen absolventům přírodovědných oborů, kteří chtějí vědu propojit s jinými oblastmi.

Na studium na náročných univerzitách byl podle svých slov z Open Gate připravený dobře. „Nejen co se týče znalostí, ale hlavně dovedností – kriticky uvažovat, myslet v souvislostech, umět se učit, prezentovat, argumentovat. Nespornou výhodou byla také jazyková vybavenost,“ jmenuje Honza.

Ve výčtu vzpomínek na léta na gymnáziu v Babicích zmiňuje také důraz školy na mimoškolní aktivity zaměřené na okolí. „Open Gate mi od prvních ročníků vštěpovala zájem o komunitu. Na gymnáziu i univerzitě jsem se podílel na organizaci studentských spolků, za což jsem dokonce dostal cenu rektorky za přínos univerzitní komunitě. To je obrovské uznání, kterého se ročně dostane jen dvaceti studentům z celé čtyřicetitisícové univerzity,“ zmiňuje Honza. Jedním dechem dodává, jak moc je vděčný všem lidem, kteří ho na jeho cestě doprovázeli. „Chtěl bych poděkovat své rodině, učitelům i spolužákům, kteří se postupem času stali mojí téměř druhou rodinou.“

Jmenný seznam absolventů gymnázia Open Gate 2005–2025

2009*

Dana Blechová
Alžběta Bočková
Petr Bulka
Martin Ciklamini
Branko Černý
Diana Doleželová
Adéla Fleková
Jakub Gazárek
Matěj Heinzl
Josef Hofman
Ivo Horák
Kamila Hrušková
Darek Jakubowicz
Pavla Jirková
Jan Liška
Zuzana Marková
Maxim Nesázal
Pavla Poláčková
Milan Svoboda
Kateřina Šimečková
Jakub Váchal

2010

Vojtěch Baštýř
Werner Bernatík
Jiří Bobek
Viktor Brejcha
Jaroslav Čech
Barbora Flégelová
Kateřina Hejtmánková
Romana Kašparová
Zuzana Matiašová
Michael Moravec
Marcel Neuberger
Petra Pacoňová
Jakub Plesník
Ondřej Sitta
Marek Svoboda
Dessislava Tatcheva
Sarah Tomášková
Klára Tučková
Markéta Tučková
Jolana Venenyová
David Výboch

2011

Barbora Adlerová
Kateřina Bošková
Jan Brskovský
Jáchym Hořejš
Tomáš Chvátal
Nora Irlingová
Martin Kalábek
Ema Kulová
Michaela Nováková
Šimon Podhajský
Marie Salomonová
Michal Smetana
Barbora Sommersová
Václav Soukup

2012

Simona Benedetti
František Berger
Jan Fleischmann
Hana Hurychová
Jan Chalupný
Martin Jaroš
Martin Kábrt
Michal Kalina
Ondřej Malinský
Ondřej Mareček
Zuzana Matějková
Anna Mikolášková
Eva Musilová
Kamila Petrů
Vanessa Plavjaniková
Patrik Procházka
Anežka Svobodová

2013

Beatriz Gonzálezová
Kristýna Hřibalová
Nikol Chadimová
Filip Chalupa
Nikola Jaškeová
Zdeněk Kutil
Zuzana Leopoldová
Sára Lukešová
Nikola Marková

Jakub Musil
Libor Mysliveček
Tereza Navrátilová
Pavel Nicolas Samčenko
Anna-Marie Ševčíková
Jiří Vebr
Petr Vecko
Roman Vuchtrl

2014

Ivana Blašková
Vít Dupák
Eva Eollosová
Alinuur Hassan
Lukáš Chalupa
Jiří Jízdny
Lucie Krumpholcová
Tomáš Kulík
Viktorie Licková
Ján Michalčák
Andrea Mikulandová
Tuan Anh Pham
Paulina Purcan
Martin Svoboda
Tomáš Titěra
Eva Vaňková
Michal Vinárek

2015

Ibolya Běláková
Kristina Benedetti
Sára Ehrlihová
Kristýna Fišerová
Nina Fuchsová
Juliana Gardošová
Karolína Horská
Markéta Hrehorová
Tereza Janková
David Jaroš
Karolína Kolářová
Dominika Kouřilová
Ondřej Kvapil
Saskia Litvinová
Sára Poštulková
Matyáš Příbaň

Jolana Scholzová
Dominika Trčková
Jiří Třebický
Jakub Zajíček
Joshua Zrzavý

2016

Daniel Andrlé
Mikuláš Benda
Michaela Flegrová
Maršel Hembrom
Martin Jeřábek
Lukáš Kotlár
Vlastimil Kotrbatý
Jan Krajník
Andrea Kulaviaková
Petr Maňas
Jana Murmaková
Denisa Nová
Tomislav Procházka
Marek Skalník
Barbora Stejskalová
Michaela Zemachová
Adéla Zíková

2017

Aišvarja Eassey
Adrián Hatla
Ondřej Kostka
Jakub Kunčák
Leoš Malec
Filip Mannheim
Tereza Milošová
Michaela Mrázková
Dora Orlická
Tereza Pásková
Maria Pavlovec
Jan Petrů
Tereza Podhajská
Adam Polánek
Debora Poštulková
Mariana Scholzová
Veronika Šilhanová
Pavel Vondráček

2018

Veronika Lee Barnhartová
Nikolas Bihary
Robert Bihary
Dominik Bureš
Jan Ferbr
Michaela Grapenjuková
Pavčina Havránková
Marie-Magdaléna Kernalová
Magdalena Kolomazníková
Vladimír Kuliš
Václav Benedikt Loula
Alžběta Novosadová
Sára Paštiková
Mikuláš Plešák
Lucie Poláková
Matěj Šindelář
Hana Tyburcová

2019

James Alexandr Carr
Adéla Chroustová
Tereza Jakoubková
Alžběta Janečková
Jakub Kára
Václav Kerekanič
Thea Kratochvílová
Radim Kurka
David Ličko
Johana Lukešová
Michal Medek
Anna Michopulu
Maria Michopulu
Johan Rott
Matěj Šmidberský
Tea Vulasová
Natalie Žalmanová
Martin Žilka

2020

Daniel Archalous
Petr Bartoš
Matyáš Bosák
Nicole Anna Čumbová
Klára Dančáková

Annie Drbal
Karolína Endrlová
Emmanuela Evgeniou
Josef Frühauf
Filip Haltmar
František Heřmánek
Eliška Horníčková
Karolína Hrabalová
Tereza Chárová
Sára Komeščíková
Helena Kosová
Sára Latif
Darina Lisichkina
Ondřej Luka
Sofie Lukeš
Markéta Malcová
Veronika Malcová
Linda Miková
Lucie Mišková
Sarah Muldoon
Jiřina Porubová
Filip Prokeš
Matěj Rendla
Laura Říhová
Helena Severová
Anna Julie Skřivánková
Alexandr Sušic
Suren Škardová
Ondřej Šmejč
Jakub Urbánek
Kristina Urbánková
Veronika Vařáková

2021

Petr Dobiáš
Veronika Dolejší
Jáchym Doležal
Josefína Dušková
Tomáš Dyrč
Alexandr Fedorov
Antonín Fronc
Filip Hlavinka
Pavčina Hrachovcová
Jan Hřebík
Klára Churá

* první absolventi gymnázia maturovali v roce 2009

Adéla Janovská
Michaela Kopřivová
Jakub Magyarics
Anne-Maria Matejas
Michal Míšek
Šimon Jakub Mráz
Lauren Muldoon
Jenifer Němcová
Kryštof Orság
Marek Paštika
Elizabeth Pavlovec
Paris Pešková
Eliška Procházková
Valeria Pytjuk
Daria Rodina
Fabian Rott
Viktor Říha
Filip Šindelář
Bertram Škařupa
Jasmína Švarcrová
Šárka Táborová
Bronislav Theuer
Václav Trpišovský
Kateřina Vaňková
Kateřina Magdalena Vyšanská
Nicolas Wichert

2022

Adéla Archalousová
Eva Beranová
Timothy Böhm
Tereza Marie Cermanová
Kryštof Ditz
Radim Dvořák
Magda Fabičovicová
Barbora Fojtíková
Merlin Asher Garbini
Jan Hladík
Tomáš Lambert Hošťálek
Jakub Jersenský
Adéla Kovářová
Natálie Krubnerová
Martin Kubíček
Miloslava Macková
Patrik Mikulanda

Natálie Nedělková
Elizabeth Jitka Olšanská
Albert Popov
Jolana Prokešová
Kateřina Roušarová
Vilém Rožek
Václav Růžička
Kateřina Rybníčková
Julie Sedláková
Josef Schneider
Veronika Steklá
Eliška Stránská
Sandra Jasna Sušicová
Zuzana Šaterová
Alžběta Šmidberská
Karolína Špačková
Antonín Štefka
Jáchym Valeš
Dominik Zeman

2023

Anthony Bawia
Ema Bažantová
Daniel Borkovec
Yannick Borovič
Jitka Burianová
David Michael Čumba
Michal David
Samuel Dvořák
Valentýna Dvořáková
Anna Marie Gutová
Jan Holický
Zuzana Horská
Karolína Kovaříková
Natan Kratochvíla
Michal Kubala
Amálie Anna Kulhánková
Petr Kužela
Maxim Lisichkin
Matyáš Louda
Martin Libor Matura
Michal Mika
Ema Nebuželská
Šárka Neumannová
Matthew Novák

Sára Nováková
Vojtěch Pavrovský
Klára Pešková
Sofie Popova
Michaela Rendlová
Lenka Sikorová
Oliver Škařupa
Mikuláš Škorpil
Josef Svatopluk Vávra
Kristýna Veverková
Václav Vostoupal
Nikita Zahranjnyj

2024

Viktorie Anna Babická
Vanesa Bártová
Mikuláš Bolcek
Evelyn Deliš
Stanislav Dvořák
Jan Fišer
Pavel Galyaš
Filip Gross
Petr Havlík
Filip Höfinghoff
Jakub Maxmilian Hošťálek
Adam Chára
Nicolas Ivanov
Jan Kadaník
Leticia Koops
Jan Kopřiva
Natálie Králová
David Lovětínský
Matěj Marek
Alex Mesenský
David Mikulanda
Gabriela Jessika Penfold
Andrea Pokorná
Leonardo Ruberto
Daniel Strnad
Richard Švejda
Kateřina Švejdová
Barbora Votlučková
Sergej Žukov
Varvara Žukova

2025

Daniel Adamec
Kilian Benroth
Julie Brodová
Timofey Burimskiy
Martin Čapek
Aneta Ditzová
Maximilien Dunovský
Johana Höfinghoffová
Adéla Horáková
Josef Horálek
Adam Christl
Rostislav Janovský
Nikita Jetmarová
David Jirásko
Tomáš Jirmann
Kryštof Kadaník
Amélie Anna Kodymová
Jáchym Jakub Kulhánek
Barbora Langerová
Adam Ledvinka
Karolína Mařincová
Kateřina Kristýna Matějková
Nicol Mílová
Kateřina Mourková
Alice Nebuželská
Nicolas Nezval
Daniela Obryska
Ivan Pavlovec
Nela Řeháková
Matyáš Sedláček
Vojtěch Sedlák
Silvie Slámová
Sára Sniegonová
Josef Stejskal
Veronika Šaterová
Tadeáš Týc
Martin Urban
Sára Marie Veselá
Hana Magdalena Zejdová
Veronika Zemancová

Příběh školy

Historie Open Gate

2002 Renáta a Petr Kellnerovi zakládají Nadaci Educa (později sloučená s The Kellner Family Foundation). S vizí poskytnout kvalitní vzdělání dětem bez ohledu na jejich sociální status začíná příprava projektu nové kolejní školy Open Gate.

2005 V září gymnázium Open Gate přivítalo své první studenty. V zahajovacím školním roce nastoupili mimořádně nejen do primy, ale také do sekundy, tercie, kvarty a kvinty.

2011 Open Gate otevírá vedle gymnázia také první stupeň základní školy.

2014 Školní budovy procházejí rozsáhlou rekonstrukcí. Nejvýraznější změnou je nová fasáda gymnázia s dřevěným obložením.

2019 Škola rozšiřuje prostory knihovny a otevírá nové učebny pro výuku jazyků, robotiky a hudební i výtvarné výchovy.

2002

2004–2005 Na okraji střeďočeské obce Babice probíhá výstavba školního kampusu Open Gate.

2005

2009 Po čtyřech letech studia skládají v květnu studenti Open Gate první maturity.

2009 Open Gate získává akreditaci International Baccalaureate Diploma Programme pro mezinárodní maturitu IB.

2009

2012 Školní areál se rozšiřuje o novou budovu základní školy a multifunkční halu pro sportovní i společenské aktivity.

2012 Od školního roku 2012/2013 otevírá gymnázium Open Gate místo jedné třídy nově vždy dvě třídy v ročníku. K primě A tak přibývá i prima B.

2011 2012

2014

2017 Na Open Gate zahajuje činnost specializované Poradenské centrum. Studentům poskytuje konzultační služby od kariérního poradenství až po systémovou péči o nadané.

2017

2019

2024 Od školního roku 2024/25 nabízí škola ve spolupráci s Nadací The Kellner Family akademická stipendia pro mimořádně nadané studenty z běžných rodin.

2024

Ředitelé Open Gate

2004–2006
Alena Kiliánová

2006–2007
Petr Albrecht

2007–2017
Peter Nitsche

2017–2020
Kateřina Kožnarová

2020–2022
Petr Šlemenda

2022–současnost
Petra Dobešová

20 let Open Gate v číslech

414

celkový počet absolventů
gymnázia Open Gate

60 %

podíl absolventů, kteří ve studiu po
maturitě pokračovali na univerzitě
v zahraničí

20

počet studentů ve třídách
na gymnáziu

492

počet certifikátů Mezinárodní
ceny vévody z Edinburghu
(DOFE), které studenti získali

849 mil. Kč

celková výše stipendií, která
studentům Open Gate věnovala
nadace rodiny Kellnerových

291

počet žáků, kteří prošli
ZŠ Open Gate

40 000

počet knih ve školní
knihovně

8,5 ha

rozloha kampusu
Open Gate

275

počet studentů, kteří
pocházeli z dětských domovů,
pěstounské péče a neúplných
rodin

9

počet studentů, kteří získali
v IB maturitě maximální počet
45 bodů

36,3

průměrné skóre IB maturity
studentů Open Gate

Každému dítěti bych přála projít touto školou

HANA HALFAROVÁ

Práci s ohroženými dětmi zasvětila celý život. Jako klíčová žena nadace rodiny Kellnerových vybírala Hana Halfarová pro Open Gate pozemek, učitele i první studenty. Ty pak provázela od primy až k maturitě a poté i během studia v zahraničí. Jak říká, škola pro ně byla šancí vymanit se ze začarovaného kruhu.

Kde začala vaše cesta k Open Gate?

Na počátku to byla shoda náhod. Celý život jsem pracovala jako klinická psycholožka a se školstvím jsem neměla žádné zkušenosti. V roce 2002 jsem ale zrovna končila své působení v dětském krizovém centru Zuzany Baudyšové a od své kamarádky jsem se dozvěděla, že manželé Kellnerovi hledají člověka pro svůj záměr založit novou kolejní školu. Do té doby jsem jejich rodinu neznala, ale když jsem se s paní Kellnerovou poprvé setkala a poslechla si její vizi nové školy, ten projekt mě vyložene nadchl.

Co vás na projektu zaujalo?

V předchozí praxi jsem často pracovala s rodinami, které měly hluboko do kapsy. Maminka řešila, jestli může koupit pacholík nebo jen rohlík, aby vystačila s penězi. Chodila jsem i na návštěvy přímo do rodin, takže jsem viděla, jak na tom tyto děti skutečně jsou. Že doma nemají počítače, nedostanou se do divadla, nemají knihy, nechodí na kroužky, protože na to rodiče prostě nemají peníze. Viděla jsem, jak je pro některé rodiny život složitý. A přitom měly doma chytré děti, které by mohly studovat a z tohoto začarovaného kruhu, ze sociální bubliny, ve které žijí, se vymanit. Open Gate jsem viděla jako šanci.

Jak se projekt Open Gate rodil?

Začátky byly hektické, ale ohromně krásné. Všichni na to rádi vzpomínáme. V roce 2002 vznikla v souvislosti s Open Gate Nadace Educa. Začínali jsme v malém týmu, pár lidí sedělo

ve dvou místnostech v Gotthardské ulici na Praze 6. Zpočátku jsem řešila úplně všechno, měla jsem ale štěstí na výborné kolegy a zejména asistentky Ilonu Vuchtrlovou, později Pavlu Hořinkovou.

Angažovala se v projektu přímo i Renáta Kellnerová?

Paní Kellnerová tou dobou řešila Open Gate v podstatě denně. Seděla s námi ve vedlejší kanceláři a probírali jsme spolu informace z každé cesty, ze které jsem se vracela.

Jak se stalo, že škola vyrostla zrovna v Babicích?

Původně se zvažoval pozemek na Křivoklátsku. To nám ale připadalo dost daleko, hledali jsme spíše něco v okolí Prahy. Objeli jsme řadu pozemků, než jsme našli to správné místo. Pamatuji si to jako dnes. Bylo třináctého srpna 2002, právě kulminovala povodeň a my jsme objevili pozemek v Babicích. Hned jsem věděla, že je to ono.

Co bylo dál?

Než se škola začala stavět, bylo potřeba vyřídit všechna povolení. To byl běh na dlouhou trať. Potom už to ale šlo rychle a škola byla postavena za 15 měsíců. Já jsem se mezitím věnovala administrativní práci kolem. Studovali jsme fungování různých kolejních škol v zahraničí, podílela jsem se na výběru učitelů a jezdila jsem po celé republice.

Kvůli vyhledávání budoucích studentů?

Přesně tak. Nejdříve jsem zamířila na Ministerstvo práce a sociálních věcí, pak na Ministerstvo školství a do jednotlivých krajů, okresů a konkrétních zařízení, hlavně do dětských domovů. Vysvětlovala jsem jim, že vzniká nová kolejní škola pro nadané motivované děti, a zjišťovala, jestli v jejich okolí mají nějaké, které by tam poslali. Většinou jsem se setkávala s kladným přijetím, ale taky se mi stalo, že jsem odjížděla s pláčem. Někdy říkali, že tomu nerozumíme, a ať dáme peníze raději přímo jim.

Lidé, se kterými jste se potkávala, projektu nevěřili?

To byly spíše jednotlivé případy. Musím říct, že v drtivé většině jsem uspěla. Hodně pomohlo i to, když jsme s tehdejší učitelkou Petrem Chárou

představili Open Gate v televizi Nova. K prvním přijímačkám nakonec přišlo přes 400 zájemců o studium.

Jak jste s dětmi, které pocházely z ekonomicky znevýhodněného prostředí, ve škole pracovali?

Tyto děti mají určité potřeby a bylo nezbytné se jim věnovat. Byl nutný opravdu individuální přístup, což bylo pro některé učitele náročné. Nejen ve vyučování, ale i na kolejkách, které se pro studenty staly novým domovem.

Byl o Open Gate zájem i ze strany dětí z běžných rodin?

Ano. Na počátku ovšem na gymnáziu přicházela naprostá většina studentů přes nadaci. Děti, kterým vysoké školné platili rodiče, bylo na škole jen deset. Lákal je hlavně bilingvní program. Jejich počet se časem zvyšoval a musím říct, že soužití obou skupin fungovalo vždy skvěle. I když pocházely z diametrálně odlišného prostředí, byly na podobné intelektové úrovni, měly zájem o studium a podobné mimoškolní aktivity. Najednou zjistili, že mají hodně společného, a skamarádili se. Zásadní roli v tom samozřejmě hrály koleje, kde všichni společně bydleli.

Jak se vaše role změnila potom, co se škola otevřela?

Hlavní náplní mojí práce bylo pořád objíždět republiku a vyhledávat budoucí studenty. Také jsem ale v rámci přijímacího řízení vyhodnocovala testy inteligence a jezdila i do rodin stávajících studentů, abych

viděla, jak vše funguje. Z té doby si nesmírně vážím spolupráce s tehdejší ředitelkou Peterem Nitschem, který školu vedl dlouhých deset let. Právě díky jeho zkušenostem a manažerským schopnostem se Open Gate etablovalo mezi nejlepší gymnázia v Česku a získalo akreditaci pro mezinárodní maturitu IB.

Pracovali jste s absolventy Open Gate i poté, co školu opustili?

S prvními maturanty jsme v nadaci spustili nový projekt Univerzity, abychom mohli studenty podporovat i během navazujícího studia. Dokonce jsem za nimi na univerzity jezdila, abych viděla, jak se jim tam daří. Jak bydlí, jak se v cizí zemi cítí, v jaké jsou psychické pohodě. Opět přecházeli do úplně cizího prostředí. To, jak bydleli, byla někdy katastrofa. Zvláště v Londýně. Tam jsem žasla, jak hrozné brlohy jim za šiléné peníze pronajali.

Nadace Educa, která se mezitím v roce 2011 sloučila s Nadací The Kellner Family Foundation, jste opustila v roce 2019. Jste s některými bývalými studenty ještě v kontaktu?

Dnes už jen sporadicky. Pořád ale chodím na setkání stipendistů projektu Univerzity, kde bývalé studenty Open Gate potkávám. Pokaždé je to moc milé. Výsledky absolventů Open Gate ukazují, že úroveň vzdělání je na škole opravdu vysoká, přestože jsou tam už dnes úplně jiní lidé než před lety. Každému studentovi bych přála projít touto školou.

Hana Halfarová

Vystudovala obor psychologie na Karlově univerzitě, později získala také atestace z klinické psychologie a psychoterapie. Profesní dráhu zahájila jako dětská psycholožka v jeslích. Následně působila čtyři roky v Centru pro týrané a zneužívané děti profesora Jiřího Dunovského, zakladatele SOS dětských vesniček. Týraným dětem se poté věnovala i jako ředitelka Krizového centra Zuzany Baudyšové, zakladatelky Nadace Naše dítě. Od roku 2002 do roku 2019 měla na starost rozvoj stipendijního programu gymnázia Open Gate. Nejprve jako ředitelka Nadace Educa, později – po jejím sloučení s Nadací The Kellner Family Foundation – jako ředitelka projektu Open Gate, a následně i projektu Univerzity.

Na Open Gate nikdy nebyl čas se nudit

LUDEK MICHALIK

Luděk Michalik, zástupce ředitelky pro gymnázium, učí na Open Gate matematiku od samého počátku školy. Jako třídní učitel „odchoval“ už dvě třídy a prožil se školou všechny její proměny. Jak na 20 let v Open Gate vzpomíná?

Dvacet let v životě instituce bývá poměrně krátkým časovým úsekem, nicméně dvacet let v lidském životě je doba nezanedbatelná. Strávit tolik let v jedné organizaci je docela neobvyklé, a ani já jsem si nikdy nemyslel, že bych mohl vydržet v jedné konkrétní škole tak dlouho. Přesto se to podařilo a jsem za to nesmírně vděčný.

Z Anglie do Babic

Vše pro mě začalo na jaře roku 2005, avšak musím zmínit, co tomuto meziníku předcházelo. Na začátku roku 2004 jsem se vrátil jako mladý učitel z Anglie, kde jsem strávil dva roky v pozici vychovatele a začínajícího učitele na soukromé internátní škole ve

Stamfordu. Tam jsem měl tehdy pocit, že jsem se ocitl v knize J. K. Rowlingové; ve světě, který byl pro Angličany běžný, pro mě jako Středoevropana však velmi neobvyklý: uniformy, historická školní jídelna, koleje, školní sestra, organizované návštěvy anglickánských mší, pravidelná celoškolská shromáždění...

Z naprosto odlišného prostředí a všeho, co nabízelo, jsem byl většinou nadšený. Ve chvíli, kdy jsem zjistil, že se podobný svět buduje i u nás, mi bylo jasné, že bych byl rád jeho součástí. Slovo dalo slovo, a já se v září 2005 stal jedním z nových vyučujících na právě otevřeném osmiletém kolejním gymnáziu Open Gate.

V prvním školním roce 2005/2006 pouze na poloviční úvazek, ale od dalšího roku jsem se již stal výhradním zaměstnancem babického gymnázia.

Zásadním specifikem práce v Open Gate byla od počátku skutečnost, že velkou část studentů tvořily děti, které v životě neměly štěstí na rodinné zázemí. Přes týden bydlely na kolejích přímo v areálu, což celé škole dodávalo další rozměr.

Pro nás, kteří jsme v té době v Open Gate pracovali, bylo přirozené, že školní výuka byla pouze částí našeho zaměstnání. V prvních letech měli učitelé pravidelné služby na kolejích a po výuce se účastnili různých akcí. Někteří absolventi vzpomínají, že jim první roky školy připomínaly letní tábor. Já jsem to viděl trochu jinak, protože vzdělávání bylo velmi intenzivní a k letnímu odpočinku mělo dost daleko. Nicméně jejich názoru rozumím. Naši první studenti se potkávali skutečně po celý den jak ve škole, tak na kolejích. Vychovatelé i učitelé pak často plnili dvojroli spojující pedagogické vedení ve třídě s mentorským přístupem při mimoškolních aktivitách.

Jedna výzva za druhou

Jak šel čas, Open Gate se přirozeně vyvíjelo. První důležitou změnou bylo zavedení programu International Baccalaureate Diploma Programme (IB) pro naše nejstarší studenty. Pro mě jakožto učitele to tenkrát bylo nesmírně obohacující. Bylo to vykročení z ohrady českého vzdělávání

směrem k propracovanému, akademicky náročnému a zároveň všeobecně rozvíjejícímu mezinárodnímu programu.

Mezinárodní maturita byla náročná pro studenty i učitele. Během seznamování se s ní jsem si tak ani nestihl všimnout, jak čas strávený na Open Gate letí. Kdybych si mohl na základě dvaceti let strávených na tomto gymnáziu stanovit své motto, znělo by: Není čas se nudit. Vždy, když jsem se začal cítit pohodlně a pomalu se zaobíral myšlenkou, jestli bych neměl jít pracovat na jinou školu, objevila se nová výzva, která mě zaujala natolik, že na dokončení úvahy o odchodu z Open Gate nebyl čas.

Výzvy to byly skutečně různorodé a často se netýkaly jen výuky, ale i věci mimo ni. Také to je pro Open Gate typické. Nikdy to nebyla škola, která by se soustředila pouze na rozvrh hodin. Nepochybně je právě toto jeden z aspektů, proč je snadné v Open Gate vydržet tak dlouho. Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, dobrovolnické projekty, organizace školních akcí, třídní výlety, třídnické hodiny, spolupráce se studentskou radou, legendární školní florbalová liga... To je jen malý výčet aktivit, s nimiž jsem se jako učitel na Open Gate setkal a které pro mě vždy znamenaly klíčovou návstavbu k výuce matematiky.

Škola se během let postupně rozšiřovala a dál měnila. Přibyl první stupeň základní školy, zdvojnásobil se počet studentů na gymnáziu a přibývalo studentů, kteří do Babic místo života na kolejích denně dojížděli. Každá

taková změna s sebou přinášela určité komplikace, ale také spoustu možností pro další rozvoj. A to jak školy jako organizace, tak i jejích zaměstnanců. Pocit stagnace či strnulosti jsem u nás za celou dobu skutečně nezažil. I díky tomu je myslím Open Gate výjimečnou organizací.

Dospělí studenti i škola

Open Gate se během let stalo bez nadsázky mým druhým domovem. Když jsem dostal své první třídnictví, bylo mi čerstvě 30 let a mým terciánům zhruba čtrnáct. Dnes už jsou tedy starší než já v době, kdy jsem je začínal učit. Studenti před mými očima postupně dospívali, a když se potkáme dnes, jsou často sami rodiči. Kromě toho budují i své vlastní kariéry – vyrostli z nich lékaři, právníci, ekonomové či veterináři. V mé paměti ale navždy zůstanou partou mladých lidí, se kterými jsem zažil spoustu zábavy a zpětně se od nich dozvídal, co vše byli schopni ve škole i mimo ni vymyslet.

V současné době vedu jako třídní již svoji třetí třídu. A přesto, že se často říká, jak jsou dnešní děti jiné, já to tak necítím. Z mé zkušenosti mají všichni studenti, se kterými jsem se na Open Gate setkal, spoustu společného. Prožívají své každodenní radosti a starosti, které se ani po dvaceti letech nijak zásadně nezměnily. A já jsem nesmírně šťastný, že je mohu na části jejich životní cesty doprovázet a alespoň částečně jim pomáhat nacházet si v životě vlastní cestu.

Luděk Michalik

Po dokončení studia Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy začal učit matematiku a tělesnou výchovu na osmiletém gymnáziu. V roce 2002 odjel na dva roky pracovat na internátní školu do Anglie. V roce 2005 začal působit na Open Gate, od roku 2020 jako zástupce ředitelky pro gymnázium. Během své praxe absolvoval řadu školení mezinárodního programu The International Baccalaureate Diploma Programme, byl externím spolupracovníkem Výzkumného ústavu pedagogického a v roce 2013 se stal také členem mezinárodního a českého panelu školitelů Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu (DOFE).

Za dvacet let se z areálu, který se dal v roce 2005 přehlédnout jediným pohledem – žádný ze stromů tehdy nepřesahoval mou výšku – stalo místo, které se velmi podobá kampusům internátních škol, jaké si pamatuji z Anglie. Vyrostla zde řada nových učeben, sportovní hala i celá budova ZŠ. Areál se změnil k nepoznání. Rozvoj Open Gate se tak symbolicky podobá rozvoji studentů, kteří sem chodí. Mnozí žáci vejdou školní branou poprvé v 6 letech a školu opouštějí jako plnoletí občané. Také Open Gate začínala před 20 lety v pozici nového žáka, který byl sice nadšený, ale zrovna tak úplně nevěděl, co ho čeká. Za dvacet let se pak vyvinula v mladého člověka, jenž už leccos zažil a získal cenné zkušenosti, přesto je teprve na začátku své dlouhé cesty. Věřím, že budoucnost Open Gate bude podobně slibná jako budoucnost více než čtyř stovek dosavadních absolventů.

Za dvacet let jsem se změnil i já. Z kudrnatého mladíka jsem se proměnil ve zralého padesátníka, jenž si s ranním účesem nemusí lámat hlavu. Je jisté, že padesátileté výročí školy už komentovat nebudu. Jsem ale přesvědčený, že můj následovník uvidí školu stejně jako já – uvidí místo, které studentům i pedagogům přináší nové zážitky, dovednosti, zkušenosti a víru v to, že vzdělávání může měnit lidské životy. A také doufám, že Open Gate zůstane navždy místem, kde nebude čas se nudit.

Open Gate v současnosti

I po dvaceti letech zůstává Open Gate věrná své původní misi. Nadále je otevřenou branou pro všechny nadané a motivované děti, které chtějí růst, objevovat a měnit svět. V Open Gate není důležité, odkud kdo přichází. Důležité je, kam chce dojít.

Studenti

Open Gate spojuje děti, které by se v jiné škole nesešly. Potkávají se tu odhodlaní studenti z neúplných rodin, dětských domovů nebo pěstounské péče, studenti s mimořádným nadáním z běžných rodin a studenti z rodin, pro které je kvalitní vzdělání prioritou, do níž stojí za to investovat.

Pro jedny je Open Gate šancí, která jim může změnit život, pro další výzvou, která jim dá prostor růst. Ačkoli pocházejí z různého prostředí, jedno mají společné: nehledají pohodlnou cestu k dobrým známám, ale chtějí poznávat a něco v životě dokázat.

Ve školním roce 2025/2026 navštíví Open Gate celkem 408 studentů a žáků, z toho 304 na osmiletém gymnáziu a 104 na základní škole. Většina z nich do školy dojíždí školními autobusy z Prahy a okolí, necelá stovka studentů pak žije na školních kolejkách přímo v kampusu. V Open Gate se tak potkávají mladí lidé z celé České republiky.

V tomto rozmanitém kolektivu se učí spolupracovat, respektovat se a vzájemně se posouvají vpřed. Vyrůstají v prostředí, kde původ nikdo neřeší. I díky školním uniformám, které jsou pro Open Gate typické.

Výuka

Ve světě plném změn se musíme vzdělávat celý život. V Open Gate studenty učíme tak, aby byli na tuto realitu připraveni. Aby získali nejen znalosti, ale také schopnost jejich

praktického využití. Učíme je kriticky myslet, klást otázky a hledat neotřelá řešení.

Věříme, že talent má mnoho podob a každý si zaslouží rozvíjet. Na gymnáziu je ve třídě maximálně 20 studentů, aby se učitelé mohli plně věnovat každému z nich. Pomáhají jim objevit, v čem vynikají, a rozvíjet jejich nadání. Každé dítě vnímáme jako komplexní osobnost. Respektujeme jeho individualitu a oceňujeme kreativitu.

Od prvního ročníku klademe velký důraz na anglický jazyk. Výuku zajišťuje mezinárodní tým učitelů a na vyšším stupni gymnázia je angličtina hlavním vyučovacím jazykem. Studenti se tak přirozeně naučí komunikovat v cizím jazyce, vnímat odlišné kulturní zvyklosti a získat mezinárodní rozhled.

Školní vzdělávací program gymnázia Open Gate kombinuje český vzdělávací systém a mezinárodní program International Baccalaureate Diploma Programme (IBDP), ucelený vzdělávací rámec zakončený celosvětově uznávanou IB maturitou. V rámci programu, který probíhá ve dvou závěrečných ročnících, studenti nejen prohloubí své akademické znalosti, ale především získají další schopnosti klíčové pro absolvování vysoké školy: psaní esejí a akademických prací, prezentační a rétorické dovednosti.

Gymnázium studenti zakončují typicky absolvováním dvou zkoušek: českou maturitou a celosvětově uznávanou IB maturitou. Ta na některých zahraničních univerzitách nahrazuje přijímací zkoušky.

Pedagogický sbor

Výuku v Open Gate vedou odborníci s bohatými akademickými a pedagogickými zkušenostmi, kteří se sami celoživotně vzdělávají. Učí s nadšením pro své předměty a do výuky vnášejí inovativní metody. Ve školním roce 2025/2026 tvoří pedagogický sbor Open Gate více než padesát učitelů ze šesti zemí; 42 vyučuje na gymnáziu a 9 na základní škole. O kolejni studenty se stará zkušený tým složený z vychovatelů, pedagogických poradců i zdravotní sestry.

V celém průběhu studia poskytují studentům podporu také školní poradci a psychologové. Pomáhají jim objevovat, v čem vynikají, a nasměrovat je na nevhodnější profesní cestu. Kariérní poradci studenty podporují při výběru nevhodnější vysoké školy, při psaní požadovaných esejí a životopisů i při získání doporučujících dopisů.

Volnočasové aktivity

V Open Gate jsou mimoškolní aktivity koncipovány tak, aby všestranně rozvíjely osobnost. Po konci vyučování si studenti mohou vybírat ze široké nabídky činností: akademických klubů, dobrovolnických aktivit nebo volnočasových kroužků – od sportovních přes kulturní a jazykové až po kreativní. Školní kampus k tomu nabízí veškeré potřebné podmínky.

Akademické kluby sdružují studenty, kteří chtějí proniknout hlouběji do svého oboru a rozšířit si v něm znalosti. Řečnické, prezentační a argumentační dovednosti zdokonalují v rámci Debatní ligy nebo Modelu OSN. Pro technicky orientované studenty je tu klub robotiky, programování nebo 3D tisku. V rámci dobrovolnických aktivit se studenti zapojují do péče o staré či hendikepované spoluobčany, pomáhají s doučováním dětí na základních

školách nebo se věnují ekologicky zaměřeným aktivitám.

Během celého školního roku také podnikají řadu výměnných pobytů, exkurzí a sportovních kurzů. Na nich se věnují cyklistice, běžkám i sjezdovému lyžování, vodáctví i outdoorovým sportům. V septimě pak na studenty čeká legendární týdenní výlet do rumunského Banátu.

Protože je v Open Gate přístup k volnočasovým aktivitám systematický, splňuje nároky prestižní Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu (DOFE, The Duke of Edinburgh's Award). Tento program pomáhá mladým lidem po celém světě cíleně rozvíjet osobnost a využívat volný čas.

Kampus

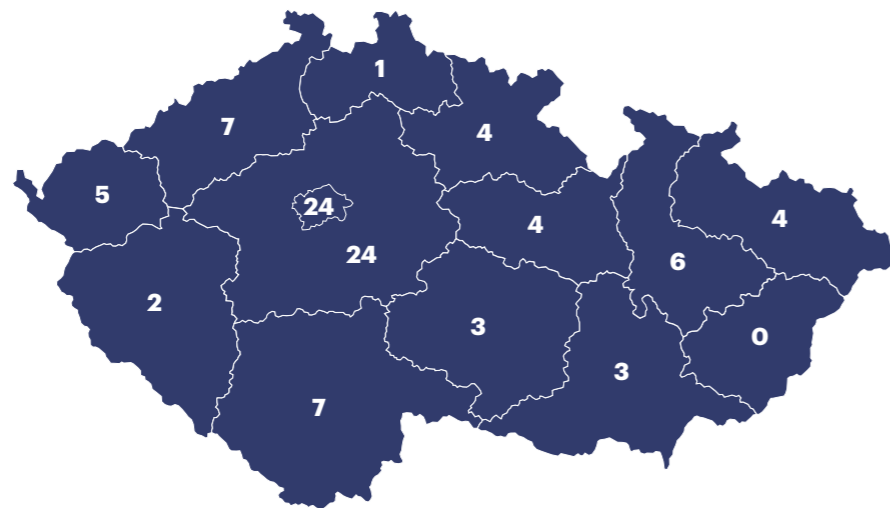
Open Gate není jen škola, ale celý rozsáhlý kampus rozkládající se na více než osmi hektarech. Studenti se díky tomu pohybují v bezpečném a zdravém prostředí obklopeni přírodou a lesy. Vedle školních budov v kampusu najdete koleje, jídelnu s celodenním stravováním, školní divadlo nebo studentskou kavárnu. Chloubou Open Gate je školní knihovna, kde mají studenti k dispozici desítky tisíc knih. Její prostory využívají také jako studovnu a odehrávají se zde i některé hodiny českého jazyka a literatury.

Na sport studenti využívají venkovní hřiště, velkou sportovní halu, menší sály pro balet a jógu a také krytý plavecký bazén se čtyřmi drahami. Nedílnou součástí Open Gate je i jezdecký areál se stájemi. Tady se studenti učí na koních nejen jezdit, ale také se o ně starat. Pro kreativně orientované studenty je pak k dispozici keramická dílna, výtvarný ateliér a nahrávací studio.

Open Gate je mezi českými osmiletými gymnázii unikátní tím, že studentům nabízí přímo v areálu ubytování na školní koleji. Díky tomu zde studují děti doslova ze všech koutů Česka.

Na kolejích se učí samostatnosti, odpovědnosti i schopnosti organizovat si svůj čas. Získávají tak zkušenosti, které jim usnadní přechod na univerzitu i vstup do dospělého života.

Odkud pocházejí kolejní studenti Open Gate ve školním roce 2025/2026

Stipendia

Uchazečům o studium na gymnáziu Open Gate, kteří si nemohou dovést platit školné z vlastních prostředků, poskytuje podporu formou stipendií Nadace The Kellner Family Foundation. Sociální stipendia mohou získat motivované děti se studijním potenciálem, které vyrůstají ve složitých sociálních nebo ekonomických poměrech; v neúplných rodinách, dětských domovech nebo v pěstounské péči. Akademická stipendia jsou potom určena pro mimořádně nadané děti s vysokým studijním potenciálem z běžných rodin.

Uchazeče o stipendia vyhledávají pracovníci Nadace po celé České republice. Zájemci procházejí systematickým výběrem, který má prokázat jejich schopnost úspěšně absolvovat náročné studium na Open Gate. Následně absolvují standardní přijímací zkoušky. S podporou nadace rodiny Kellnerových studuje na Open Gate stabilně přibližně třetina studentů. Od vzniku gymnázia získalo stipendium již celkem 417 studentek a studentů.

Základní škola

Dětem, které chtějí rozvíjet svůj talent už od první třídy a kvalitně se připravit na studium na osmiletých gymnáziích, poskytuje vzdělání základní škola Open Gate. Základní škola se řídí podle českého vzdělávacího rámce s důrazem na výuku anglického jazyka a rozvoj čtenářských a pisatelských dovedností. Pro žáky vytváří inspirativní, spravedlivé a bezpečné prostředí a vede je k přirozené zvědavosti, samostatnému myšlení a radosti z poznávání.

Systém výuky na základní škole pomáhá žákům překonat nejistoty, aby se každý cítil sebevědomě a zažil úspěch. Škola je charakteristická přátelskou atmosférou a nízkým počtem žáků ve třídách, což zaručuje individuální přístup pro rozvoj nadání každého dítěte. Většina žáků základní školy Open Gate směřuje po absolvování 5. třídy na osmiletá gymnázia. Ostatní pokračují na druhých stupních jiných základních škol.

„Měníme Česko k lepšímu kvalitním vzděláváním“

Gymnázium a základní školu Open Gate založili Renáta a Petr Kellnerovi s vizí zpřístupnit kvalitní vzdělání dětem vyrůstajícím v sociálně či ekonomicky znevýhodněných podmínkách. Prostřednictvím své Nadace The Kellner Family Foundation (dříve Nadace Educa) podpořila rodina Kellnerových od roku 2005 do roku 2025 již více než čtyři stovky studentů této školy. Většina z nich pocházela z neúplných rodin, dětských domovů nebo pěstounské péče.

Vedle projektu Open Gate se Nadace v České republice dlouhodobě věnuje i dalším aktivitám zaměřeným na podporu vzdělávání. V rámci projektu Pomáháme školám k úspěchu pomáhá veřejným základním školám, aby se všichni jejich žáci učili s chutí a nasazením a měli dobré výsledky. Projekt Univerzity pak podporuje české studenty při studiu na zahraničních univerzitách. Dlouhodobé úsilí Nadace v oblasti vzdělávání vychází z přesvědčení, že vzdělanější lidé pomáhají rozvoji celé společnosti.

opengate.cz